SUPRANATURAL

Viaţa lui William Branham

Cartea a doua:

Tânărul şi disperarea (1933 – 1946)

de Owen Jorgensen

Aceasta este cea mai nemaipomenită poveste adevărată pe care o veţi citi vreodată! Ea ar putea să vă schimbe total părerea pe care o aveţi despre

lumea în care trăiţi, precum şi despre lumea de dincolo...

Această biografie este total diferită de orice altă carte aţi citit până acum. E vorba, desigur, şi de nenorocirile din viaţa acestui om...

În jurul lui, casa gemea ca în vârtejul morţii. Tencuiala cădea din tavan ca ploaia şi izbucnea din pereţi ca floricelele de porumb. O bubuitură îngrozitoare se auzi în hol. Podeaua se zgudui, casa se clătină, izbindu-l pe Bill de uşă. Imediat a mai răsunat o bubuitură, însoţită de un scârţâit de lemn spintecat. Clădirea se despica din temelii.

Bill o luă la fugă pe hol şi năvăli afară pe uşă, fără să ştie că veranda fusese smulsă cu totul de lângă casă. Se prăbuşi în apa îngheţată…

Dar nenorocirile omului nu sunt decât începutul. Apoi intervine supranaturalul, şi nimic nu mai e ca la început.

Dedicaţie

Undeva, în lume, un tânăr sincer caută răspunsuri la întrebări ca acestea:

Oare Dumnezeu există cu adevărat? Dacă există, cine este El? Şi unde este? Îl interesează pe Dumnezeu viaţa mea?

Ţie, tinere căutător, îţi este dedicată această carte.

Pentru că şi eu am fost cândva ca tine.

Cuprins:

Dedica]ie.....3
Prefa]a autorului.....5
Rezumatul C`r]ii \nt@i.....8
Cartea a doua:.....10
Un om plutind \n aer.....11
Steaua misterioas` apare din nou.....24
Vedenia viitoarei case de rug`ciune.....37
O cerere \n c`s`torie f`r` cuvinte.....42
Un liliac venit din iad.....51
O c`s`torie promi]`toare.....56
Gre[eala de la Mishawaka.....62
O perdea neagr`.....75
Inunda]ii dezastruoase.....86
Speran]a moare.....92
Cel mai greu moment din via]`.....101
Lupt@nd pe drumul de \ntoarcere.....111
Vindecarea picioarelor str@mbe.....121
Minunea de la M-i-i-i-lltown.....135
Pierdut pe Muntele Uraganului.....146
Taurul uciga[.....157
|ngerul [i grota.....170
Un semn \n m@na lui.....185
Prizonieri elibera]i.....192
Cuv@ntul autorului.....202

Surse [i bilbliografie.....204

Prefaţa autorului

ÎMPOTRIVIREA POATE AVEA UN SCOP. Apostolul Pavel a scris: "*…Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, şi anume, spre binele celor ce sunt chemaţi după planul Său*." (*Romani 8:28*) Uneori, Dumnezeu îngăduie să trecem prin încercări grele, ca să ne apropie astfel de marele Lui scop. Aşa a fost şi în viaţa lui William Branham, şi aşa a fost şi în viaţa mea.

Prima dată am auzit despre William Branham în 1970 – la cinci ani după ce murise. Am fost înmărmurit de lucrurile pe care le-am aflat atunci. Nu semăna cu povestea unui predicator obişnuit, ci părea că Dumnezeu începuse iarăşi să lucreze făţiş în vieţile oamenilor. Intrigat, am citit repede două scurte biografii despre el: cartea din 1950 a lui Gordon Lindsay, *William Branham, „Un om trimis de Dumnezeu"* şi cartea din 1969 a lui Pearry Green, *„Faptele proorocului*." Dornic să ştiu mai mult, am căutat tot ce se putea găsi despre acest om extraordinar. Am găsit o grămadă de informaţii, dar mai toate amănuntele despre neobişnuitele lui experienţe erau împrăştiate prin predicile înregistrate pe casete. Atunci m-am gândit cât de folositor ar fi să ai toate aceste experienţe adunate la un loc şi aşezate în ordine cronologică. Acesta a fost momentul când mi-a trecut prin minte prima oară că aş putea scrie eu însumi o biografie.

Dar o biografie cuprinzătoare cere o seriozitate şi o maturitate pe care eu nu le aveam încă la cei douăzeci şi ceva de ani ai mei. Aşa că, în 1973, în loc de o biografie

amănunţită, am scris o broşură grosuţă despre William Branham. După ce am tipărit-o cu mâna mea, am trimis-o câtorva predicatori si altor cunoştinţe de-ale mele, care credeam eu că ar citi cu interes aşa ceva, iar răspunsul lor m-a copleşit. Am început să primesc comenzi de mii de exemplare. În scurt timp primeam deja scrisori din toată lumea, în care eram rugat să dezvălui mai multe informaţii despre viaţa şi lucrarea lui William Branham. Cum nu aveam nici timp, şi nici posibilitatea de a răspunde acestor solicitări, am lăsat tipărirea şi trimiterea broşurii în seama unor grupări creştine misionare. În următorii 20 de ani, sute de mii de exemplare, scrise în zeci de limbi diferite, au fost trimise în toată lumea.

Toate aceste cereri m-au făcut să-mi dau seama câtă nevoie era de o biografie cuprinzătoare şi amănunţită despre William Branham. Dar să cercetez şi să pun în legătură tot acel munte de informaţii mi se părea peste puterile mele. Trebuia să muncesc la ferma familiei mele, care avea recolte de grâu de peste 2600 de hectare, şi mai aveam şi o jumătate de normă ca pastor al unei bisericuţe. Toate acestea pe lângă cei patru copii pe care îi aveam de crescut. Cum aş fi putut să-mi mai găsesc timp şi pentru scris? Mi se părea imposibil.

Dar dacă Dumnezeu vrea să facem ceva, ştie El cum să rezolve totul. În martie 1986, familia noastră a fost lovită de o serie de nenorociri. Mai întâi, soţia mea a trebuit să suporte o operaţie riscantă la coloana vertebrală; eu m-am rănit grav într-un accident de schi; mi-am pierdut slujba cu jumătate de normă; şi apoi, din cauza unei neînţelegeri în privinţa unui contract cu statul, eram în pericolul de a ne pierde întreaga fermă. Parcă prea erau multe lovituri dintr-o dată. Copleşit de necazuri, m-am gândit foarte clar la ce aştept eu de la viaţă şi m-am rugat pentru viitor. Ce dorea Dumnezeu să-mi spună? Un gând mă urmărea obsedant: vechiul meu vis de a scrie amănunţit povestea vieţii lui

William Branham. În cele din urmă, tremurând cuprins de frică, m-am apucat de treabă.

Prin harul lui Dumnezeu, atât eu cât şi soţia mea ne-am însănătoşit şi am rezolvat până la urmă şi problema cu ferma. Toate au trecut, numai hotărârea mea de a scrie cartea despre William Branham a rămas. Timp de doi ani, mi-am petrecut câte douăsprezece ore pe săptămână căutând informaţii. Am citit articole despre el, publicate în ziare şi în reviste, am studiat fotografii, am văzut casete video cu minunile care s-au întâmplat în campaniile lui de vindecare, am călătorit în locuri unde s-au întâmplat minuni şi am stat de vorbă cu martori oculari… Dar cea mai mare parte a timpului mi-am petrecut-o ascultând sute de înregistrări cu predicile lui William Branham. Până în 1988, când m-am apucat propriu-zis de scris, îmi sistematizasem deja peste o mie de pagini de notiţe.

Dacă există ceva care să dovedească faptul că împotrivirea poate avea un scop, atunci viaţa lui William Branham poate să o facă. Încercările şi nenorocirile care s-au abătut asupra lui între 1933 şi 1946 n-au făcut altceva decât să îi modeleze caracterul, făcându-l dornic de a împlini tot ceea ce Dumnezeu i-a cerut. Şi Dumnezeu voia să îi ceară o mulţime de lucruri. După mulţi ani, William Branham a zis: „Caracterul este o izbândă, nu un dar.” Vorbea din propria experienţă, iar eu sper că povestea izbânzii lui William Branham vă va da şi vouă putere în lupta pentru propria voastră izbândă, şi mă rog ca această carte să vă convingă de puterea lui Dumnezeu, de faptul că El este aproape, precum şi de dragostea şi grija pe care le poartă copiilor Săi.

Owen Jorgensen, 1955

Rezumatul Cărţii întâi

Copilăria lui William Branham nu a fost decât o luptă pentru supravieţuire. Charles, tatăl lui, era analfabet, ceea ce nu îi permitea să aibă decât slujbe prost plătite, din care abia reuşea să-şi hrănească numărul tot mai mare de copii. Şi, de parcă nu ar fi fost de ajuns atât, Charles mai avea şi mania băuturii, fapt pentru care până la urmă s-a îmbolnăvit şi nu a mai putut să lucreze deloc. În consecinţă, tânărul Billy s-a văzut în postura de cap de familie, fiind cel mai mare dintre cei zece copii ai familiei Branham.

Billy era un copil agitat, care nu se înţelegea cu nici unul dintre cei de vârsta lui. I se întâmplau tot felul de lucruri neobişnuite, avea trăiri duhovniceşti care îl făceau confuz şi nesuferit celor din jur. Adesea mama lui, Ella, îi povestea despre lumina ciudată care s-a năpustit în căsuţa lor de munte în clipa naşterii lui, pe 6 aprilie 1909. Deşi povestea era fascinantă, ea nu făcea decât să mărească şi mai mult confuzia lui Billy. De ce era viaţa lui atât de diferită de a celor din jur? De ce îi spusese o voce dintr-un vârtej să nu bea niciodată, să nu fumeze şi să nu îşi pângărească trupul în nici un alt fel, pentru că mai târziu va trebui să facă o lucrare? De ce i se arăta vârtejul de fiecare dată când voia să încalce această poruncă? Iar ţiganca aceea de la circ de ce îi spusese că ştie că e născut sub un anume semn, pentru că vede o lumină care îl urmăreşte?

În ciuda acestor semne şi a altora ca ele, Billy nu I-a dat atenţie lui Dumnezeu până în ziua aceea din 1931, când era gata să moară după o operaţie de apendicită. În timp ce inima îi bătea din ce în ce mai slab, vederea începu

să i se înceţoşeze, până când imaginea salonului de spital dispăru cu totul. Deodată, se trezi pe o potecă, în spatele unui plop înalt. Era acelaşi loc în care îl speriase vocea aceea din vârtej, în copilărie. Şi acum vedea acelaşi vârtej învolburându-se printre ramurile plopului, dar de data aceasta vocea din vârtej îi zise:

„Să nu bei niciodată, să nu fumezi şi să nu îţi pângăreşti trupul în nici un alt fel – te-am chemat şi n-ai vrut să vii." Înnebunit, Billy întrebă:

„Cine a strigat? Cine eşti? Şi ce vrei să fac?" Vocea repetă:

„Te-am chemat şi n-ai vrut să vii." Billy strigă:

„Dacă eşti Tu, Isuse, lasă-mă să mă întorc pe pământ şi îţi promit că am să propovăduiesc Evanghelia Ta de pe acoperişul casei şi din colţul străzii. Voi spune tuturor despre ea." Se trezi dintr-o dată în salonul de spital. Supravieţuise în chip miraculos.

De data aceasta porni sincer în căutarea lui Dumnezeu. Luni de zile căută mântuirea prin mai multe biserici denominaţionale. Într-o zi, îngenunche să se roage în şopronul din spatele casei părinteşti şi, deznădăjduit, îşi mărturisi păcatul şi marele lui necaz. În momentul următor, o cruce de lumină se ridică în aer înaintea lui şi un glas îi vorbi într-o limbă pe care nu o înţelese. În loc să îi fie frică, el se simţea împăcat şi liber, ca şi când o povară imensă îi fusese ridicată de pe umeri. În sfârşit, îşi găsise mântuirea în crucea lui Isus Hristos.

La puţin timp după acest eveniment, întâlni o tânără, Amelia Speranţa Brumbach, care îl invită la Biserica Misionară Baptistă din Jeffersonville, la care Bill începu să meargă cu regularitate. Pastorul, Dr. Roy Davis, fu impresionat de sinceritatea şi de zelul tânărului, şi, după ce îl ţinu sub observaţie câteva luni, propuse ca acesta să intre în slujba bisericii. Bill nu uitase făgăduiala făcută în pragul morţii, că, dacă i se mai dă o şansă de a trăi, va propovădui Evanghelia lui Isus Hristos de pe acoperişul casei şi din

colţul străzii. Se simţea în al nouălea cer pentru că acum avea ocazia să o facă.

Cartea a doua:

Tânărul şi disperarea (1933 – 1946)

Capitolul 12

Un om plutind în aer
1933

Noua credinţă a lui William Branham nu reprezenta o preocupare secundară; nu era un supliment, cum erau untul şi gemul pe care şi le întindea pe pâine. Credinţa aceasta era chiar pâinea lui. Îşi pierduse 24 de ani rătăcind fără nici un scop prin propriul hăţiş duhovnicesc, răbdând de foame; în sens duhovnicesc, mâncase coajă de copac, frunze şi iarbă, numai ca să rămână în viaţă. Şi acum, pentru prima dată de când era el, mânca hrană adevărată, bogată pentru duhul său: Îl mânca pe Isus Hristos, Pâinea Vieţii, care a coborât din cer ca să ne dea viaţă veşnică nouă, muritorilor. Bill îşi simţea puterea spirituală tot mai mare, cu trecerea timpului. Dintr-o dată, lumea însemna mai mult decât năduşeală şi bube, respingere şi confuzie. Acum Billy avea nădejde, şi dragoste, şi un ţel veşnic. Credinţa în Isus Hristos deveni repede miezul existenţei sale, pivotul în jurul căruia se învârteau toate gândurile şi activităţile lui.

Îl auzi pe pastorul său spunând că scopul pentru care Dumnezeu îşi schiţase gândurile în Biblie era ca fiecare creştin şi fiecare creştină să afle voia Domnului pentru propria sa viaţă; nu trebuie decât să citeşti Biblia şi să te rogi. Aceste vorbe i s-au părut înţelepte lui Bill, care îşi citea Biblia pe nerăsuflate, ca să îşi poată întări cunoştinţele despre Cuvânt, şi ca să poată trăi zilnic ceea ce citea. I se

părea că Biblia era o casă plină de comori, pe care o moştenise pe neaşteptate. Îşi dorea să pătrundă în fiecare odaie, să tragă sertarele, să deschidă dulapurile şi să cotrobăiască prin cămări, ca să vadă exact în ce constau bogăţiile lui acum.

Nu citise prea multe cărţi de când terminase clasa a şaptea, cu zece ani în urmă, aşa că îi venea destul de greu să citească. Urmărea destul de bine înţelesul general, dar nu reuşea să pronunţe acele nume dificile din Vechiul Testament, cum ar fi Artaxerxe, Nebucadneţar, Zorobabel şi Benaia; se lupta deseori şi cu sintaxa ciudată din traducerea Bibliei făcută sub regele Iacob, atât de diferită de limba care se vorbea la ei, în Kentucky.

Când îşi ţinu prima predică, la începutul anului 1933, Bill nu se simţi capabil să citească din Biblie cu voce tare. O convinse pe Speranţa să stea pe scenă, în spatele lui, şi să citească textul când îi va face el semn. Subiectul predicii era harul şi îndurarea lui Dumnezeu în zbuciumata viaţă a lui Samson. Speranţa citi textul din Judecători şi Bill începu să predice. În curând avu nevoie să citească adunării ce a zis Isus în *Ioan 14*. Îi făcu semn Speranţei, iar ea începu: "*Să nu vi se tulbure inima…*" Bill o întrerupse: „Aţi auzit ce zice? Să nu vi se tulbure inima." Făcu iar semn, şi ea merse mai departe: "*…Aveţi credinţă în Dumnezeu, şi aveţi credinţă în Mine.*" Din nou Bill O întrerupse: „Credeţi? Aveţi credinţă adevărată?" Şi tot aşa continuară primele lui încercări stângace de a predica. E adevărat, vorbele lui erau colţuroase şi neîngrijite, dar erau răscumpărate de o sinceritate profundă, care îl ajuta să fie înţeles de toţi.

Din mijlocul adunării, Ella Branham cântărea cu grijă cuvintele fiului ei. Schimbarea enormă din viaţa lui Bill, precum şi vindecarea lui miraculoasă, treziseră ceva în adâncul sufletului ei. Drept rezultat, ea îşi încredinţă viaţa lui Hristos în cel de-al 39-lea an de viaţă. Nebun de fericire, Bill îşi botează mama în Numele Domnului Isus Hristos.

Încurajat de răspunsul mamei, începu acum să îşi cicălească tatăl să meargă la biserică. Dar Charles Branham nu se lăsa convins şi, în ciuda strădaniei lui Bill, nu făcu nici un pas în această direcţie. Un motiv de supărare pentru fiul său, care nu putea să uite grija pentru cei nemântuiţi, grijă izvorâtă din acea experienţă înspăimântătoare din timpul operaţiei suferite la 14 ani, când aproape coborâse şi el în tărâmul sufletelor nemântuite şi rătăcitoare. Acum se ruga adesea: „Dumnezeule iubit, nu-l lăsa pe tăticul meu să meargă într-un asemenea loc. Te rog, ajută-l să-Ţi vadă harul şi să primească iertarea Ta."

Într-o seară, după ce ai casei se duseseră la culcare, Billy stătea pe o saltea de paie în camera din faţă şi se ruga pentru tatăl său. Stând aşa, cu ochii închişi, cu mintea într-o cugetare duhovnicească adâncă, i se păru că aude o voce care îi spune: *„Ridică-te!"* Se ridică şi ieşi din cameră, fără să ştie de ce, dar având senzaţia clară că trebuie să i se întâmple ceva.

În spatele casei era o potecă ce traversa un teren necultivat, năpădit de grozamă - o buruiană roşcată, înaltă până la genunchi, des întâlnită în zonă. Billy înaintă pe poteca luminată de stele. Deodată el se opri, speriat de un bărbat care stătea la vreo trei metri în faţa lui: un om foarte straniu, mic de statură şi slăbuţ, cu părul până la umeri, cu un pic de barbă şi cu o mantie albă care se vedea clar în lumina stelelor. Era întors într-o parte, cu privirea spre răsărit. Stătea liniştit, cu mâinile încrucişate şi cu un picior adus puţin înaintea celuilalt. Bill se uită uluit la picioarele omului. Incredibil! Nici nu atingeau pământul!

„Ia stai puţin", se gândi Bill, muşcându-şi mâna suficient de tare ca să îl doară. „De dormit, nu dorm. Nu, mă rugam pentru tăticul, în cameră, când o voce mi-a zis să vin afară, şi acum iată-l pe omul acesta."

Totul părea foarte adevărat; aceeaşi adiere de vânt care legăna buruienile unduia şi mantia omului. Bill smulse

un pai de grozamă şi îl vârî în gură ca pe o scobitoare. Se gândea: „Arată ca Domnul Isus. Oare chiar El o fi?”

Părăsind poteca, Bill se duse puţin mai încolo, ca să vadă faţa omului. Tuşi, dar omul nu se mişcă. Se gândi: „Mai bine Îl strig.” şi zise tare: „Isuse!”

Omul se întoarse şi îşi întinse braţele. Acesta era ultimul lucru pe care Billy şi-l mai amintea. Îşi pierdu cunoştinţa şi se prăbuşi la pământ, însă nu înainte de a-şi întipări pentru totdeauna în memorie faţa aceea atât de expresivă, încât nici un pictor din lume nu ar putea s-o picteze vreodată. O faţă severă şi autoritară. Părea că dacă ar vorbi, s-ar prăbuşi întreaga lume. Si totuşi, din ochii Lui se revărsau atâta bunătate, atâta milă, atâta dragoste…

Bill se trezi în zori tot în câmpul de grozamă, tremurând din cauza frigului nopţii şi din cauza cămăşii sale ude de lacrimi. Se duse acasă, îşi schimbă hainele şi, neîncăpându-şi în piele de fericire, se duse drept la casa pastorului, ca să îi ceară părerea.

Însă Dr. Davis era departe de a fi încântat de această întâmplare: „Billy, ai să înnebuneşti din cauza asta. E Satana. Nu te lăsa păcălit de astfel de lucruri.”

Era foarte descurajant să audă asemenea vorbe de la un om pe care îl respecta atât de mult. Plecă speriat şi năucit, dorind totuşi să mai audă şi părerea altcuiva. Se duse, aşadar, la bătrânul său prieten, Rev. McKinney, şi îi povesti totul, întrebându-l apoi ce crede.

Rev. McKinney îşi mângâie bărbia gânditor.

„Păi, uite ce cred, Billy. Cred că dacă vei continua să trăieşti în curăţie şi vei predica ce scrie în Biblie - despre harul lui Dumnezeu şi aşa mai departe – va fi mult mai bine. Dacă aş fi în locul tău, eu nu m-aş aprinde atâta după toate fanteziile.”

„Domnule, nu e vorba că mă aprind după toate fanteziile. Eu vreau să aflu ce înseamnă ceea ce mi s-a întâmplat.”

Rev McKinney dădu din cap. „Billy, în vechime existau asemenea lucruri în biserică. Dar… s-au dus apostolii, s-au dus şi ele… În ziua de azi, nu mai umblă cu aşa ceva decât duhurile rele şi vrăjitorii."

„Vai, frate McKinney, vorbeşti serios?"

„Da, vorbesc serios."

Un asemenea gând îi dădea frisoane lui Billy.

„O, Doamne, ai milă de mine! Frate McKinney, vrei să ne rugăm împreună ca Dumnezeu să nu mai îngăduie niciodată să mi se întâmple aşa ceva? Ştii că Îl iubesc şi că nu vreau să merg pe o cale greşită."

„Da, frate Billy."

Cei doi îngenunchează pe podeaua casei parohiale, iar Rev. McKinney se rugă: "Tată ceresc, aş vrea să Te rog să iei aceste lucruri drăceşti de pe capul acestui tânăr creştin."

„Da, Tată ceresc", întărea Billy în rugăciune, „Te rog, îngăduie să nu mi se mai întâmple niciodată."

Dar ele continuară să i se întâmple, şi încă destul de des. Simţea uneori un soi de presiune fizică, de parcă ceva (sau cineva) nevăzut stătea aproape şi sufla asupra lui, şi atunci i se făcea pielea găinii şi îi era frică. Alteori, în timp ce lucra singur, se trezea deodată într-un alt loc, şi privea nişte întâmplări care i se desfăşurau prin faţa ochilor atât de clar, de parcă s-ar fi aflat la teatru în primul rând. Se întorcea apoi de unde plecase, transa lua sfârşit şi viaţa lui îşi vedea de drum de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit. Numai că imaginea îi rămânea întipărită în minte. El fusese cu adevărat acolo. Văzuse, cu adevărat, acele lucruri, pe care nu mai putea nici să le uite, nici să le minimalizeze, chiar dacă nu ştia ce însemnau.

Cugetă din nou la vorbele pastorului: „Dacă vrei să afli ce vrea Dumnezeu de la tine, citeşte Biblia şi roagă-te." Îşi găsi un locşor, sub un stejar bătrân, unde se rugă până târziu, în noapte. Se ridică după miezul nopţii, se scuturã de praf şi se duse acasă. Mama sa îl auzi venind şi îl strigă să îi

spună că sora lui era bolnavă. Bill se opri la uşa camerei unde dormea Dolores, surioara lui de trei ani, îngenunche şi se rugă pentru ea, apoi urcă şi se duse în camera lui. În clipa în care închise uşa, auzi un sfârâit de parcă se atingeau două fire prin care trece curent electric. Oare era un scurt-circuit undeva în cameră? Se uită la prize, când odaia se umplu de o stranie lumină galben-verzuie, pentru ca, o clipă mai târziu, întreaga odaie să dispară cu totul.

Se părea că Bill plutea în aer, cu inima cât un purice, de frică. Ce se întâmpla? Ajunsese, oare, în clipa morţii? Sau poate că murise deja? Lumina aceea ciudată, care strălucea încă în jurul lui, părea să vină de undeva de sus. Îşi ridică privirea şi văzu o stea de foc enormă, care venea către el ca un vârtej. Inima începu să îi bată ca o tobă, iar pieptul i se strânse atât de tare, încât nu mai putea să respire. Încercă să ţipe, dar nici un sunet nu îi ieşea din gâtlej. În chip neaşteptat, mingea de foc se făcea tot mai mică pe măsură ce se apropia de el, până ajunse de mărimea unui pumn. Atunci se izbi de pieptul lui şi îi pătrunse cu uşurinţă până în inimă, rămânând acolo.

În clipa aceea decorul se schimbă, iar Billy îşi dădu seama că se afla pe un deal acoperit de iarbă. În faţa lui, pe pământ, se afla un borcan de sticlă, ca acelea în care se puneau pe vremuri bomboane, un borcan cu fundul pătrat şi cu capacul rotund. Dar, în loc să fie plin cu acadele de mentă, borcanul ţinea prizonieră o mare molie de tutun, care se izbea nebuneşte de sticlă, încercând să scape. Dorind să ştie unde se află, Bill privi în jur, şi iată că lângă el stătea un înger cu o înfăţişare extraordinară, deşi părea foarte sever, îmbrăcat cu o mantie albă ce părea să iradieze lumină. Oricât se chinui, Bill nu reuşi să vadă faţa îngerului, căci ea era învăluită în lumină.

Îngerul îi zise: „Fii atent la ce vreau să îţi arăt!”, şi arătă către borcan.

Bill se uită şi văzu o mână aruncând o piatră care sparse temniţa de sticlă a moliei celei grase. Aceasta

încercă să zboare, dar nu reuşi să se ridice de la pământ, căci trupul îi era prea greu pentru aripile mititele pe care le avea. Atunci deschise gura şi din ea ieşiră roiuri şi roiuri de muşte care împânziră aerul cu bâzâitul lor furios, împrăştiindu-se în toate direcţiile. Una dintre muşte îi intră lui Bill în ureche, şi acesta tresări.

Îngerul îi zise: „Fii atent! Aceste muşte sunt duhuri rele, cum sunt duhurile de vrăjitorie sau de ghicitorie. Fii atent!"

Billy nu mai ştia cum ajunsese acasă: acum era pe dealul cu iarbă, acum se afla în întunericul din camera lui. Nici măcar nu clipise între cele două momente. Dar unde fusese? Cum ajunsese acolo, şi cum se întorsese acasă? Se târî tremurând până la pat, dar somnul refuză să vină în noaptea aceea. Se gândi la avertismentul îngerului şi îl întoarse pe toate părţile, încercând să înţeleagă ce voia să îi transmită.

A doua zi, la lucru, Billy fu extrem de atent, încât deveni foarte agitat. Se tot aştepta să i se întâmple ceva grav. În pauza de prânz se duse la o băcănie unde lucrau George DeArk şi fratele acestuia, Ed. La un moment dat, Bill îi povestea lui George vedenia, când pe uşa din faţă intră o femeie, iar el îi spuse prietenului său:

„George, ceva nu e în regulă cu femeia asta."

Oprindu-se lângă tejghea, femeia îi zise lui Ed DeArk:

„Caut un bărbat pe care îl cheamă Branham. Mi s-a spus că e un om al lui Dumnezeu."

„Ei, păi atunci ai noroc! E chiar în prăvălie." Ed strigă către ei: „Bill, te caută cineva."

Când Billy veni în faţă, femeia îl întrebă:

„Dumneata eşti William Branham, prorocul lui Dumnezeu?"

„Eu sunt William Branham."

„Eşti omul care a făcut minunea aceea cu domnul William Merrill, la spital, şi care a vindecat-o pe Mary Der Ohanion după ce fusese oloagă 17 ani?”

Billy dădu din cap:

„Doamnă, te înşeli. Da, sunt William Branham, şi am fost, într-adevăr, acolo când s-au întâmplat aceste lucruri, dar nu eu i-am vindecat pe oamenii de care vorbeşti. Cel care a făcut aceste minuni a fost Isus Hristos.”

Femeia păru mulţumită de răspunsul lui.

„Am pierdut nişte lucruri de valoare şi aş vrea ca dumneata să mi le găseşti.”

Billy nu prea înţelegea ce vrea ea să spună cu asta, dar ştia sigur că întâmplarea era exact ceea ce trebuia să ocolească el, după cum îl avertizase vedenia din seara precedentă. Îi zise:

„Doamnă, nu ţi-ai găsit omul potrivit; poate cauţi un ghicitor sau un mediu.”

Păru surprinsă: „Bine, dar dumneata nu eşti ghicitor?”

„Nu. Ghicitorii sunt de la Satana, iar eu sunt creştin, şi am Duhul lui Dumnezeu.”

Trăsăturile femeii se înăspriră şi Bill îşi dădu seama că ea însăşi era o ghicitoare. Îi zise:

„Azi-noapte, Dumnezeu mi-a trimis într-o vedenie un înger care m-a prevenit de venirea dumitale şi mi-a zis să am grijă, căci lucrarea în care eşti vine de la diavol şi îl mâhneşte pe Duhul lui Dumnezeu.”

Femeia îşi duse mâna la inimă. „Dă-dă-dă-dă-mi o pastilă!”

„Doamnă, termină cu treburile astea, şi îţi va da pace şi inima.”

Ea se întoarse brusc şi dădu buzna pe uşă afară, indignată. Încă o urmăreau cu privirea când ea se opri şi îşi duse iar mâna la inimă, apoi se prăbuşi, ţipând, pe caldarâm. Până când au ajuns la ea Ed şi Bill, era deja moartă.

Mai primea şi alte mesaje prin vedenii, deşi nu întotdeauna la fel de clare. Odată, Bill se văzu mergând pe un drum, pe înserate. Era atât de fericit şi de lipsit de griji (exact ca în ziua în care îşi încredinţase inima Domnului Isus Hristos), încât puţin mai lipsea să sară într-un picior şi să se ia la trântă cu umbrele de pe drum. Deodată, o umbră mare şi neagră sări la el, ca un câine gata să-l muşte. Speriat, Bill se apără cu piciorul şi ţipă: "Ieşi de-aici, potaie!"

Umbra se ridică în picioare. Spre surprinderea lui, Bill văzu că nu era un câine, ci un om îmbrăcat în negru, care urlă la el:

„M-ai făcut potaie!"

„Îmi pare rău, domnule", se scuză Bill. „Pentru că eraţi pe jos, în coate şi în genunchi, mi s-a părut că e un câine."

Omul mârâi: „Mă faci câine, da? Te omor pentru asta!" Şi, scoţând de la brâu un pumnal, se îndreptă către Bill cu paşi rari dar hotărâţi, privindu-l cu nişte ochi în care sclipea deja crima.

„Te rog, domnule", se tânguia Bill dându-se înapoi. „Te rog să mă înţelegi. Nu mi-am dat seama că e un om, chiar am crezut că e un câine."

Scos din minţi, omul nu se lăsa înduplecat, ci cu fiecare pas pe care îl făcea semăna tot mai tare cu un diavol. „Te învăţ eu minte să mă mai faci pe mine câine! Te omor!"

La un moment dat, Bill se lovi cu spatele de o conductă: era prins în capcană. „Domnule, mie nu mi-e frică să mor, pentru că eu Îl am pe Isus în inimă, dar vreau să înţelegi că te-am făcut câine numai din greşeală."

Dar umbra urla în continuare, fără să-l bage în seamă: „Te omor!" Ridică în aer tăişul curbat, gata să lovească.

Billy ţipă. În clipa aceea, el auzi un glas care venea de sus şi îşi ridică privirea. Un om îmbrăcat cu o mantie

albă cobora din cer şi, ajungând lângă Bill, se aşeză hotărât la dreapta lui, înfruntându-l pe atacator cu o privire aspră şi neînfricată. Umbra se dădu înapoi, iar pumnalul, ridicat şi acum în aer, tremură şi îi căzu din mână. Apoi se întoarse şi o luă la fugă cât putu de repede.

Omul cu mantie albă se uită la Bill şi zâmbi, sau cel puţin aşa i se păru acestuia, care se strădui şi de data aceasta să îi vadă chipul, dar trăsăturile îngerului erau înceţoşate şi greu de recunoscut. Învelindu-se bine cu mantia, omul se ridică înapoi la cer. Atunci se încheie şi vedenia.

Dar ce putea să însemne aceasta? Bill nu era prea sigur, dar până când avea să primească lămuriri, se hotărî să o ia în sensul că Dumnezeu îi va trimite un înger să îl ferească de fiecare cursă pe care i-o va întinde diavolul.

William Branham îşi luă în serios noua lucrare. Credincios jurământului făcut, propovăduia Evanghelia ori de câte ori avea ocazia, împărtăşindu-şi credinţa în dragostea şi bunătatea lui Isus cu vechii săi prieteni, cu persoane pe care le cunoştea întâmplător, sau cu persoane cu totul străine. Domnul Short, şeriful care îl otrăvise pe Fritz (câinele de vânătoare al lui Billy), a fost unul dintre primii oameni pe care Billy i-a condus la Domnul, şi după el au urmat mulţi alţii. Indiferent unde se afla, el vorbea despre Isus. Nu se sfiia să vorbească tare prin tot felul de locuri: staţii de autobuz, ateliere de service auto, colţuri de stradă, parcuri – oriunde găsea câte un grup de oameni dispuşi să se oprească să îl asculte. În consecinţă, credinţa lui era în permanenţă pusă la încercare.

Într-o sâmbătă, pe când Bill predica într-un parc, în faţa câtorva persoane, un om care locuia în apropiere trecu pe lângă ei cu o sacoşă de târguieli. Bill îl cunoştea. Pe vremuri, omul studiase ca să devină preot romano-catolic, dar până la urmă i se acrise de religie în general, şi acum era ateu convins. Se opri câteva clipe să asculte, mestecând

nişte frunze de tutun pe care şi le îndesase în gură. După un timp, el zise:

„Hei, predicatorule, vorbeşti de Biblie de parcă ar fi cine ştie ce de ea. E cartea cea mai banală care s-a scris vreodată! Şi e atât de înşelătoare, încât n-ar trebui să li se permită oamenilor să o citească."

Bill răspunse: „Trăim într-o ţară liberă, ai şi dumneata dreptul să ai o părere."

Fostul preot trimise un jet maroniu de tutun mestecat drept lângă picioarele lui Bill.

„Dumneata chiar crezi că există un Dumnezeu?"

„Da, domnule, cred."

"Şi crezi că tipul ăsta, Isus, a fost un Dumnezeu -Om?"

„Da, cred că Isus Hristos a fost om şi că a fost, de asemenea, Dumnezeu."

„Şi crezi că a înviat din morţi în trup de carne?"

„Da, cred."

Omul mai luă nişte tutun şi şi-l îndesă în gură:

„Şi dacă eu îţi dovedesc faptul că nu se poate să existe un Dumnezeu - Om, mă crezi?"

„Da, domnule, am să cred."

Buzele omului se întinseră într-un rânjet şiret. „Bine. Ia spune-mi, câte simţuri are omul?"

„Ei, haide, că ştii şi singur."

„Da, dar vreau să le numeşti dumneata."

Billy turui: „Văzul, gustul, mirosul, pipăitul şi auzul."

„Buuun. Dacă Isus a fost un Dumnezeu - Om, aşa cum spui dumneata, atunci măcar unul dintre aceste simţuri ar trebui să o dovedească. Nu-i aşa?"

Mulţimea din jur asculta cu gura căscată.

Billy răspunse precaut: „Sună logic. Dar ce vrei să spui cu asta?"

„L-ai văzut vreodată pe Dumnezeu?"

„O, da! Într-o noapte, nu de mult…"

„Arată-mi-L şi mie”, Îl întrerupse omul. „Nu vorbesc despre credinţă. Iar vederea mea e la fel de bună ca şi a dumitale.”

„L-am văzut într-o vedenie.”

„Atunci arată-mi şi mie vedenia!”

„Nu pot. Numai Dumnezeu poate să…”

„Adevărul este că nu L-ai simţit niciodată cu nici unul dintre cele cinci simţuri ale tale.”

„Ba da, Îl simt.”

„Ei, dacă Îl simţi, spune-mi şi mie cum să fac să Îl simt. Şi eu pot să pipăi ca tine. Adu-L aici pe Isus să Îl pipăi eu, şi atunci am să cred în El.”

Încurcat, Billy răspunse: „Îl simt în inimă.”

„Fă-mă şi pe mine să Îl simt în inimă.”

„Dacă ai credinţă…”

„Nu, nu începe cu psihologia. Vreau adevărul.” , zise omul, scuipându-şi din nou tutunul la picioarele lui Bill.

„Te rog să nu scuipi pe picioarele mele, domnule.”

Fostul preot triumfă:

„Ei, predicatorule, te-am prins, nu-i aşa? Nici o dată măcar nu L-ai văzut, nu L-ai pipăit, nu L-ai gustat, nu L-ai mirosit şi nu L-ai auzit. Şi atunci, dacă cele cinci simţuri nu Îi dovedesc existenţa, înseamnă că Dumnezeu nici nu există, iar dumneata ar trebui să nu îi mai păcăleşti pe oamenii aceştia cu balivernele dumitale.”

Argumentul omului părea de neînlăturat. Rugându-se în gând pentru înţelepciune, Billy recunoscu: „Da, domnule, ceea ce spui nu prea poate fi combătut.”

„Ei, acum începi să-ţi vii în fire, aşa-i?”, rânji celălalt.

„Poate. Eşti un om deştept, ai o minte sclipitoare.”

Scuipând din nou, individul chicoti. „Sigur că am o minte sclipitoare. Mama n-a crescut nici un prost.”

„Dar ia stai puţin. Ce ziceai, că ai minte?”

„Păi am, sigur că am. N-are toată lumea?’

„Ai o minte omenească?”, întrebă Billy.

Omul îl privi şocat. „Ce-i cu tine, băiete? Ţi-ai pierdut-o tu pe a ta? Sigur că am o minte omenească."

„Şi dacă e o minte omenească, unul dintre cele cinci simţuri ar trebui să-i dovedească existenţa, nu?"

„Păi, cred că da…"

„Dumneata ţi-ai văzut vreodată mintea?"

Venise rândul necredinciosului să fie încurcat. „Ăăă… păi… doctorii…"

„Nu, nu creierul", Îl întrerupse Bill, „ci mintea. Creierul e una şi mintea e alta. Creierul e acolo, în ţeastă, iar mintea e făcută din gândurile care îţi umblă prin creier. Ei, ţi-ai văzut vreodată mintea?"

„Nu, nu cred."

„Dar ţi-ai mirosit-o vreodată? Ai pipăit-o, ai gustat-o, ai auzit-o? Niciodată, aşa-i? După logica dumitale, pot să-ţi spun că n-ai minte."

„Eu ştiu că am", răspunse omul furios.

„Şi eu ştiu că Îl am pe Dumnezeu", i-o întoarse Billy, mulţumit de argumentul lui. Se gândi apoi cum să iasă din scenă victorios. În mulţimea ce făcea roată în jurul lor era un flăcău cu un trandafir la butonieră. Bill îl rugă să îi împrumute puţin boldul cu care îşi prinsese floarea, apoi zise: „Înţelegeţi acum unde vreau să ajung?" şi îl înţepă în mână pe fostul predicator.

„Au!!!"

„Ai simţit înţepătura?", îl întrebă Bill.

„Sigur că am simţit-o", se răsti celălalt, frecându-şi braţul şi schimonosindu-şi mutra.

Billy chicoti. „Ciudat, eu nu am simţit nimic."

Mulţimea pufni în râs.

„Ia să te înţep şi eu cu acul, să vezi atunci cum simţi!"

Billy îşi adusese adversarul exact unde dorise.

„Aici e şmecheria! Dacă Îl primeşti şi dumneata pe Hristos pe care L-am primit eu, atunci vei simţi şi dumneata ce simt eu!"

Necredinciosul îşi văzu de drum îmbufnat, dar Billy nu se miră. Deşi era creştin numai de câteva luni, discutase cu destui oameni ca să îşi dea seama că un argument puternic nu era suficient ca sa facă pe cineva să îşi schimbe convingerile: credinţa e o descoperire care vine de la Dumnezeu.

Capitolul 13

Steaua misterioasă apare din nou 1933

William Branham predica abia de trei luni la Biserica Misionară Baptistă când izbucni un conflict între el şi Dr. Davis. Acesta dorea ca Bill să hirotonisească nişte femei ca predicatoare în adunarea locală, iar Bill refuză fără să stea pe gânduri.

„Ce înseamnă asta?", se răsti Dr. Davis, indignat de obrăznicia subalternului său. „Ai funcţia de bătrân în această adunare", îi aminti pastorul, „şi eşti dator să îi respecţi rânduielile."

„Domnule Davis, cu tot respectul pentru credinţa baptistă - nu ştiam că doctrina acesteia permite hirotonisirea femeilor."

„Şi totuşi, aceasta este doctrina."

Billy întrebă: „Domnule, aţi putea să mă învoiţi în seara aceasta?"

„Nu. E datoria ta să fii prezent."

Într-un fel, Billy simţea că Dr. Davis avea dreptate: ca bătrân al adunării, trebuia să aprobe toate faptele acesteia. Avea senzaţia paralizantă că fusese prins într-o învăţătură despre care convingerea lui îi spunea că e greşită.

„Aţi putea măcar să îmi răspundeţi la câteva întrebări?", întrebă el.

„Asta da."

„Aţi putea să-mi explicaţi de ce, în 1 Corinteni 14, apostolul Pavel spune: *„Femeile să tacă în adunări, căci lor nu le este îngăduit să ia cuvântul în ele*?"

„Sigur că da." Figura pastorului se lumină de mândrie şi de încredere în sine. „În vremea aceea, femeile bârfeau şi trăncăneau prin toate colţurile, de asta a zis Pavel că ele nu trebuie să fie lăsate să vorbească. Înţelegi acum?"

Dar răspunsul nu se potrivea cu un alt pasaj din Biblie pe care Billy îl citise. „Explicaţi-mi atunci I Timotei 2…", zise el, răsfoind Biblia până când găsi locul unde Pavel spune: *„Femeii nu-i dau voie să înveţe pe alţii, nici să se ridice mai pe sus de bărbat, ci să stea în tăcere. Căci întâi a fost întocmit Adam, şi apoi Eva. Şi nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii. Totuşi ea va fii mântuită prin naşterea de fii, dacă stăruiesc cu smerenie în credinţă, în dragoste şi în sfinţenie."* (*I Timotei 2:12-15)* „Aşadar, domnule Davis, nu vreau să spun că femeia ar vrea să facă rău, ci că este amăgită şi de aceea Dumnezeu nu doreşte ca ea să propovăduiască."

Dr. Davis se încruntă. „Aceasta este părerea dumitale?"

„Aceasta este părerea Scripturii, după cum o înţeleg eu."

„Tinere, pentru asta Biserica Baptistă ar putea să-ţi retragă autorizaţia."

Billy băgă mâna în buzunarul de la spate şi îşi scoase portmoneul. „Am să vă scutesc de grija asta, predându-vă autorizaţia chiar acum. E mai bine să rămân fără ea, pentru că, din câte văd, nu-mi va aduce decât necazuri."

„Nu, nu, frate Billy, hai să nu ne pripim."

Cu această slabă tentativă de împăcare, conflictul celor doi luă sfârşit. Din moment ce nici unul dintre ei nu era dispus să dea înapoi, căzură de acord ca Billy să-şi vadă de drumul lui şi să-şi înceapă propria lucrare pentru Domnul. O puternică strângere de mâini cimentă hotărârea luată, şi cei doi se despărţiră prieteni.

Fremătând de visuri entuziaste, Billy închirie vechea casă de adunare din Jeffersonville şi începu să ţină servicii duminicale. În prima duminică, nu se adunară să îl asculte decât o mână de oameni, dar adunarea lui se mărea în fiecare săptămână cu câte un suflet sau două. Îşi împărţea credinţa cu toată lumea – cu cei nou veniţi, ca şi cu vechi prieteni. Pentru că invita atât de multă lume la biserică, avea întotdeauna persoane străine care îi ascultau predicile. Dintre aceştia, unii îl primeau pe Hristos Mântuitorul şi începeau să vină la adunare în mod regulat. Încetul cu încetul, grupul se făcea tot mai mare.

Fiecare persoană care se întorcea la Domnul împuţina tot mai mult timpul liber al lui Billy, dar el nu se supăra. De fapt, chiar îi plăcea. După ani şi ani de respingere, găsise, în sfârşit, dragoste şi acceptare – atât la Isus Hristos, cât şi la această mână de oameni care îl priveau ca pe păstorul lor. Găsise, în sfârşit, această oază a vieţii sale, îşi găsise rostul în viaţă; avea de gând să se pună în slujba lui Hristos din toată inima.

În iunie 1933, Billy închirie un cort de circ ridicat pe un teren gol din Jeffersonville, plănuind să ţină o evanghelizare de două săptămâni. În duminica dinaintea începerii campaniei, în timp ce se pregătea pentru şcoala duminicală care se ţinea la casa de adunare, avu o trăire duhovnicească ce nu semăna cu nimic din ce i se

întâmplase până atunci. **Văzu lumea întinsă înaintea lui ca o faţă de masă, şi avu impresia că este pus cumva în legătură cu trecerea timpului. Văzu nişte soldaţi cu pielea măslinie mărşăluind cu baionetele puse şi atacând apoi un grup de negri care se apărau cu suliţe, furci şi seceri.**

De undeva din dreapta, din spatele lui Bill, se auzi o voce – aceeaşi care îi vorbise dintr-un plop pe când era în vârstă de şapte ani – o voce gravă, sonoră, care îi spuse: „Benito Mussolini va invada Etiopia şi o va cuceri. Fiind săracă, ţara va cădea la picioarele lui. Atunci, Italia va încerca să mai cucerească şi alte ţări, dar nu va reuşi, iar Mussolini va cunoaşte un sfârşit ruşinos."

Decorul se schimbă. Bill văzu o armată de oameni îmbrăcaţi în verde-cafeniu, luptându-se cu nişte soldaţi în uniforme gri. Văzu, de asemenea, tancuri militare, explozii şi vastă reţea de buncăre, echipament de artilerie grea, mitraliere şi sârmă ghimpată. Vocea din spatele lui îi explică: „Pornind din Germania, tânărul austriac Adolf Hitler va trage întreaga lume în război. Va intra şi America, iar Franklin Roosevelt va fi ales preşedinte pentru a patra oară. Germania se va retrage în spatele unui mare zid de beton, iar America va plăti îngrozitor de multe vieţi omeneşti ca să spargă acest zid. Germania va fi învinsă, iar Hitler îşi va găsi sfârşitul în împrejurări misterioase."

Din nou decorul se modifică, iar Bill văzu Europa întinzându-se în faţa lui ca o hartă în care graniţele se schimbau, formând noi grupări politice. Vocea îi spuse: „Trei ideologii politice se bat astăzi pentru supremaţie în lume: fascismul, nazismul şi comunismul. De primele două se va alege praful şi pulberea, dar comunismul va înflori. Fii cu ochii pe Rusia, împăratul Nordului."

Împrejurările se schimbară pentru a patra oară. Războiul din Europa se întunecă şi se pierdu în istorie. În locul lui, Bill văzu cum întregul glob vădea progrese uluitoare în tehnologie. Printre alte minunăţii, văzu maşini cu formă aerodinamică, asemeni unui ou, coborând pe o autostradă cu o structură extrem de complicată. O maşină anume îl uimi mai mult decât toate celelalte: avea o cabină sferică, din sticlă, şi îi lipsea volanul. În timp ce maşina se ghida singură prin intermediul unui sistem electronic, familia dinăuntru era preocupată cu un joc de divertisment. Vocea nu făcu nici un comentariu, şi scena se schimbă pentru a cincea oară.

De data aceasta, Bill văzu nişte femei cu părul lung şi cu rochii lungi, care mărşăluiau cu pancarte, cerând dreptul la vot. Când acest drept le-a fost acordat, Bill le văzu alegând un tânăr în funcţia de preşedinte al Statelor Unite. Apoi, ele îşi tăiară părul, unele dintre ele se îmbrăcară cu pantaloni, altele îşi scurtară fustele şi îşi micşorară bluzele până când hainele lor ajunseră de mărimea şi de forma unor frunze de smochin.

Vedenia se schimbă a şasea oară. Bill urmări cum în Statele Unite se ridică o femeie frumoasă şi elegantă. Însă, în ciuda trăsăturilor minunate pe care aceasta le avea, femeia era de o asprime greu de descris. O mare putere îi fu dată în mâini şi ţara era dominată de autoritatea ei.

Vocea din dreapta lui Bill îl îndemnă: *„Mai priveşte o dată."* Bill se întoarse puţin şi văzu a şaptea şi ultima imagine: ruinele Statelor Unite se întindeau înaintea lui. Pământul era presărat cu cratere, iar aerul era înnegrit de fumul care se ridica din grămezile de moloz. Atât cât privirea lui Billy putea să ajungă, nici o fiinţă umană nu se mai zărea. Apoi vedenia se stinse.

Bill rămase multă vreme năucit. Când reuşi, în sfârşit, să-şi mişte degetele, luă un stilou şi începu să însemneze cele şapte vedenii, cugetând la însemnătatea lor în timp ce scria.

„Mussolini va ataca Etiopia…" Aceasta ar fi o întorsătură neaşteptată în lume. Bill mai ştia câte ceva despre Mussolini, despre care se vorbea deseori prin ziare. Acesta era dictatorul Italiei încă din 1922, fiind privit ca un salvator naţional. Reuşise să înlocuiască haosul prin ordine, într-o ţară sărăcită de războiul mondial; stabilizase economia Italiei şi îi redăduse demnitatea. Dusese la bun sfârşit reformele sociale fără să piardă sprijinul industriaşilor sau pe cel al moşierilor. Oameni cunoscuţi în întreaga Europă şi în Statele Unite îl aclamau pe Mussolini, comparându-l uneori cu Cezar, cu Napoleon sau cu Cromwell, datorită uriaşului succes pe care îl dobândise în transformarea şi guvernarea ţării sale. De ce şi-ar fi riscat Mussolini un astfel de renume, invadând o ţară atât de înapoiată cum era Etiopia?

În ce-l privea pe Adolf Hitler, abia în ianuarie trecut preşedintele Paul von Hindenburg al Germaniei îl numise cancelar, aducând Partidul Nazist în prim-planul politicii germane. Dar cum ar fi putut Hitler să târască ţările europene în război pentru a doua oară, după ce ultimul război fusese atât de distrugător şi de descurajator? Nici un om din lume nu îşi mai dorea un alt război. Şi totuşi, vedeniile nu greşiseră niciodată.

Bill nu înţelegea mişcările forţelor politice mondiale, dar citea ziarele şi îşi dădea seama că fascismul lui Mussolini câştiga teren în Asia şi în America Latină. Fascismul respingea ideea libertăţii individuale, propunând în schimb ideea că statul trebuie să coordoneze viaţa întregii naţiuni; la rândul lui, statul se cerea condus de o personalitate autoritară, ceea ce ducea la dictatură.

Bill nu ştia aproape nimic despre nazismul lui Hitler, pentru că ziarele nu prea trataseră acest subiect. În schimb,

avea ceva cunoştinţe despre comunismul rusesc, care promova drepturile clasei muncitoare, şi despre guvernarea strictă a elitei Partidului Comunist. Dintre toate forţele care se luptau pe scena Europei, comunismul părea să aibă cele mai mici şanse de izbândă. Şi totuşi, vedeniile nu îl înşelaseră niciodată.

O, şi maşinile pe care le văzuse! Ce strălucire! Ce formă! Cât de mult se deosebeau de maşinile, ca nişte lăzi, care circulau pe stradă în 1933! Ce minuni ar putea să mai apară, dacă ştiinţa şi tehnologia au fost în stare să inventeze asemenea automobile! Însă aceste realizări vor fi umbrite de decăderea moravurilor, exemplificată prin vedenia cu femeile stricate.

Ce să fie frumoasa aceea cu inima de gheaţă care va cârmui odată America? Va fi oare o femeie obişnuită, sau era doar simbolul unei puteri? Poate o mişcare politică feministă, sau poate o mişcare spirituală… Bill notă între paranteze: „Poate fi Biserica Catolică."

Şi, în final, dezastrul acela îngrozitor… Zilele Americii păreau numărate.

Bill citi această prorocie în faţa adunării, făcând comentarii pe măsură ce înainta. Când explică felul în care cele trei ideologii ale Europei vor fi înghiţite de comunism, îi făcu pe oameni să se ridice în picioare şi să rostească de câteva ori: „Fii cu ochii pe Rusia. Fii cu ochii pe împăratul Nordului."

După ce descrise a şaptea şi cea din urmă vedenie, Bill adăugă părerea lui personală: „Oameni buni, ceea ce urmează nu mi-a spus Domnul, ci sunt cuvintele mele. Judecând după cât de repede se mişcă lumea, eu prevăd că toate acestea se vor întâmpla până în anul 1977."

Însufleţit de aceste vedenii, Bill propovădui din toată inima în prima seară a evanghelizării din cortul închiriat. Chiar dacă mai avea încă nevoie ca Speranţa să îi citească textele din Biblie cu voce tare, predicile lui nu aveau de

suferit, ci de multe ori erau încununate de succes când Bill chema mulţimea să primească harul mântuitor al lui Isus Hristos. Cu fiecare seară, cortul se umplea tot mai mult, ajungând ca, două săptămâni mai târziu, la adunarea din ultima duminică, Billy Branham să predice înaintea a o mie de suflete. Atunci el întrebă câte persoane ar dori să fie botezate în Numele Domnului Isus Hristos şi mai mult de două sute ieşiră în faţă. Adunarea se sfârşi, urmând ca oamenii să meargă la fluviul Ohio.

Era 11 iunie 1933. La ora două după-amiaza, mai bine de o mie de persoane se adunaseră în capătul Străzii Primăverii, să vadă botezurile din fluviul Ohio. Pământul năduşea sub un cer lipsit de cea mai mică pată de nor. Nici cel mai slab vânticel nu venea să răcorească mulţimea care cânta:

„Stau pe malul furtunos al Iordanului
Şi mă uit cu jind spre frumoasa Ţară a Canaanului
Unde sunt toate bogăţiile mele
Mă îndrept spre Pământul făgăduinţei…”

Când Billy ajunse pe mal, o văzu pe Margie W.[1], o fată cam de vârsta lui, care stătea într-o barcă în apropierea locului în care urma să se desfăşoare botezurile. Margie nu avea pe ea decât un costum de baie. Simţind că îmbrăcămintea fetei era indecentă şi nepotrivită, Billy o rugă politicos să iasă din apă.

Ea îi răspunse indignată: „Ba nu trebuie să ies din apă!”

„Ai dreptate, Margie, nu trebuie să ieşi din apă. Dar dacă eu aş fi în locul tău, aş avea suficient respect pentru Evanghelie, încât să plec din locul unde nişte oameni se botează.”

[1] În această biografie, ori de câte ori un nume de familie apare sub forma “W.”, înseamnă că William Branham nu a spus numele persoanei. Litera a fost aleasă la întâmplare de către autor, pentru uşurarea descrierii evenimentelor. (n.a.)

„Nu-mi vorbi mie despre respectul faţă de Evanghelie, căci sunt învăţătoare la şcoala duminicală. Numai că eu nu cred în botez şi nu am de ce să ies din apă."

În timp ce Billy se întoarse la locul lui, Margie îşi înăbuşi un zâmbet.

Billy înaintă în fluviu împreună cu prima persoană care urma să fie botezată, până când apa le ajunse la brâu, iar curentul trecea încet pe lângă ei. Suprafaţa apei era atât de netedă, încât părea un râu de sticlă topită sub arşiţa soarelui. Valuri de căldură făceau să tremure imaginea copacilor de pe malul celălalt.

Billy întrebă: „Crezi dumneata că L-ai întâlnit pe Isus Hristos la această evanghelizare?"

„Da", răspunse omul.

„Te-ai pocăit pentru păcatele dumitale?"

„Da."

„Crezi că Isus Hristos te-a iertat şi acum eşti mântuit de păcate?"

„Da."

„Atunci, să ne rugăm." Cei doi îşi plecară frunţile, iar Bill zise: „Tată ceresc, ne aflăm aici pentru că Tu ne-ai poruncit să mergem la toate popoarele şi să alegem din ele ucenici pe care să-i botezăm în Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin." Îşi ridică apoi capul, se întoarse spre omul care aştepta să fie botezat şi zise: „În baza mărturisirii păcatelor tale, te botez, frate scump, în Numele Domnului nostru Isus Hristos." Omul îşi ţinu răsuflarea, iar Bill îl cufundă în apele tulburi.

În timp ce primul om botezat se îndrepta către mal, iar următorul intra în apă, Bill strigă spre mulţime: „De ce ne-a spus Isus să ne botezăm? Păi, în primul rând, pentru că acesta este un simbol al morţii – al morţii faţă de lumea aceasta: omul cel vechi coboară în mormânt, ca să zicem aşa, ca să poată învia pentru o viaţă nouă în Isus Hristos. Dar ţineţi minte, botezul nu vă schimbă cu nimic; el nu este

decât semnul exterior al unei lucrări interioare. Prin botez, credinciosul mărturiseşte lumii faptul că Isus Hristos l-a schimbat deja pe dinăuntru."

Billy îi boteza pe oameni, unul câte unul, în acelaşi mod. A şaptesprezecea persoană care intră era Edward Colvin, un băiat nu cu mult mai tânăr decât Billy. Stând amândoi în apă până la brâu, Bill întrebă:

„Edward, crezi tu că ai fost schimbat în timpul evanghelizării?"

„Da", zise băiatul.

Bill ridică vocea ca să fie auzit de oamenii de pe mal: „Plecaţi-vă capetele." După ce toţi făcură asta, el închise ochii, îşi aplecă fruntea şi începu să se roage cu voce tare: „Tată ceresc, aşa cum îl botez eu cu apă pe acest băiat, botează-l şi Tu cu Duhul Sfânt." Se opri, auzind ceva ciudat, ca un susur, ca un foşnet de vânt ce părea să vină de deasupra lui. Bill deschise ochii şi privi în sus. I se tăie respiraţia. Din ceruri se prăvălea o minge de foc! De la distanţă, aceasta semăna cu o stea când galbenă-verzuie, când aurie. Dar, pe măsură ce se apropia, semăna tot mai mult cu o roată de foc ce se rostogolea cu vuiet, aruncând în jur scântei şi flăcări. Bill îşi ţinu răsuflarea îngrozit, căci steaua se apropia de el, dar când ajunse aproape, ea se opri brusc drept deasupra capului său. Apele din jurul lui Bill se învolburară spumegând.

Deodată, auzi un glas care îi vorbea însă nu era glasul grav, melodios, care îi apărea deseori în vedenii; glasul acesta era mai subţire şi mai familiar. Îi zise: ***„Aşa cum Ioan Botezătorul a fost trimis să vestească cea dintâi venire a lui Isus Hristos, tu eşti trimis să vesteşti cea de-a doua venire a Sa."***

Pe malul fluviului, oamenii se rugau încă, având capetele plecate. Dar, din barca ei, Margie văzu totul. Când zări lumina, ea începu să ţipe isteric şi apoi leşină căzând pe fundul bărcii. Ţipătul ei făcu toate capetele să se ridice. În câteva secunde, fluviul fu cuprins de un haos total, căci

mulţimea văzu o minge de foc rotindu-se deasupra capului lui Billy Branham. Femeile începură să ţipe, bărbaţii se ţineau unii de alţii, câţiva intrară în panică şi o luară la fugă, alţi câţiva leşinară, iar ceilalţi erau cuprinşi de tremur.

Nu toţi cei care văzuseră steaua auziseră şi glasul. Dar o anumită fetiţă de 14 ani îl auzise. Ea ţinuse ochii închişi şi capul plecat chiar şi în timpul tumultului provocat de panică, pentru că pastorul îi spusese să îşi plece capul şi ea încerca să împlinească tot timpul ceea ce îi zicea pastorul. Această fetiţă auzise glasul, auzise fiecare cuvinţel pe care acesta îl rostise şi, din acest motiv, o putere îi coborî adânc în suflet, ca o ancoră ce s-ar fi înrădăcinat în străfundurile inimii ei. O chema Meda Broy şi avea să joace un important rol în viitorul lui Billy.

Mingea de foc rămase deasupra capului lui Billy mai puţin de o jumătate de minut, apoi ţâşni înapoi la ceruri, de unde venise. Agitaţia apelor se potoli sub cerul albastru, fără nici un nor. Billy vorbi cu oamenii până când se liniştiră, apoi boteză mai departe până când îi scufundă pe toţi cei 200 în Numele Domnului Isus Hristos. În timp ce se îndrepta, plescăind, spre mal, un grup de oameni de afaceri din Jeffersonville îl înconjurară şi îl întrebară neliniştiţi:

„Ce înseamnă lumina aceea?"

Billy răspunse sincer: „Nu ştiu. Eu sunt credincios. Poate că a fost un semn pentru necredincioşi. N-aş putea să vă spun."

În ediţia următoare a ziarului „Ştiri de seară" din Jeffersonville, evenimentul era descris într-un articol intitulat „O stea misterioasă apare deasupra unui predicator ce botează". Pentru toţi ceilalţi nu era decât o informaţie curioasă, bună de discutat în ziua apariţiei ziarului. Însă pentru William Branham era mult mai mult decât atât. El stătuse chiar sub acea lumină aurie; el îşi închisese ochii pe jumătate, ca strălucirea să nu îl orbească; el văzuse apele învolburâdu-se în jurul lui; auzise clar vocea care spunea:

„Aşa cum Ioan Botezătorul a fost trimis să vestească cea dintâi venire a lui Isus Hristos, tu eşti trimis să vesteşti cea de-a doua venire a Sa." Nu, acesta nu era un lucru peste care să treci cu uşurinţă, doar pentru faptul că era straniu şi greu de înţeles. Bill îl considera un semn supranatural care necesita o explicaţie. Iar dacă acest semn venea de la Dumnezeu, atunci explicaţia lui nu avea de unde să iasă decât din Cuvântul lui Dumnezeu. Bill începu să citească din Biblie cu pasiune, căutând indicii. Ţinea la îndemână un caiet şi un creion, ca să noteze fiecare verset ce părea să se potrivească. Şi, spre surprinderea lui, descoperi multe asemenea versete.

Primul loc în cere se făcea referire la apariţia lui Dumnezeu sub forma unui foc supranatural era în Geneza 15:17, unde se vorbeşte despre legământul lui Dumnezeu cu Avram. Şi Moise Îl auzise pe Dumnezeu vorbindu-i dintr-un rug de foc ce nu putea să fie decât foc supranatural, pentru că rugul nu se mistuia. (vezi Exodul 3:2) Moise Îl văzuse din nou sub forma unui nor de lumină care l-a ajutat să îi scoată pe copiii lui Israel din Egipt; şi apoi, iarăşi, când Dumnezeu l-a întâlnit pe Muntele Sinai. (vezi Exodul 14:19-20 şi 19:18-19) Moise L-a văzut de foarte multe ori, chiar şi atunci când a dedicat lui Dumnezeu lăcaşul de închinare din sălbăticie, fapt care l-a îndemnat să scrie: *„Căci Domnul, Dumnezeul tău este un foc mistuitor…"* (Deuteronom 4:24; vezi şi Levetic 9.24). Solomon L-a văzut când a I-a închinat primul templu din Ierusalim. (vezi II Cronici 7:1) L-a văzut şi Manoah, tatăl lui Samson, când s-a întâlnit cu un înger al Domnului. (vezi Judecătorii 13:19-20) L-a văzut şi Ilie pe vârful Muntelui Carmel. (vezi I Împăraţi 18:38) Şi Ezechiel L-a văzut într-o vedenie. (vezi Ezechiel 1:4) Şi David a descris aşa ceva în Psalmul 18. În timp ce se îndrepta spre Damasc, să îi prigonească pe creştini, Saul din Tars a fost orbit de „o lumină din cer". El a auzit chiar şi o voce care venea din acea lumină, şi care i-a spus: *„Eu sunt Isus, pe care-L prigoneşti."* (vezi Faptele

Apostolilor 9:1-5) În sfârşit, şi Daniel, şi Ioan văzuseră lumina întruchipată în Domnul Isus Hristos. (vezi Daniel 10:5-7, Apocalipsa 1:14-15).

Era o mulţime uluitoare de versete care nu îngăduiau nici cea mai mică urmă de îndoială în mintea lui Bill cum că steaua care strălucise deasupra capului său cu o duminică în urmă, la fluviu, moştenea aceeaşi realitate biblică ce se întindea de la Geneză până la Apocalipsă. Ce dovadă mai grăitoare şi-ar fi putut dori? Ştia că semnul trebuia să vină de la Dumnezeu.

În al doilea rând, Billy îşi îndreptă atenţia asupra faptului că fluviul – neted ca sticla până atunci - începuse deodată să se agite în jurul lui, la apariţia luminii. Singura întâmplare similară pe care putu să o găsească în Biblie era în Ioan 5:4. Era oare cu putinţă ca lumina care îl acoperise la fluviu să fie acelaşi înger care tulburase apele scăldătoarei Betesda, în vechiul Ierusalim? Se gândi mult timp la această idee, dar nu găsi nimic altceva care să o contrazică, sau care să o confirme, aşa că o păstră cu semnul întrebării.

Cea de-a treia şi cea mai directă dintre dovezile privitoare la înţelesul semnului venea chiar de la glasul care îi vorbise, spunându-i: **„Aşa cum Ioan Botezătorul a fost trimis să vestească cea dintâi venire a lui Isus Hristos…”** Bill judecă aceste cuvinte din toate punctele de vedere, încercând să înţeleagă adevăratul lor sens. Studie viaţa lui Ioan Botezătorul şi fu impresionat în mod deosebit de legătura pe care Dumnezeu o făcuse între profetul Ioan şi profetul Ilie. **„Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul şi puterea lui Ilie**…” (Luca 1:17), îi spusese un înger despre Ioan tatălui acestuia. Mai târziu, şi Isus a zis despre Ioan: *„Şi, dacă vreţi să înţelegeţi, el este Ilie, care trebuia să vină.*” (Matei 11:14) Asta spunea multe, şi Bill ştia că îi va lua mult timp să înţeleagă.

Se gândi, în sfârşit, la al doilea lucru pe care îl spusese vocea: ***„…tu eşti trimisă vesteşti cea de-a***

doua venire a Sa." Bill credea în cea de-a doua venire a lui Hristos, pentru că îl auzise pe Dr. Davis vorbind despre asta, şi pentru că citise şi în Noul Testament. Dar ce legătură să aibă viaţa lui neînsemnată cu cel mai important eveniment al tuturor vremurilor? Oare lumina supranaturală de la fluviu să fie un semn? Ar putea ea să aibă vreo legătură cu a doua venire a lui Hristos? Oare se apropia vremea acesteia? Asemenea gânduri îi dădeau dureri de cap lui Billy. Părea un mister prea adânc pentru înţelegerea lui. Simţea, totuşi, flacăra bucuriei născându-i-se în suflet.

Capitolul 14

Vedenia viitoarei case de rugăciune 1933

Dintre sutele de oameni care participaseră la prima campanie de evanghelizare a lui William Branham, în iunie 1933, mulţi se întoarseră la bisericile lor o dată ce evanghelizarea se încheie. Dar erau şi mulţi care îl primiseră pe Hristos înainte de a se fi înscris la vreo biserică. O mare parte dintre aceştia începură să vină regulat la predicile de duminica ale lui Billy. Sala de adunare închiriată se dovedi în scurt timp prea mică pentru mulţimea care venea să îl asculte, aşa că Bill fu nevoit să caute o altă clădire.

La colţul Străzii 8 cu Strada Penn din Jeffersonville, nu departe de locuinţa familiei sale, drumul cotea pe lângă un mic lac încărcat cu nuferi. Întorcându-se acasă de la de adunare, Billy îngenunche în iarbă, pe malul lacului, ca să se roage pentru această problemă neprevăzută. „Doamne, ce să fac? Unde vrei să duci această biserică?"

Îşi întoarse privirea spre nuferii rotunzi ce pluteau pe suprafaţa apei ca nişte farfurii. Ce flori frumoase! Unele roz, altele albe… Era uluit de aceste plante: îşi începeau viaţa în mâlul şi în murdăria de pe fundul lacului, apoi se înălţau

către soare, ajungând atât de pure şi de minunate. Pe Bill îl făceau să se gândească la propria sa viaţă, proaspăt înălţată din mâlul păcatului, către soarele iubirii lui Isus Hristos. Ce minunat era Dumnezeul care putea să înfăptuiască asemenea minuni! În clipa aceea îi veni un gând ca o săgeată trimisă de la tronul lui Dumnezeu: aici va fi biserica lui, chiar aici, în locul lacului! Se ridică în picioare şi se strecură printre trestii până la marginea apei. Inima îi bătea cu putere. Da, ar fi perfect! Ar putea să construiască…

Dar cărămizile hotărârii sale se năruiră sub povara îndoielii înainte chiar ca cimentul revelaţiei să se fi uscat. Cum să cumpere terenul şi să mai construiască şi o biserică pe deasupra, când el abia era în stare să-şi întreţină mama, fraţii şi surorile? Nu era decât un sărac ce predica în faţa unei adunări de săraci, în timpul celei mai cumplite depresiuni economice pe care o cunoscuse vreodată ţara. Mulţi dintre oamenii care veneau la adunarea lui nu aveau de lucru. Să adune bani pentru construirea bisericii i se părea, desigur, un lucru imposibil. Şi totuşi, dacă era într-adevăr o descoperire de la Dumnezeu, atunci exista şi o cale de împlinire!

Bill vorbi despre acest subiect cu membrii adunării sale şi, în mod surprinzător, din resursele lor modeste se adunară destui bani pentru a putea plăti un avans. În doar câteva săptămâni planurile erau întocmite, actele pentru împrumut erau înaintate, iar micul lac era astupat. În august turnară fundaţia şi primiră blocurile de beton. Dar Bill dorea ca, înainte de aşezarea celui de-al doilea strat din blocuri de beton, să facă o scurtă ceremonie de închinare, în care el însuşi să fixeze prima piatră unghiulară în careul fundaţiei.

În dimineaţa ceremoniei, Bill se trezi pe la ora şase. Păsărelele ciripeau pe tonuri înalte, albinele zumzăiau pe tonuri joase… Viţele de caprifoi de sub fereastra sa de la al doilea nivel îi umpleau odaia cu mireasma dulce a verii. Bill

mai zăbovi mult în pat, cu mâinile sub cap, sorbind din cupa de minunăţie a momentului şi gândindu-se: „O, Tu, marele Iehovah, cât eşti de minunat! Doar cu puţin timp în urmă era întuneric, acum soarele a răsărit şi întreaga natură se bucură. În curând şi lumea duhovnicească, atât de întunecată de păcate acum, se va bucura pentru că va răsări Soarele neprihănirii şi tămăduirea va fi sub aripile Lui."

Cum stătea acolo, o voce interioară îi şopti să se ridice în picioare. Se ridică din pat şi se duse la fereastră. Deodată simţi în cameră o prezenţă nedefinită, ca o presiune însă nu una rea, ameninţătoare. Această prezenţă aprinse în el o scânteie de teamă sfântă, de parcă Domnul Însuşi S-ar fi apropiat. Bill privi către cei trei pereţi pe care îi avea în raza vizuală. Nu părea să fie nimeni în cameră. Se întoarse să se uite în spate şi, în clipa următoare, era cufundat într-o vedenie.

Se găsea pe malul Iordanului, acolo unde Ioan Îl botezase pe Isus. În timp ce predica în faţa unei mulţimi, auzi în spatele lui grohăituri şi guiţat. Se întoarse şi văzu un ţarc plin cu porci chiar pe malul râului. Mirosul era insuportabil. Bill se gândi: „Locul acesta e pângărit. N-ar trebui să se întâmple aşa ceva. Acest pământ, pe unde a umblat Însuşi Isus, este sfânt. "

Atunci apăru Îngerul Domnului, care îl înşfăca pe Billy, luându-l de acolo, şi îl duse chiar în Jeffersonville, la colţul Străzii 8 cu Strada Penn. Pe locul unde existase cândva un mic lac acoperit de nuferi, se întindea acum o clădire de beton, cu o plăcuţă deasupra uşii de la intrare pe care scria „Tabernacolul Branham". Îngerul îl duse înăuntru, unde Bill nu-şi putu crede ochilor: clădirea era înţesată de lume. Nu numai că toate locurile erau ocupate, ci erau oameni şi pe culoarele dintre bănci, iar alţii stăteau sprijiniţi de pereţi. În capătul încăperii se aflau trei cruci: una pe amvon şi câte una de fiecare parte a acestuia. În continuarea vedeniei, Bill se duse în spatele amvonului şi zise: „O, e minunat, e

extraordinar! Ce bun eşti, Doamne, că mi-ai dat această casă de rugăciune!"

Atunci Îngerul Domnului spuse: „Dar aceasta nu este casa ta de rugăciune."

„Ba sigur că e a mea", protestă Bill.

„Ba nu, vino şi vezi!" Îngerul îl ridică în aer şi când îl lăsă iarăşi jos se afla sub cerul albastru, fără pată.

„Aceasta va fi casa ta de rugăciune."

Privind în jur, Bill văzu că se afla într-o livadă. Pomi fructiferi înalţi de vreo şase metri erau aliniaţi pe două rânduri, lăsând între ei un culoar la capătul căruia se afla un singur copac, drept în mijloc. Pomii dintr-un şir păreau a fi meri, iar pomii din celălalt şir – pruni. În mod straniu, rădăcinile lor erau înfipte în nişte găleţi mari, verzi. De fiecare parte a lui Billy, în râd cu ceilalţi pomi, stătea câte o găleată goală.

Un glas din cer tună: „Mare este secerişul, dar puţini sunt lucrătorii."

Bill întrebă: „Doamne, ce să fac?"

Uitându-se la pomi văzu că aceştia începeau să semene cu şirurile de bănci din casa de rugăciune care i se arătase în vedenie, iar cei trei pomi luară forma unor cruci. Bill întrebă „Ce înseamnă aceasta? Ce reprezintă vasele acestea goale?"

„Tu va trebui să plantezi în aceste vase", îi răspunse îngerul."

Cum stătea între cele două rânduri de copaci, Bill rupse o ramură dintr-un măr şi o îndesă în vasul gol din acelaşi rând ; rupse apoi şi o creangă de prun şi o aşeză în vasul din rândul de pruni. Din aceste două vase se ridicară imediat doi pomişori care nu se opriră din creştere decât atunci când erau de aceeaşi înălţime cu toţi pomii din livadă.

Veni apoi un vânt foarte puternic ce scutură copacii, iar o voce îi zise: „Ai făcut bine. Întinde-ţi mâinile şi culege recolta."

Bill îşi ridică ambele mâini. Într-una îi căzu un măr mare, galben şi copt, cu miezul tare; în cealaltă îi căzu o prună mare, galbenă şi coaptă, cu miezul moale. Vocea îi zise: „Mănâncă fructele, căci sunt foarte bune." Bill muşcă întâi dintr-unul, apoi din celălalt. Amândouă erau delicioase, dulci şi zemoase. Glasul repetă: *„Mare este secerişul, dar puţini sunt lucrătorii!"*

Bill observă că pomul cel mare din capăt, având şi acum forma unei cruci, purta pe ramuri atât mere, cât şi pere. Alergă de-a lungul culoarului dintre pomi şi se aruncă la rădăcina acestui pom, strigând: „Doamne, ce să fac?"

Vântul scutura pomii atât de tare, încât merele şi perele începură să cadă ploaie peste Bill.

Glasul îi zise de trei ori: „Când vedenia se va încheia, citeşte 2 Timotei 4." Atunci Bill se găsi din nou în camera lui.

Soarele urcase ceva mai sus pe cerul dimineţii, arătând că se scursese destul de mult timp de când începuse vedenia. Bill se repezi la Biblie şi o deschise la *2* Timotei. Citi încet capitolul 4, cumpănind fiecare cuvânt , încercând să îl lege de vedenie.

„Propovăduieşte Cuvântul, stăruieşte asupra lui la timp şi ne la timp, mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blândeţea şi învăţătura. Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învăţătura sănătoasă; ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute, şi îşi vor da învăţători după poftele lor. Îşi vor întoarce urechea de la adevăr şi se vor îndrepta spre istorisiri închipuite. Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferinţele, fă lucrul unui evanghelist şi împlineşte-ţi bine slujba."

Bill rupse foaia din Biblie şi o luă cu el la ceremonia de închinare de la colţul Străzii 8 cu Strada Penn. Deoarece era zi lucrătoare, numai vreo 50 de persoane din adunare erau prezente, şi din acestea, mai mult femei şi copii.

În cântecul fanfarei conduse de maiorul Ulrey de la Voluntarii Americii, Bill afundă piatra unghiulară în cimentul ud. Era un gest simbolic. Dacă Noul Testament îl numea pe Isus Hristos Piatra din capul unghiului a bisericii Sale, aşezând piatra aceea la temelia bisericuţei lui, Billy voia să exprime hotărârea că acea biserică va fi închinată legilor Pietrei din capul unghiului – Isus Hristos.

Apoi lumea puse într-o cutie de tablă monede, suveniruri, bileţele cu cereri de rugăciune, şi aşezară cutia în piatra unghiulară, goală pe dinăuntru. Puse şi Bill foaia pe care o rupsese din Biblie în dimineaţa aceea, foaia pe care se aflau cuvintele profetice: *„Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferinţele, fă lucrul unui evanghelist şi împlineşte-ţi bine slujba."*

Capitolul 15

O cerere în căsătorie fără cuvinte
1933

Deşi William Branham era acum pastor în propria adunare şi predica în fiecare duminică dimineaţa la vechea sală de rugăciune din Jeffersonville, în toată vara lui 1933 se duse totuşi şi la adunările de duminică seara şi de miercuri seara de la Biserica Misionară Baptistă. Desigur, aceasta nu se întâmpla atât pentru a-l auzi pe Dr. Davis propovăduind, cât pentru a o întâlni pe prietena lui, Speranţa Brumbach. Dar acum, când biserica lui era aproape gata, această situaţie nu mai putea continua, pentru că şi el avea să-şi ţină propriile adunări în mijlocul săptămânii. Şi atunci, cum avea s-o mai vadă pe prietena lui? Bill fusese întotdeauna timid şi nesigur în prezenţa fetelor, iar gândul că va pierde acest pretext de a o vedea pe Speranţa îi dădea fiori reci.

Pentru el, fiecare minut petrecut cu Speranţa era nepreţuit. Dacă ea zâmbea, zâmbea şi el. Dacă ea râdea,

râdea şi el. Era ca o vrajă cu care îl învăluia şi pe care Bill nu putea să o înţeleagă, dar totuşi îi plăcea. I se părea că ea reprezintă tot ce era mai frumos pe lume – aerul, şi ploaia, şi vara, şi florile, şi bunătatea, şi dorinţa… Cu cât stătea mai mult cu ea, cu atât ar fi vrut să stea şi mai mult. Dar acum, ce avea să se întâmple cu prietenia lor, dacă nu va mai putea să o vadă în fiecare miercuri? Oare nu se va îndepărta de el? Pe Bill îl cuprindeau frigurile când se gândea. Oare nu-şi va găsi un alt prieten? Lui Bill i se tăia răsuflarea. Nu putea risca să o piardă. Cum ar putea să trăiască fără ea? Nu, trebuia să găsească un alt pretext ca să o poată vedea cu regularitate în continuare. La un moment dat, pe când Bill întorcea problema pe toate părţile, îi trecu prin minte că cea mai bună cale de a-şi petrece mai mult timp cu Speranţa Brumbach era să o determine să-şi schimbe numele în Branham.

Însă din clipa când se hotărî să o ceară de soţie, îndoiala începu să-l roadă dintr-un alt punct de vedere. Tatăl ei câştiga 500 de dolari pe lună, ca preşedinte al unui sindicat muncitoresc – filiala locală a Căilor Ferate Pennsylvania. Cât despre Billy, acesta câştiga 20 de cenţi pe oră la o companie utilitară locală, iar din câştigurile lui amărâte trebuia să-şi întreţină mama, tatăl, pe cei şapte fraţi şi o soră. Cum să mai aibă în grijă şi o soţie, când tot ce i-ar fi putut oferi erau dragostea şi devotamentul lui? Cine era el, să o ia pe Speranţa din căminul ei confortabil şi să o arunce în ghearele sărăciei? Ea merita cu mult mai mult decât atât. După mult chin al sufletului şi al minţii, Bill ajunse la concluzia că nu putea să o ceară în căsătorie. O iubea prea mult ca să îi strice viaţa.

Dar această hotărâre nu puse capăt suferinţei, ci născu o altă problemă: dacă nu putea vreodată să o ceară pe Speranţa de soţie, cum să mai justifice timpul pe care i l-ar fi răpit? N-ar fi ea mai avantajată dacă ar pune capăt prieteniei lor? Cu cât ar înceta mai repede să se mai întâlnească cu ea, cu atât mai repede ar putea ea să-şi găsească pe altcineva – un bărbat în stare să îi ofere o viaţă

fericită. Da, aceasta era soluţia cea mai bună. Iată ce trebuia să facă. Dar…

Cât de bine ar fi ştiut Billy că ar fi în interesul Speranţei ca el să îşi ia adio de la ea, totuşi nu se putea hotărî să o facă. Îşi mai făcu o dată calculul în privinţa stării lui materiale şi a posibilităţilor pe care le avea. Unii dintre fraţii săi erau deja suficient de mari ca să îşi ajute mama la plata facturilor, ceea ce era un avantaj. Iar fraţii care mai rămâneau nu erau nici ei departe de asta. În câţiva ani ar fi început şi ei să contribuie la veniturile familiei – un alt avantaj. Poate că Bill ar putea să reducă treptat sprijinul acordat familiei, fără a pricinui greutăţi mamei. Şi atunci, dacă ar munci din greu, poate că ar putea totuşi să îi acorde Speranţei un trai decent. Fericirea lui creştea pe măsură ce analiza posibilitatea din toate punctele de vedere. Da, se părea că ar putea să se descurce din punct de vedere financiar. Să facă pasul? Da, îl va face. O va cere în căsătorie pe Speranţa Brumbach!

Dar între a se hotărî să o ceară şi a o cere în căsătorie era o distanţă foarte mare. August se făcu septembrie şi Bill tot se chinuia să îşi adune curajul şi să pună întrebarea decisivă. Se uita la ochii ei negri, la zâmbetul ei luminos, şi se gândea: „Ah, ce fericiţi am fi împreună!” Dar de fiecare dată când se hotăra să înceapă, gura i se usca şi i se punea un nod în gât, astfel că nu mai putea nici să înghită, darămite să mai şi vorbească. Încerca în fiecare seară când se întâlneau, dar cuvintele refuzau, pur şi simplu, să-i iasă din gură. Îşi zicea de fiecare dată: „În seara asta o întreb! Nu vor mai trece nici zece minute fără să îi zic!” Dar nu ajuta la nimic. Timpul trecea la fel, iar Billy nu se putea hotărî să înceapă.

Îşi petrecea ore în şir chinuindu-se cu aceste gânduri. Se oprea uneori în şanţul în care lucra, îşi aşeza bărbia pe coada lopeţii, şi privirea lui se pierdea în zare, în timp ce gândul săpa şi sfredelea în solul fertil al minţii sale, în căutarea unui răspuns. Cum să ştie ea vreodată că el ar

vrea să o ia de soţie, dacă el nu avea nici atâta curaj, încât să vorbească deschis? Se gândi o vreme să îl pună pe prietenul său, George DeArk, să îi transmită întrebarea, dar nu i se părea o idee prea bună. Speranţa l-ar putea refuza chiar din acest motiv. Şi atunci, ce să facă? Cum? Deodată îi veni o idee. Asta e! Îi va scrie o scrisoare.

În seara acelei duminici Bill stătu treaz până târziu, cu stiloul în mână, munci la fiecare propoziţie, compuse, reformulă, năduşi, până când făcu acea bucăţică de hârtie să îi exprime sentimentele cât putu el mai bine. După ce săvârşi această faptă demnă de vitejia lui Hercule, primul gând fu să îi dea scrisoarea fetei în persoană. Se gândi cum va citi ea, în tăcere, în timp ce el va aştepta lângă ea, jucându-se cu degetele şi muşcându-şi buzele, gata-gata să leşine. Nu, nu mergea. Se hotărî să trimită scrisoarea prin poştă. Dacă o punea luni, Speranţa o va primi marţi, aşa că miercuri va putea să îi dea răspunsul, în drum spre biserică. În momentul acela, i se păru un plan bun.

Luni dimineaţa, Bill lipi un timbru pe plicul pe care îl puse apoi într-o cutie poştală, în drum spre serviciu. Mai târziu, în cursul zilei, în timp ce săpa un şanţ, îi trecu prin minte un gând îngrozitor: dar dacă scrisoarea pica în mâinile mamei ei? Fruntea i se umplu de broboane de sudoare, iar genunchii i se înmuiară atât de tare, încât fu nevoit să se rezeme de margine şanţului ca să nu cadă. Se gândea: „Dacă mama ei citeşte scrisoarea, m-am nenorocit!”

Bill se înţelegea bine cu tatăl Speranţei, Charlie, dar cu mama ei era altă poveste. Severă şi dichisită, doamna Brumbach se mândrea cu poziţia ei socială; locuia într-o casă minunată, se îmbrăca în haine scumpe, se ducea la o biserică mare şi era înscrisă în numeroase organizaţii influente. Considera că Billy Branham nu era decât un fiu de plugar, mult prea colţuros ca să o ia pe fiica ei de soţie. Nu avea o părere bună nici despre ideile lui religioase, pe care le găsea prea înguste. Dacă ea vedea scrisoarea, probabil

că s-ar fi împotrivit cu violenţă. Putea chiar să meargă până acolo încât să îi interzică Speranţei să îl mai vadă. Bill tremura de frică.

Miercuri seara, Bill trase lângă *Buick*-ul nou şi strălucitor al familiei Brumbach. Lăsă portiera deschisă la *Ford*-ul lui hodorogit, ca să plece cât mai repede în cazul în care doamna Brumbach ar fi citit scrisoarea.

Bătu la uşă, iar cea care îi deschise fu Speranţa.

„Bună, Billy! N-ai vrea să intri?"

„O, nu", se gândi el. „Mă bagi înăuntru, la mama ta, şi apoi închizi uşa. Pe unde mai scap atunci?" Zâmbi slab şi răspunse:

„Mulţumesc, Speranţa, dar e cald; te aştept pe verandă până eşti gata."

„O, vino înăuntru! Mama şi tata vor să te vadă."

Bill se gândi: „Vai! Pân-aici mi-a fost!" Păşi înăuntru speriat, îşi scoase pălăria şi rămase lângă uşă, gata oricând de fugă.

Dar Speranţa îi zise: „Du-te la ei, în bucătărie. Sunt gata în câteva minute."

Bill se îndreptă spre bucătărie, unde părinţii fetei stăteau la masă.

„Bună seara, domnule Brumbach. Bună seara, doamnă Brumbach."

Charlie Brumbach, vesel ca întotdeauna, răspunse: „Bună, Billy. Dar hai înăuntru să bei un pahar de ceai cu gheaţă."

„Nu, mersi. Nu mi-e sete."

„Ei, vino măcar şi stai jos."

Conspiraţia părea să se complice. Inima lui Billy bubuia sălbatic. „Nu, mersi. Stau aici, dacă nu vă supăraţi. Ce vreme frumoasă!"

Doamna Brumbach zise: „Da, ce vreme frumoasă."

Cei trei flecăriră despre vreme şi alte nimicuri asemănătoare până când coborî Speranţa.

Bill nu putu să respire în voie înainte de a se vedea cu fata pe verandă, cu uşa închisă bine în spatele lor.

„Billy, ce seară minunată! Hai mai bine să ne ducem pe jos până la biserică!”

Un alt fior de gheaţă îl cuprinse pe Bill. Se gândi: „Asta e! Vrea să-mi spună că totul s-a terminat. Să mă uit bine la ea, probabil că e ultima dată când ne mai plimbăm împreună.”

Dar Speranţa nu pomeni nimic de scrisoare în drum spre biserică, ceea ce îl făcu pe Bill să se zbată într-un vârtej de nelinişte cât timp ţinu serviciul religios. Nu auzi nici un cuvânt din predica domnului Davis. Nu făcu altceva decât să tragă cu ochiul la Speranţa şi să se gândească ce rău ar fi dacă ar pierde-o. Era o fată aşa de cuminte! Iar în seara aceea părea mai frumoasă decât oricând. Bill spera că ea va găsi pe cineva care să se poarte frumos cu ea. Merita tot ce era mai bun în viaţă.

Când Bill şi Speranţa ieşiră din biserică şi se îndreptară spre casă, era deja întuneric. Un colţ de lună atârna ca un felinar pe cerul întunecat. De câte ori ieşeau din umbra copacilor, lumina strălucitoare a lunii contrasta puternic părul întunecat şi ochii negri ai fetei cu obrajii ei albi şi catifelaţi. Bill se cutremura de iubire şi de dorinţă.

„Ei, Billy, ţi-a plăcut predica din această seară?”, întrebă Speranţa liniştită.

„A, cred că da…” Bill îşi simţea gura ca de carton: înţepenită şi nefolositoare. Urmărea faţa Speranţei ca să prindă o încreţire a frunţii, sau orice alt semn care să îl avertizeze că momentul cel îngrozitor sosise. De fiecare dată când ea deschidea gura ca să vorbească, Bill era sigur că venise sfârşitul. Dar nu venea decât vreo altă remarcă veselă, de parcă fata nu s-ar fi gândit la altceva decât la bucuriile verii târzii.

Văzând că se apropiau de casa ei şi tot nu pomenise nimic de scrisoare, Bill se gândi că de fapt nu o primise. Poate rămăsese pe fundul cutiei poştale, sau poate se pierduse la poştă. Ceva se întâmplase. Dacă Speranţa ar fi citit-o, sigur că ar fi vorbit despre ea până acum. Bill se

linişti şi, o dată cu asta, i se dezlegă şi limba. Întinse mâna şi o prinse pe Speranţa de braţ. Se simţea atât de bine!

Aproape ajunseseră acasă. În timpul unei scurte pauze în conversaţie, ea îi zise:

„Billy, am primit scrisoarea de la tine."

Un fior îi alunecă pe spinare şi i se puse un nod în gât care îl sugruma atât de rău că abia mai putea să respire. Îl înghiţi cu greu şi mormăi: „Ai primit-o?"

„Mm-hm", îngână ea, mergând înainte.

Tensiunea aceasta i se părea lui Bill insuportabilă. Se gândi: „Femeie, spune odată ceva, până nu leşin!" Dar se părea că Speranţei îi place să lase vorbele să atârne în aer, fără nici un comentariu. „Atunci va trebui să zic eu ceva, nu mai sunt decât vreo câteva case şi ajungem." Îşi adună tot curajul şi întrebă:

„Ai citit-o?"

Tot răspunsul ei fu: „Îm-hâm."

Bill simţea că înnebuneşte. „Ţi-a plăcut?"

Gura ei se arcui puţin într-un zâmbet jucăuş.

„Da, a fost frumoasă."

Bill simţi că îi creşte tensiunea. Se opri din mers şi se întoarse către ea. „Speranţa…"

„Bill, vreau să mă căsătoresc cu tine. Te iubesc."

A doua zi, Bill şi Speranţa se duseră la bijutier, unde el dădu 8 dolari pe verighete. Îşi prinse apoi verigheta lui în buzunar cu un ac de siguranţă, ca să nu o piardă, după care ridică încet degetul ei în mâna lui plină de bătături şi vru să îi pună inelul, dar ea îl opri.

„Billy, nu crezi ca ar fi corect să îi întrebi mai întâi pe mama şi pe tata?"

Inima lui se opri pentru câteva secunde. „Of, o luăm de la capăt!", se gândi el. Îi era teamă că, dacă doamna Brumbach se va împotrivi cu înverşunare, Speranţa va da înapoi. Stoarse cu greu cuvintele:

„Da, cred că da.” Apoi îi veni o idee. „Ia ascultă, Speranţa, când vom fi căsătoriţi vom împărţi totul pe jumătate, nu-i aşa?”

„Aşa este; eu voi avea grijă de partea mea.”

„Şi eu de a mea. Dar ce-ai zice să începem de acum şi tu să o întrebi pe mama ta, iar eu pe tatăl tău?”

Speranţa ridică din umeri. „N-am nimic împotrivă.”

„Poate că ar fi mai bine să mă laşi pe mine întâi”, sugeră Bill şiret. Voia să-i smulgă promisiunea lui Charlie înainte ca doamna Brumbach să afle ceva. Aceasta i se părea cea mai bună soluţie.

„Ai să-l întrebi repede?”

„Duminică seara.”

În seara următoarei duminici, după ce Bill o aduse pe Speranţa de la biserică, cei doi stăteau pe podea, în sufragerie, ascultând fonograful *„Victrola”*. Charlie Brumbach bătea la maşină, la biroul lui, iar doamna Brumbach croşeta, într-un fotoliu confortabil. Speranţa se încruntă la Bill, făcându-i semn cu capul către tatăl ei. Bill scutură din cap, arătând spre mama ei. Nu putea vorbi cu tatăl ei acum, când doamna se afla în încăpere. Ar fi ca şi când ar vorbi cu amândoi o dată. Mama fetei ar putea face scandal, iar Bill nu s-ar alege cu nimic.

Se ridică în picioare, zicând: „E 9:30, ar cam fi timpul să plec.” Speranţa îl conduse la uşă, ţinându-l de mână. El zise noapte bună şi vru să plece, dar ea nu îi dădu drumul.

„Nu-l întrebi?”, îi şopti.

„Nu pot să-l întreb cu mama ta de faţă.”

„Atunci eu mă duc înăuntru, şi poţi să-l chemi aici.”

Lui Bill nu i se păru o idee bună, dar nici vreo altă soluţie nu avea, aşa că răspunse:

„Bine.”

Speranţa se întoarse în sufragerie.

El îşi drese vocea, apoi strigă:

„Domnule Brumbach, am putea să stăm de vorbă un minut?”

Charlie se opri din dactilografiat şi se întoarse spre el.

„Sigur, Billy. Ce doreşti?”

„Vreau să spun… afară, pe verandă.”

Doamna Brumbach îşi ridică privirea de pe croşetă şi îşi înălţă sprâncenele nedumerită.

„Sigur”, zise Charlie, şi îl urmă pe Billy afară, închizând uşa după el.

Bill studia luna atârnată puţin deasupra copacilor.

„Ce noapte frumoasă, nu-i aşa?”

„Da, aşa este”, confirmă Charlie.

„A fost foarte cald în ultima vreme.”

„Da, foarte cald.”

Bill se bâlbâia, căutându-şi cuvintele. „Ştiţi… ăă…eu… ăă… eu voiam…”

„Ia-o, Billy, e a ta.”

Bill răsuflă uşurat. Îi venea să-l îmbrăţişeze pe domnul Brumbach, dar îi strânse doar mâna.

„Domnule Charlie, ştii că sunt sărac. Nu pot să am grijă de ea aşa cum ai dumneata. Nu câştig decât 20 de cenţi pe oră. Dar n-ar putea să găsească pe cineva care să o iubească mai mult decât mine. Voi munci până îmi voi umple mâinile de sânge, ca să aibă tot ce îi va trebui. Îi voi fi credincios şi voi face tot ce îmi va sta în putere ca să o fac fericită.”

Charlie îi puse o mână mare pe umăr.

„Bily, ştiu că o iubeşti, şi ştiu că şi ea te iubeşte; prefer să o iei tu din motivul ăsta, decât să o ia altul care să se poarte urât cu ea, indiferent câţi bani ar avea el. Şi, în plus, nu contează cât ai; contează cât eşti de mulţumit cu ceea ce ai.”

„Mulţumesc, Charlie. Am să ţin minte.”

Bill n-o întrebă niciodată pe Speranţa ce a zis mama ei. Îi era de ajuns să ştie că doamna Brumbach nu le stătea în cale.

Data nunţii fu stabilită pentru iunie, anul următor.

Capitolul 16

Un liliac venit din iad
1933 - 1934

Clădirea de la intersecţia Străzii 8 cu Strada Penn fu gata spre sfârşitul lunii septembrie 1933. Din dragoste şi respect pentru pastor, adunarea votă ca numele clădirii să fie "Tabernacolul Branham". Nu semăna cu imaginea clasică a unei biserici: nu avea clopotniţă, nici vreo cruce enormă, nici acoperiş ascuţit, nici tavan cu boltă. Era o clădire simplă, din blocuri de beton, cu acoperişul abia înclinat, cu o faţadă aparentă, cu ferestre şi uşi simple, dreptunghiulare. Unii oameni din vecinătate spuneau în glumă că seamănă mai mult cu un garaj sau cu un hambar, decât cu o biserică.

Dar lui William Branham i se părea frumoasă. Îşi aşeză amvonul exact în locul unde îngenunchease când Domnul i-a dat gândul să cumpere acest teren. Aşeză apoi trei crucifixuri – unul pe amvon şi câte unul de fiecare parte a acestuia, exact cum erau în vedenie.

Fu nevoie de 2.000 de dolari pentru finalizarea întregului proiect, pentru care se făcu un împrumut la bancă plătibil în 20 de ani. Pentru o adunare săracă însemna foarte mult să plătească această sumă, în mijlocul marii depresiuni economice. Pentru a se asigura că Tabernacolul Branham îşi va plăti ratele lunare, Bill refuza să folosească zeciuiala pentru a-şi acoperi cheltuielile personale, preferând să folosească banii pentru nevoile clădirii.

Lucra încă la Serviciul Public Indiana, dar în alt departament. Meseria lui era acum să păzească liniile de

înaltă tensiune care traversau pădurile din provincie. Acest loc de muncă se împăca foarte bine cu atribuţiunile lui ca paznic de vânătoare, astfel că de multe ori putea să le facă pe amândouă o dată, ceea ce era un mare noroc, pentru că nu primea nici acum vreun ban pentru paza terenurilor de vânătoare.

Una dintre căile prin care Bill redusese cheltuielile cu Tabernacolul Branham a fost să lase pământul gol drept pardoseală, astfel că, atunci când pământul de afară îngheţa, îngheţa şi "podeaua" adunării. Într-o miercuri seara, el veni mai devreme şi aprinse două sobe cu cărbuni ca să mai alunge din frig până când începeau fraţii să sosească. Când intrau în biserică, oamenii călcau pe pământ îngheţat, iar până se termina predica acesta se transforma într-un noroi cleios. Luptându-se să ajungă afară, se afundau până la glezne cu toţii, de la bunică până la nepoată. Deşi râdeau cu poftă după aceea, acopereau totuşi pământul cu rumeguş, ca să nu o mai păşească încă o dată.

Bill îşi îmbrăţişa datoria de pastor cu energia tinereţii şi cu zelul tânărului care şi-a descoperit, în sfârşit, pasiunea. Pe lângă atribuţiunile lui obişnuite – predicile, sfaturile, rugăciunile pentru bolnavi – mai conducea şi corul, plătea taxele şi curăţa cenuşa din sobe. De câte ori se ivea ceva de făcut, el era dispus să jertfească din timpul lui liber.

Faptul că era pastor doar de puţin timp, pe lângă faptul că era creştin doar de puţin timp, îi asigura lui Bill tot felul de experienţe – unele previzibile, altele foarte neaşteptate – din care să tragă învăţăminte. Întorcându-se acasă cu maşina într-o duminică seara, farurile lui luminară un om beat care se clătina pe drum. Se dovedi a fi Wayne Bledsoe, un prieten de-al lui Edward, fratele lui Bill. Prohibiţia era încă în vigoare, aşa că Bill îl luă pe Wayne în maşină şi îl duse acasă la el, înainte de a cădea în mâinile legii. Îl ajută să intre în casă, îl aşeză în propriul său pat, iar el îşi găsi culcuş pe o canapea.

„Wayne, nu ţi-e ruşine?”, îl ocărî Bill.

„Nu… Billy… nu - nu spune asta, Billy.”

„Nu băutura este răspunsul! Ea are să te bage în pământ. Ceea ce ar trebui să faci tu este să îţi predai viaţa în mâinile lui Isus; asta îţi va da viaţă veşnică.”

„Of, Billy.”

Bill îşi aşeză mâinile pe fruntea lui. „Am să mă rog pentru tine, Wayne.”

Un taxi trase în faţa casei, portiera se trânti şi Bill auzi paşi alergând către casă. O femeie bătu nebuneşte în uşă, strigând:

„Frate Bill! Frate Bill!”

Bill se gândi: „Doamne, moare cineva.” Aprinse lumina, trase nişte haine pe el şi alergă la uşă.

În prag era Nellie Sanders, o tânără de 18 ani, palidă, cu ochii roşi şi umflaţi.

„Nellie, hai înăuntru.”

Fata intră. „O, Billy, m-am nenorocit! M-am nenorocit!”

„Ce s-a întâmplat, Nellie? Ai avut un atac de cord?”

„Nu, frate Bill. Veneam în jos pe Strada Primăverii şi… pe cuvânt, frate Bill, nu am vrut să fac nici un rău.”

Mintea lui Bill lucra să găsească o cale de a se înţelege cu această fată isterică.

„Ei, calmează-te, surioară. Spune-mi ce s-a întâmplat.”

Şi Nellie era creştină doar de puţină vreme; de fapt se întorsese la Domnul în timpul adunărilor pe care Bill le ţinuse într-un cort, în iunie. Înainte de a-şi da inima lui Isus, fusese una dintre cale mai bune dansatoare din oraş. Partenerul ei de dans, Lee Horn, avea şi acum medaliile care o dovedeau.

Nellie trase aer în piept ca să îşi potolească tremurul mâinilor. Încercă să vorbească clar, dar cuvintele o luau singure la goană, până când nu se mai înţelegea nimic din ce voia să spună.

„Treceam pe lângă Sala Regman şi am auzit muzică de dans. M-am oprit o clipă să ascult. Muzica era din ce în ce mai frumoasă. Am zis: „Doamne, Tu ştii că Te iubesc, dar n-am uitat încă vremea când Lee şi cu mine câştigam toate trofeele şi premiile. Poate că dacă urc puţin voi putea să mărturisesc unora dintre oamenii aceia." Aşa că am urcat şi, înainte de a-mi da seama ce fac, eram deja în braţele unui băiat, pe ringul de dans. O, Billy, sunt pierdută pentru totdeauna? Nu vreau să sfârşesc la fel ca Margie."

Billy îşi aminti de Margie W., fata îmbrăcată în costum de baie, care nu voia să iasă din apă atunci când el a rugat-o să plece, în ziua când îi boteza pe cei întorşi la Domnul după evanghelizarea din iunie. Când steaua misterioasă a coborât din cer, Margie a leşinat. Mai târziu s-a apucat de băut şi, într-o ceartă la un bar, un ciob de sticlă a izbit-o în faţă, lăsându-i o cicatrice oribilă. Ultima oară când Bill aflase veşti despre ea, se afla la ospiciu.

Nellie era atât de supărată încât nu-şi putea controla convulsiile. Bill încercă s` o consoleze.

„Nu, soră, nu eşti pierdută. Dar ai greşit atunci când te-ai oprit pentru o clipă să asculţi glasul satanei care te chema înapoi, acolo unde ai fost înainte de a-L cunoaşte pe Isus. Nu sunt creştin de multă vreme, dar ştiu deja că cea mai mare luptă care s-a dat vreodată este cea din mintea omenească. Este lupta dintre credinţă şi îndoială. Ai de gând să crezi Cuvântul lui Dumnezeu sau să-L pui la îndoială? Trebuie să alegi."

„O, Billy, eu vreau să aleg credinţa în Isus."

Wayne Bledsoe se mai trezise puţin şi se ridicase în capul oaselor, urmărind curios întâmplarea.

„Nu ştiu prea multe despre Biblie", spuse Bill, „dar cred că Isus a zis: *„În Numele Meu vor scoate draci."* (Marcu 16:17) Îşi aşează mâna pe umărul lui Nellie şi zise: „Diavole, nu te cunosc, dar aceasta este sora mea şi tu nu ai nici un amestec în treburile ei. Vei ieşi din ea în acest moment! Auzi?"

Uşa începu să se închidă şi să se deschidă singură: bang – bang - bang.

Nellie făcu ochii mari.

„Billy, ia uite! Ce se întâmplă?”

Dar Billy era la fel de nedumerit.

„Nu ştiu”, răspunse. Se uită la Nellie şi zise: „Părăseşte-o, Satană! În Numele lui Isus îţi zic, ieşi din ea!”

În clipa când Bill pomeni Numele lui Isus, deasupra lui Nellie Sanders se ridică o umbră ce semăna cu un liliac uriaş, cu o blană lungă atârnându-i de aripi şi de picioare. Mârâind, umbra se îndreptă spre Bill, dar acesta ţipă: „Sânge al lui Isus, apără-mă!” Duhul se întoarse şi se îndreptă spre patul unde stătea Wayne, făcu un ocol, apoi dispăru în pat. Trezit din beţie, cu o privire sălbatică, Wayne începu să urle, aruncă aşternuturile de pe el şi fugi în camera alăturată.

Bill o duse pe Nellie acasă. Când se întoarse, el şi cu mama lui desfăcură patul şi scuturară cearşafurile. Nu era nimic.

Îngrijorat, povesti întâmplarea mai multor predicatori, dar fiecare dintre ei îi spuse cam acelaşi lucru: „Billy Branham, vremurile alungării duhurilor s-au sfârşit. Pe lângă asta, oamenii nu pot să vadă duhurile. Trebuie că a fost închipuirea ta.”

Ar fi putut şi Bill să creadă că a fost închipuirea lui, numai că şi Wayne şi Nellie văzuseră duhul. Oare acesta era diavolul care îl necăjea încontinuu? Îl urmărea pretutindeni? Era mereu în preajma lui? Oare el era răspunzător pentru toate întâmplările ciudate din viaţa sa, inclusiv pentru vedenii? Gânduri ca acestea îl măcinau fără încetare, făcându-l să se întrebe de ce era viaţa lui atât de diferită de vieţile altor predicatori pe care îi cunoştea.

Capitolul 17

O căsătorie promiţătoare
1934 – 1935

William Marrion Branham se căsători cu Amelia Speranţa Brumbach vineri, 22 iunie 1934. El avea 25 de ani, iar ea aproape 21. Închiriară o căsuţă la numărul 434, pe Strada Graham, nu departe de Tabernacol. Locuinţa nu avea decât două camere; una o foloseau drept sufragerie şi dormitor, iar alta era bucătăria. Casa nu avea apă curentă. Speranţa trebuia să care apă de la o pompă publică ce se afla la un bloc din apropiere. Nu era cine ştie ce casa aceasta, dar nu-i costa decât 4 dolari pe lună, şi altceva nu-şi puteau permite.

Tinerii căsătoriţi îşi începură căsnicia cu foarte puţine comori. Bill avea o canapea de piele cam uzată şi automobilul Ford. Mama lui le dădu un cadru de fier pentru un pat. Altcineva le dădu un recamier. Bill cumpără de la mâna a doua o sobă de gătit pe care dădu 75 de cenţi, apoi plăti 1 dolar şi 25 de cenţi pe grătare noi pentru această sobă.

Pentru a mai face rost de bani pentru mobilă, Speranţa se angajă la o fabrică de confecţii. Adunară în scurt timp suficienţi bani pentru a-şi cumpăra un set nevopsit pentru micul dejun, de la Sears, pe care dădură 3 dolari şi 98 de cenţi. Bill vopsi setul în galben, cu un trifoi mare, verde, pe masă şi pe spătarul fiecărui scaun, pentru că Speranţa îl necăjea mereu spunându-i că e irlandez. Setul pentru micul dejun îmbunătăţi considerabil căminul.

Totuşi, scaunele rigide, din lemn, nu erau făcute pentru relaxare. Bill ostenea foarte tare cu două servicii ziua şi cu răspunderea de pastor seara; şi-ar fi dorit ca, la sfârşitul zilei, să se poată trânti într-un fotoliu capitonat, să-şi ridice picioarele şi să se odihnească, citind Biblia. Se gândea că, dacă lucra şi Speranţa, vor reuşi până la urmă să-şi cumpere un fotoliu confortabil.

Merseră împreună peste fluviu, la Louisville, să caute un fotoliu capitonat. Găsiră un Morris cu 16 dolari şi 98 de cenţi, ceea ce nu li se păru un capăt de ţară. Cuprins de încântarea care vine împreună cu noile experienţe, Bill dădu vânzătorului un avans de 3 dolari şi plecă acasă cu minunatul fotoliu Morris. Îl aşezară într-un colţ al dormitorului. Bill se cufundă în catifeaua verde şi trase în piept mireasma plăcută a ţesăturii noi. Nu-i venea în minte decât un singur cuvânt: rai.

Fotoliul Morris era de departe cel mai mare lux pe care şi-l îngăduia. După o zi întreagă de mers pe sub liniile de înaltă tensiune şi după o seară de propovăduire, fotoliul îi primea cu drag trupul obosit între pernele lui odihnitoare. În următoarea lună, nu de puţine ori adormi în fotoliu, cu Biblia pe picioare. Speranţa îl trezea cu dragoste şi îl trimitea în pat.

Dar cumpărarea fotoliului creă în curând o problemă la care Bill nu se aşteptase. Contractul prevedea ca în fiecare săptămână să se plătească un dolar din suma datorată - bani de care avea o nevoie disperată în alte locuri. Cu fiecare săptămână care se scurgea, rata de un dolar păgubea tot mai mult modestul lui buget. În cea de-a şaptea săptămână fu prima oară când Bill nu-şi plăti rata. Pur şi simplu nu avu nici un dolar disponibil. Nici săptămâna următoare nu fu mai bună. Când se adunară la rând trei rate neplătite, primiră telefon de la firmă. Bill îşi ceru iertare şi, cu inima grea, le propuse să vină şi să ia fotoliul înapoi.

Câteva zile mai târziu, când Bill veni de la serviciu, bucătăria mirosea a plăcintă proaspătă de cireşe – preferata lui. După cină mâncă două bucăţi de plăcintă muiate în sirop fierbinte de sorg, întrebându-şi în glumă soţia: „De ce te porţi aşa de frumos cu mine în seara asta?”

Ea zâmbi ca şi când ar fi ascuns ceva.

„Bill, l-am rugat pe băiatul vecinilor să îmi scoată nişte râme. N-ai vrea să mergem la pescuit în josul fluviului?”

Lui Bill i se păru ciudat, pentru că Speranţa nu prea se dădea în vânt după pescuit.

„Hai să mergem mai întâi în camera cealaltă şi să stăm puţin, să mi se aşeze plăcinta.”

„Nu, Bill, hai să plecăm chiar acum”. Cuvintele ei sunară ca o implorare.

„Draga mea, ce s-a întâmplat?”

„Nimic”, răspunse Speranţa, dar ochii ei erau umezi.

Bill bănuia ceva, aşa că zise din nou:

„Hai mai întâi în camera cealaltă.” Când o văzu că se posomorăşte, Bill ştiu că avea dreptate. O cuprinse cu mâna şi intrară împreună în cameră. Fotoliul Morris nu mai era.

Speranţa îşi lăsă capul pe pieptul lui şi suspină:

„Of, Billy, am vrut să ţi-l ţin. Am făcut tot ce am putut.”

Bill o îmbrăţişă blând. „Ştiu, draga mea. Nu eşti tu de vină. Nu puteam să-l păstrăm. Dar în curând se va schimba situaţia. Domnul va face cumva şi vom avea şi noi un fotoliu.”

Îşi înclină capul ca să poată privi în ochii mângâietori ai soţului. “Aşa sper şi eu, Bill.”

În ciuda inevitabilelor greutăţi ale sărăciei, Bill şi Speranţa Branham erau foarte fericiţi împreună. Se preţuiau unul pe celălalt, iar dragostea lor nemăsurată netezea drumul pe care mergeau. În decembrie 1934, Speranţa rămase însărcinată. Amândoi aveau emoţii foarte

mari la gândul că vor avea un copilaş. Pentru că Bill era de viţă irlandeză, iar Speranţa de viţă germană, el o necăjea spunându-i:

„Dacă e băiat, îl botezăm Heinrick Michael."

„O, Bill, ce urât", suspina ea.

Pe data de 13 septembrie 1935 începu travaliul. Speranţa se chinui atât de rău la naştere încât fu la un pas de moarte. Bill străbătu kilometri întregi mergând încolo şi încoace în sala de aşteptare a spitalului. La trei după-amiaza, bebeluşul ţipă. În acelaşi moment strigă [i Bill: „Îţ mulţumesc, Doamne! E băiat şi numele lui va fi Billy Paul."

Peste câteva minute, medicul ieşi din sala de naşteri şi zise zâmbind: „Domnule pastor Branham, s-ar putea să vă cer bani pentru că mi-aţi uzat linoleumul, dar cred că merită. Aveţi un băieţel."

După ce Bill se asigură că soţia lui se simte bine, nu se putu abţine să glumească:

„Draga mea, m-am răzgândit. Nu cred că e bine să îl botezăm Heinrick Michael. Dacă tot s-a născut vineri, pe 13, cred că ar trebui să-i zicem Jinx.[2]"

Ea râse. „Dar, Bill, aş fi vrut să poarte numele tatălui său."

„Atunci să-i dăm numele tatălui său; şi pe-al sfântului apostol Pavel. Îl vom numi Billy Paul."

În octombrie 1935, ziarele strigară vestea că Mussolini invadase pe neaşteptate Etiopia. Cu maşinile ei de război moderne, Italia dădu buzna peste această ţară înapoiată şi distruse imediat cea mai mică rezistenţă.

[2] *jinx*: aducător de ghinion (engl.; n.t.)

Europa îşi exprimă indignarea sancţionând Italia pe cale economică.

Bill citi ziarele cu interes. Nu înţelegea el ce putere stranie îi îngăduia să vadă în viitor, dar, indiferent ce ar fi reprezentat ea, ceea ce îi arăta se întâmpla întotdeauna. Se întreba cum ar putea aşa un dar să vină de la Satan, cum îi tot spuneau prietenii lui, predicatorii. Era foarte încurcat.

Într-o duminică, după predică, Bill auzi din întâmplare ce zicea Walt Johnson: „Măi, să-i fi auzit aseară pe *holy roller*-i [3]…"

Bill se amestecă în vorbă: „Ce-a fost aseară, frate Walt?"

Walt mesteca o bucată de coajă uscată de portocală, bună pentru indigestie. „Penticostali, Billy. N-ai văzut în viaţa ta aşa ceva. Săreau de colo-colo, se tăvăleau pe podea şi ziceau că nu eşti mântuit dacă nu trăncăneşti în nu ştiu ce limbă necunoscută. "

„Unde i-ai văzut?"

„La o adunare ţinută într-un cort, dincolo de Louisville. Grupul şi-a luat numele de „Casa lui David", iar adunările şi le numesc „Şcoala profetilor". Sunt negri, bineînţeles."

„O, aşa se explică", zise Bill, ştiind cu cât fanatism îşi exprimă unii negri sentimentele religioase.

„Dar erau şi o grămadă de albi."

„Nu mai spune! Şi se comportau la fel?"

„Da, tot aşa făceau."

„Ciudat! Uite în ce se bagă lumea!" Bill clătină din cap. „Păi, cred că trebuie să fie şi din ăştia…"

---

[3] *holy roller*: termen lipsit de echivalent în limba română, definit de *Noul Dicţionar Webster* drept "membru al unei secte, care îşi exprimă emoţia religioasă ţipând şi alergând dintr-un loc într-altul în timpul serviciilor religioase; termen depreciativ" (n.t.)

Dar ştirea îi aprinse scânteia curiozităţii, şi luni seara trecu fluviul către Louisville, să vadă dacă era adevărat. Deşi nu văzu pe nimeni tăvălindu-se pe podea, mulţimea era tulburată şi părea să aibă într-adevăr o învăţătură neobişnuită.

În timpul predicii, un bărbat ciudat, de vârstă mijlocie, se ridică să depună mărturie. Îi amintea lui Bill de un proroc din Vechiul Testament, cu părul lui cărunt ce îi ajungea până la umeri, şi cu barba inelată ce îi cobora până pe piept. Mărturia îi fu la fel de şocantă ca şi înfăţişarea. Se prezentă cu numele de John Ryan din Dowagiac, Michigan, apoi spuse că Domnul îi zisese să vină la Louisville, în Kentucky, şi să depună mărturie la adunarea aceea. Vorbi despre puterea lui Dumnezeu, despre focul Cincizecimii şi despre botezul cu Duhul Sfânt. Vorbirea lui dovedea atâta putere şi convingere încât Bill îşi zise că trebuie să vorbească între patru ochi cu omul acesta deosebit.

Vorbiră mult după predică. John Ryan povesti că în tinereţe fusese acrobat la circ. Ani de zile aparţinuse Bisericii Catolice, dar după ce şi-a predat inima lui Isus Hristos a devenit penticostal, iar acum călătorea unde îl călăuzea Domnul, şi depunea mărturie despre puterea lui Dumnezeu oriunde se ducea.

Bill îi povesti despre vedenia cu şapte părţi pe care o avusese în iunie 1933. Când auzi că unele părţi ale vedeniei preziceau invazia lui Mussolini în Etiopia, John Ryan nu-şi mai putu controla entuziasmul şi îl întrebă pe Bill dacă ar putea să vorbească despre aceasta mai târziu. Cum nu avea nimic împotrivă, Bill îl invită să doarmă la el.

A doua zi dimineaţa petrecură mult timp în faţa mesei din bucătărie, unde Bill îşi împărtăşi câteva dintre experienţele lui stranii. Se simţea mai în largul lui stând de vorbă cu acest străin decât cu predicatorii pe care îi cunoştea de ani de zile.

John Ryan îl avertiză să acorde o mare atenţie vedeniilor, pentru că Dumnezeu Însuşi ar putea să îi

vorbească prin ele. Începu apoi să îi povestească despre ceva ce el numea „experienţa penticostală”: puterea lui Dumnezeu acţionând ca o forţă vie în viaţa creştinului. Bill nu prea îl înţelegea, căci omul folosea cuvinte neobişnuite, cum ar fi „botezul cu Duhul Sfânt”, „vorbirea în limbi” sau „tălmăcirea limbilor”. Dar un lucru era clar: John Ryan credea cu tărie în ceea ce spunea şi se entuziasma tot mai tare pe măsură ce vorbea. La un moment dat, îşi aruncă mâinile în sus şi începu să vorbească într-o limbă neînţeleasă. Se opri după puţin timp. Dădu un ocol mesei, îşi puse o mână pe umărul lui Bill şi zise:

„Frate Billy, acesta este tălmăcirea: „ Acum nu eşti decât un băieţandru, mai ai de crescut. Dar într-o bună zi Dumnezeu Se va folosi de tine ca să aprindă neamurile.”

Capitolul 18

Greşeala de la Mishawaka 1936

În următoarele şase luni, Bill îl invită de mai multe ori la el pe John Ryan, şi astfel ajunse să îl cunoască mai bine. Obiceiul acestuia de a vorbi în limbi nu-i plăcea, dar nu putea decât să respecte purtarea lui creştină. Omul era foarte smerit, petrecea mult timp în rugăciune şi urma călăuzirea Domnului.

John Ryan locuia în Dowagiac, în statul Michigan, un orăşel la vreo 300 de mile de Jeffersonville, spre nord, aflat chiar la graniţa cu statul Indiana. Îl invită şi el pe Bill în vizită, momindu-l cu poveşti despre pescuitul de pe malul lacului Papaia.

Bill era ispitit să se ducă însă îl îngrijora costul unei asemenea călătorii, deşi de ani de zile nu-şi mai luase concediu. Speranţa economisise 8 dolari din salariul ei de la fabrica de confecţii. Dar cum ar fi putut el să cheltuiască într-un concediu banii adunaţi cu greu de soţia lui, când erau atâtea alte goluri de umplut cu acei bani? Speranţa era de altă părere. Din moment ce banii erau adunaţi de ea, din propriile salarii, trebuia să aibă şi ea un cuvânt de spus la cheltuirea lor – iar ea dorea ca aceşti bani să fie cheltuiţi de soţul ei în concediu. Bill fu de acord, dar numai dacă mergea şi ea cu el însă Speranţa refuză, motivând că prefera să stea acasă cu Billy Paul, care avea abia nouă luni. Pe lângă asta, era din nou însărcinată în luna a treia şi avea greţuri dimineaţa – oricum nu s-ar fi bucurat de această călătorie.

Aşadar, în iunie 1936, Bill umplu rezervorul Ford-ului *T* şi porni să-şi petreacă vacanţa în nord. Când ajunse în Dowagiac, doamna Ryan îl primi cu căldură, numai că, spre mirarea lui, John Ryan nu era acasă. Soţia acestuia explică: „Domnul l-a chemat undeva mai jos de Indianapolis.”

Bill privi în jurul lui prin căsuţa dărăpănată ce nu avea decât două odăiţe. Dulapurile nu aveau uşi şi se vedea clar că erau goale.

„Vrei să spui că ţi-ai lăsat bărbatul s-o întindă în felul ăsta şi dumneata ai rămas aşa, să n-ai ce pune în gură?”

„O, frate Bill, dar el e slujitorul lui Dumnezeu”, răspunse ea.

În gândul lui, Bill zise: „Ei, soră, binecuvântată să-ţi fie inima! Dacă atâta ai de spus despre bărbatul tău, atunci n-am să-l mai critic nici pe el.”

După o zi întreagă de pescuit pe lacul Papaia, Bill se întoarse cu „prada” la doamna Ryan. Cum aceasta nu avea nici măcar grăsime să prăjească peştele, Bill se duse în oraş şi îi făcu nişte cumpărături.

Duminică dimineaţa porni înapoi spre casă. Trecând prin orăşelul Mishawaka, din statul Indiana, văzu o maşină pe care scria mare „NUMAI ISUS". „Ce înseamnă asta?" se gândi, apoi văzu o altă maşină purtând aceeaşi inscripţie, apoi alta, şi alta. Cuvintele puteau fi văzute pretutindeni – pe *Cadillac*-uri, pe *Buick*-uri, pe *Ford*-uri, chiar şi pe biciclete. Arzând de curiozitate, Bill urmări una dintre maşini, care îl conduse la o biserică mare de la marginea oraşului. Trecând cu maşina pe la Străduţele vecine, precum şi câteva terenuri virane din apropiere erau pline de maşini parcate, majoritatea cărora purtau aceeaşi inscripţie uimitoare – "NUMAI ISUS". Lângă biserică, Bill auzi prin ferestrele deschise sunet de voci care cântau, iar cântările erau însoţite de strigăte şi de ţipete. Părea acelaşi gen de adunare ca cea pe care o văzuse în Louisville, la gruparea care-şi spunea „Casa lui David". Se gândi: „Eee, aici aflu eu ce înseamnă *holy roller*!"

Îşi parcă maşina şi intră. În biserică se înghesuiau cel puţin două mii de oameni, atât albi cât şi negri. Bill fu nevoit să stea în picioare şi să privească peste capetele oamenilor dacă dorea să vadă ce se întâmplă. Undeva în faţă zdrăngănea un pian, iar oamenii băteau din palme şi cântau entuziasmaţi:

„Unul dintre ei, unul dintre ei!
Ce fericit sunt să fiu şi eu unul dintre ei!"

Femeile ţipau, făcându-l pe Bill să simtă fiori pe şira spinării. Atunci cineva începu să danseze din toate puterile undeva pe culoar şi alte persoane i se alăturară. În scurt timp, întreaga adunare se mişca în ritmul muzicii.

La început, Bill se gândi: „Ooo! Pfui! Ce purtare în biserică! Ce or fi păţit oamenii ăştia? " Dar cu cât stătea mai mult, cu atât mai bine se simţea. începu să se gândească: „Oamenii ăştia nu greşesc cu nimic. Nu sunt nebuni, sunt doar exaltaţi."

Când începu predica, Bill află că era o întrunire penticostală la nivel naţional. Erau nevoiţi să se întrunească

în nord pentru că sudul suferea încă de discriminare rasială. Un tânăr predicator vorbi despre botezul cu Duhul Sfânt, arătând cu degetul în timp ce vorbea şi lui Bill i se păru că arată direct spre el. Omul făcea referire la locuri din Scriptură cum ar fi Faptele Apostolilor 2:4 – *„Şi toţi s-au umplut de Duh Sfânt şi au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească."*; sau Faptele Apostolilor 2:38 – *„Pocăiţi-vă /…/ şi fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veţi primi darul Sfântului Duh."*; şi Faptele Apostolilor 10:44, 46 – *„Pe când rostea Petru cuvintele acestea, S-a pogorât Duhul Sfânt peste toţi cei care ascultau Cuvântul. /…/ şi auzeau vorbind în limbi şi mărind pe Dumnezeu."*

„Asta e din Biblie", se gândi Bill. „Eu n-am citit niciodată în felul acesta. Poate că e ceva până la urmă."

Cu cât asculta mai mult, cu atât mai mult îi plăcea ceea ce auzea. La sfârşitul predicii, îşi spunea: „Un singur lucru vreau să le zic acestor oameni: că nu le e ruşine să-şi recunoască religia. Cred că voi veni şi deseară."

Bill chiar voia să mai stea prin preajmă şi să afle ce reprezintă acel „botez cu Duhul Sfânt", aşa că se duse la maşină să îşi socotească bănuţii. Mai avea un dolar şi 75 de cenţi. Ştia de câtă benzină avea nevoie până acasă, deci nu îi mai rămâneau de cheltuit decât 20 de cenţi, care nu i-ar fi ajuns nici să închirieze un cort turistic pentru noapte. Dar, nici o problemă, putea să doarmă foarte bine şi într-un lan de porumb. Se duse în centrul oraşului şi îşi cumpără de 5 cenţi o pungă de chifle vechi, gândindu-se că va putea să trăiască vreo două zile din ele. Mâncă o chiflă, puse restul pe bancheta din spate şi se întoarse cu maşina la biserică pentru adunarea de seară.

Înainte de începerea predicii, un om urcă pe scenă şi zise: „Astă seară dorim ca toţi predicatorii, indiferent de biserica de care aparţin, să vină sus pe scenă." Mai mult de două sute de predicatori se îndreptară într-acolo, Bill fiind printre ei. Se aşezară pe nişte scaune în spatele amvonului

şi cu faţa la adunare. Când erau cu toţii aşezaţi, omul de la amvon zise: „Timpul nu ne permite să ascultăm pe fiecare dintre voi predicând, aşa că am dori ca fiecare să vină la microfon şi să spună cine este şi de unde vine."

Microfonul atârna de un cablu coborât din tavan, la vreun metru deasupra amvonului. Bill nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Se uită la el plin de curiozitate în timp ce se îndreptă spre amvon şi zise: „William Branham, predicator, Jeffersonville, Indiana."

În seara aceea, Bill văzu lucruri interesante şi uluitoare, pe care avea să le ţină minte toată viaţa. Erau în adunare doi bărbaţi de care Dumnezeu Se folosea în mod deosebit. Bill îi văzuse şi prima oară, şi iată-i şi acum. Unul dintre ei se ridica şi începea să turuie ca o mitralieră, într-o limbă necunoscută; cel de-al doilea se ridica apoi şi tălmăcea în engleză vorbele de neînţeles ale celui dintâi. După un timp povestea se repeta, numai că de data aceasta îşi schimbau rolurile. Bill se minună gândindu-se cât de credincioşi trebuia să fie aceşti oameni şi se hotărî să stea de vorbă cu ei înainte de a pleca acasă.

Când sosi momentul predicii, un bătrân de culoare se poticni să urce pe scenă. Era îmbrăcat cu o haină lungă, neagră, cu guler de catifea şi o dungă de păr alb şi încercuia ceafa. Părea atât de slăbit şi de sensibil, încât Bill se miră: „Doar n-au de gând să-l lase pe bietul om să predice!"

Dar exact asta aveau de gând. Bătrânul se apropie de microfon şi zise: „Dragii mei copii, în seara aceasta voi alege un text din cartea lui Iov." Deschise Biblia şi citi: *„Unde erai tu când am întemeiat pământul /… / atunci când stelele dimineţii izbucneau în cântări de bucurie, şi când toţi fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie*?" (Iov 38:4, 7) Mai departe, în loc să potrivească versetele pe măsura acestor timpuri, bătrânul predicator se duse înapoi cu zece milioane de ani ca să descrie ce se întâmpla în cer pe vremea când pământul nu era decât un gând în mintea lui Dumnezeu. Veni apoi de-a lungul timpurilor, prin perioada neamurilor, urmărind linia curcubeului până

departe, în Împărăţia de o mie de ani, şi până la noul cer şi la noul pământ. Acum era atât de fericit încât strigă: „Slavă Domnului! Credeţi că am vreo religie nou”? Fraţilor, n-am decât o formă nouă de religie veche! Uraaaaaa!” Sări în sus, îşi lovi călcâiele şi strigă: „Aleluia! N-aveţi destul loc aici să predic!” Apoi sări de pe scenă sprinten ca un copil.

Bill făcu ochii mari de mirare. Se gândi: „Dacă botezul cu Duhul Sfânt face aşa ceva dintr-un bătrân, ce-ar face din mine, dacă l-aş avea?”

După ce plecă de la biserică, Bill se opri la un hidrant să bea nişte apă, mai mâncă nişte chifle şi se duse apoi în împrejurimile oraşului, unde parcă într-un lan de porumb. Pantalonii lui din pânză aspră erau şifonaţi dincolo de orice închipuire, aşa că încercă să îi netezească puţin, apoi se aşeză în iarbă, sub un cireş, şi se rugă: „Doamne, în ce m-am băgat? Asta e ceea ce John Ryan numea „experienţa penticostală”? Ajută-mă Doamne să înţeleg. N-am văzut în viaţa mea oameni atât de credincioşi. Nu prea ştiu care e comoara lor, dar simt că asta a tot căutat inima mea însetată. Doamne, dă-mi cumva trecere înaintea acestor oameni!”

Târziu, după miezul nopţii, îşi împături cămaşa, şi-o puse drept pernă şi adormi.

A doua zi dimineaţa, Bill îşi examină pantalonii de pânză. Starea lor nu se îmbunătăţise foarte mult, dar arătau, oricum, mai bine decât ceilalţi pantaloni pe care îi avea. Dar cu biata cămaşă… era nenorocire. Pregătirea baptistă pe care o avea îl învăţase pe Bill să se îmbrace întotdeauna cu cele mai bune haine înainte de a intra în Casa Domnului. Cum să se ducă la biserică îmbrăcat cu pantaloni de pânză şi cu tricou? Apoi se gândi: „Şi de ce nu? Aici nu mă cunoaşte nimeni. E foarte bine.”

Ajunse devreme la biserică. Pe măsură ce sala se umplea de lume, un bărbat de culoare se aşeză de o parte a lui, şi o femeie albă - de cealaltă parte. După cântări, un bărbat se duse la microfon şi zise: „Cel mai tânăr predicator pe care l-am avut aseară pe scenă se numea William

Branham şi era din Jeffersonville, Indiana. Am dori să vină aici şi să ţină predica de dimineaţă."

Bill nu putea să-şi creadă urechilor. Se uită la hainele lui amărâte şi, fără să-şi dea seama, se făcu mai mic în scaun.

Omul repetă: „Este aici cineva care să ştie unde se află William Branham, un predicator din Jeffersonville? A fost aseară pe scenă. Dorim ca el să predice în dimineaţa aceasta."

Bill se lăsă şi mai jos. Bărbatul de culoare ce stătea lângă el se aplecă şi zise: „Hei, îl cunoşti?"

Bill nu voia să îl mintă, aşa că răspunse: „Da, îl cunosc."

„E aici?"

„Păi, ăăă, e aici, dar…"

„Atunci du-te şi adu-l încoace."

Bill era încolţit. „Păi, ştii, frate… Să-ţi spun… Eu sunt acela…"

Negrul zâmbi şi dădu din cap. „Mă gândeam eu că te ascunzi aici. Du-te şi ţine predica."

„Nu pot să mă duc cu asta pe mine", zise Bill ridicând cu două degete marginea tricoului.

„La oamenii ăştia nu le pasă cum sunt îmbrăcaţi predicatorii. Du-te."

„Nu, domnule, chiar nu pot."

Microfonul răsună din nou: „L-a găsit cineva pe domnul predicator William Branham?"

Negrul ridică mâna şi, arătând spre Bill, strigă: „Uite-l aici! Uite-l aici!"

Bill se ridică încet. Fiecare ochi din sală se îndreptă asupra lui. Se înroşi atât de tare încât urechile păreau că îi luaseră foc. Cu Biblia în mână, înaintă pe culoar şi urcă pe scenă, unde se strecură timid în spatele amvonului. Mulţimea îl intimida; hainele lui îl intimidau; chiar şi născocirea cea nouă care se numea microfon îl intimida; însă cel mai tare îl intimida faptul că nu îi trecea prin minte nici cel mai mic gând de la care să îşi înceapă predica.

Începu deci să vorbească: „Păi, oameni buni, eu nu ştiu prea multe despre predicile voastre. Eram în trecere şi…" îşi puse Biblia pe amvon şi o lăsă să se deschidă la întâmplare. În timp ce vorbea, îşi aruncă ochii pe primul verset de pe pagină. Era Luca 16:23, *„Pe când era el în locuinţa morţilor, în chinuri, şi-a ridicat ochii în sus /… / şi a strigat…"* Bill recunoscu imediat pilda bogatului care nu l-a îngrijit pe cerşetorul numit Lazăr; bogatul a murit şi s-a dus în iad.

Iată predica! Bill citi pilda în faţa adunării, apoi începu să predice: „Bogatul era în iad. De unde veneau chinurile sale? Când a văzut că nu e nici o floare în jur – a strigat; când a văzut că nu e nici un copil – a strigat; când a văzut că nimeni nu cântă - a strigat…" Bill continuă tot aşa, arătând nenorocirea unei vieţi care respinsese Evanghelia. Pe măsură ce predica se desfăşura, penticostalii îi pătrundeau tot mai bine tema, până când ajunseră să fiarbă de emoţie. „A văzut că nu e pace – a strigat; a văzut că nu e dragoste – a strigat; a văzut că nu sunt creştini - a strigat; a văzut că nu e Dumnezeu - a strigat." Bill strigase, în sfârşit.

Mulţimea se ridică în picioare şi strigă, cerând îndurare de la Dumnezeu. Priveliştea se tulbură şi Bill se pierdu în vârtejul emoţiei acelor oameni. Când îşi dădu seama unde se află, era în curtea bisericii. Un om înalt, bine făcut, veni la el şi-l întrebă:

„Zici că eşti predicator?"

„Da, domnule."

„Sunt Elder Johnson, din Texas. N-ai vrea să vii la mine, în Texas, şi să ţii o evanghelizare?"

Bill se uită la cizmele de cow-boy, cu tocuri înalte, ale omului, şi la pălăria lui enormă.

„Eşti şi dumneata predicator?"

„Sigur că da."

Chiar atunci se apropie de ei un om mai mărunţel, cu pantaloni cadrilaţi, cum purtau pe vremuri jucătorii de golf.

„Sunt Rev. Smith din Miami, Florida şi am 500 de sfinţi în biserica mea. Aş dori să veniţi să ţineţi şi la mine o evanghelizare."

Bill îşi ridică sprâncenele şi se gândi: „Până la urmă, se pare că pantalonii mei de pânză şi tricoul acesta nu sunt chiar de speriat."

Veni apoi o femeie care zise: „Lucrez ca misionar la indienii din nordul Michigan-ului. În timp ce predicaţi, Domnul mi-a zis să vă chem să mă ajutaţi cu indienii."

„O clipă", zise Bill, „să iau o bucăţică de hârtie." În timp ce îşi însemna nume şi adrese, veniră mai mulţi predicatori cu aceeaşi rugăminte, încât Bill adună atâtea invitaţii cât să-i ajungă pentru un an de călătorii. Era în culmea bucuriei. Viaţa lui se va schimba! Abia aştepta să se întoarcă acasă şi să îi povestească Speranţei.

Dar mai erau doi oameni cu care Bill voia să stea de vorbă înainte de plecare. Cercetă mulţimea din faţa bisericii până când dădu cu ochii de unul dintre bărbaţii care îl impresionaseră atât de tare cu vorbirea în limbi şi tălmăcirea din timpul predicilor. Se duse la el şi se prezentă.

„Ei, dumneata eşti tânărul care a predicat astăzi", zise domnul mai în vârstă. „Ai botezul cu Duhul Sfânt?"

„Sunt baptist [4] ", răspunse Bill.

„Dar ai primit Duhul Sfânt de când ai crezut?"

„Păi, frate, nu am ceea ce aveţi voi toţi, asta ştiu."

„Ai vorbit vreodată în limbi?"

„Nu."

---

[4] Cuvântul *baptist* vine de la verbul *to baptize*, care înseamnă *a boteza*. Aşadar, *baptist* are sensul de *adept al botezului*, de unde şi numele *Bisericii Baptiste*. (n.t.)

„Atunci îţi spun foarte clar că nu ai botezul Duhului Sfânt.”

Bill ridică din umeri. „Păi dacă asta înseamnă să ai Duhul Sfânt, înseamnă că nu-L am.”

În timp ce vorbeau, Bill îl urmărea atent ca să îi prindă duhul. Deşi nu înţelegea puterea unică de care era stăpânit, Bill începea să înveţe cum să folosească această putere în folosul lui. Descoperise că, dacă voia cu adevărat să afle ceva despre o anumită persoană, trebuia să stea de vorbă cu acea persoană suficient de mult ca să îi poată prinde duhul. Creştinul cel vârstnic părea să simtă că se întâmpla ceva neobişnuit, pentru că ochii lui scăpărau nervos într-o parte şi într-alta. Bill menţinu conversaţia în jurul predicilor şi în scurt timp veni şi vedenia. Bill era mulţumit: omul era credincios cu adevărat, un adevărat creştin.

Convins că se afla pe calea cea bună, sufletul lui Bill ardea de dorinţa de a-L cunoaşte pe Dumnezeu şi mai mult. Întorcându-se la maşină, el se întâlni cu cel de-al doilea bărbat care îl impresionase în timpul predicilor. Bill se prezentă.

„De ce biserică aparţii?”, îl întrebă omul.

„Sunt baptist.”

„Nu ai Duhul Sfânt, aşa-i?”

„Păi, nu ştiu. Dar ştiu că nu am ceea ce aveţi voi toţi.”

„Ai vorbit vreodată în limbi?”

„Nu, domnule.”

„Atunci nu-L ai.”

Cât dură discuţia, Bill încercă să prindă şi duhul acestui om. Când, în sfârşit, veni vedenia, coaja ce ascundea viaţa omului crăpă cum ar crăpa coaja unui ou stricat. Bill văzu că acest om era căsătorit cu o femeie brunetă, dar trăia cu o blondă cu care avea doi copii. Vedenia continuă cu detalii şocante. Omul era un făţarnic neruşinat. Credinţa lui nu era „Numai Isus”, ci „Numai

duminica". Bill îl văzu bând şi înjurând într-o cârciumă, apoi duminica, la biserică, vorbind în limbi şi prorocind! Inima lui Bill se strânse de groază. „Doamne, iartă-mă! Duhul care lucrează prin aceşti oameni e cu siguranţă un duh rău. Altfel, cum ar putea făţarnicul acesta să proorocească în biserică?"

Bill îşi ceru scuze şi se duse repede la maşină. Conducând pe drumul care îl scotea din Mishawaka, gândurile i se hurducăiau în cap la fel cum se hurducăia pe drum *Ford*-ul lui cel vechi. „Doamne, nu mai înţeleg nimic. Cum ar putea Duhul Sfânt să se reverse deopotrivă şi peste un creştin adevărat şi peste făţarnicul acela? Aşa ceva nu se poate. E posibil să mă înşel eu, dar Biblia nu vorbeşte despre aşa ceva. Mai bine mi-aş vedea de treabă şi nu m-ar mai interesa atâta problema vorbirii în limbi şi a prorociei."

Apoi îşi aduse aminte ce a zis Isus în Marcu 16: *„Cine va crede şi se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit. Iată semnele care vor însoţi pe cei care vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi…"* Se gândi: „Aceasta este Scriptura. Acum ce mai pot să zic?"

Văzând că problema nu se dezlega de la sine, Bill o lăsă deoparte şi se gândi la toate invitaţiile pe care le îndesase în buzunarul de la spate. Începu să se mai înveselească. Gândul lui îşi întinse aripile ca un vultur şi zbură pe deasupra norilor, privind în jos la drumul pe care îl avea de parcurs. Îşi aduse aminte ce îi spusese Domnul în ziua când pusese piatra de temelie la Tabernacol: *„Fă lucrul unui evanghelist…"* Se părea că Dumnezeu îi deschidea calea prin care să facă acest lucru.

Când ajunse acasă era atât de nerăbdător încât era gata să-şi împacheteze lucrurile şi să plece a doua zi. Speranţa alergă să îl întâmpine, cu părul lung şi negru fluturând în vânt. Când se îmbrăţişară, ea simţi cât era de entuziasmat. „Bill, de ce eşti atât de fericit?"

„Draga mea, am găsit cea mai minunată biserică din lume!”

„Unde?”

„Sus, la Mishawaka. Asta da biserică! Oamenii aceia ţipă şi strigă, şi nu le e ruşine de religia lor.”

Speranţa îşi ridică sprâncenele cu scepticism. „Nu cumva sunt *holy roller*-i?”

„Nu ştiu ce sunt şi ce nu sunt, dar ştiu că ei au ceva ce aş vrea şi eu să am. Am văzut un bătrân de 90 de ani întinerind; am văzut unii oameni vorbind în limbi necunoscute şi alţii tălmăcind ce au zis. Şi ce predici! Oamenii aceia predică până nu mai pot să sufle, cad în genunchi, apoi se ridică, îşi trag răsuflarea şi o iau de la capăt. N-am auzit în viaţa mea aşa ceva. Şi – ia uite aici…” Bill îi flutură în faţă hârtia pe care scrisese numele şi adresele. „Toţi pastorii aceştia vor să mă duc la ei să predic, din Michigan până în Texas. Renunţ la serviciu, plec din biserică şi plec să propovăduiesc printre aceşti oameni. Am destule invitaţii cât să-mi ajungă pentru un an. Vii cu mine?”

Fără să stea pe gânduri, Speranţa zise: „Bill, când ne-am căsătorit am promis că voi fi alături de tine până când moartea ne va despărţi. Sigur că vin.”

Pasul următor era să le spună părinţilor. Când Bill se duse la Ella, mama sa, aceasta îi zise:

„Bill, îmi aduc aminte de un vis pe care l-am avut la puţine zile după ce te-ai întors la Domnul. Te-am văzut stând pe un nor alb şi propovăduind înaintea întregii omeniri.”

Parcă îşi amintea ca prin ceaţă că mama sa îi povestise cu ani în urmă de un asemenea vis. Ridică din umeri, spunând: „Nu ştiu ce să zic de întreaga omenire, dar sigur voi propovădui prin toate statele ţării noastre. O, mămico, dacă ai vedea ce fericiţi sunt oamenii aceştia când e vorba de Isus! Nu le e ruşine să-I strige Numele.”

„Cu mulţi ani în urmă erau în Kentucky ceea ce numeam noi „baptişti de modă veche”. Şi ei se purtau aşa, strigau şi ţipau. Asta e credinţa care vine din inimă, Billy.”

„Şi eu vreau să am credinţă care vine din inimă, mămico.”

Ea îl mângâie pe mână. „Ştiu, Billy. Am încredere că Dumnezeu te va binecuvânta.”

Dar situaţia fu cu totul alta când se duseră la mama Speranţei. Domnul şi doamna Brumbach divorţaseră, iar el se mutase la Fort Wayne, în Indiana. Doamna Brumbach locuia şi acum în casa din Jeffersonville.

Stând pe verandă cu Speranţa şi cu mama ei, Bill spuse: „Doamnă Brumbach, am găsit un grup de oameni minunaţi. Speranţa şi cu mine plănuim să călătorim printre ei.”, după care îi povesti ce se întâmplase la Mishawaka.

Doamna Brumbach se încruntă.

„William, trebuie să-ţi spun că nu îi voi permite niciodată fiicei mele să umble cu asemenea gunoaie cum sunt *holy roller*-i.”

„Dar, doamnă, sunt cei mai fericiţi oameni din toată lumea! Ei nu se ruşinează de religia pe care o au, ceea ce îmi place foarte mult.”

„Gunoaie!”, insistă ea. „Nimic altceva decât gunoaie! Nu-ţi dai seama că sunt o adunătură de oameni daţi afară de prin alte biserici? Niciodată nu voi fi de acord să-mi târăşti fiica într-o mocirlă ca asta. Ce ţi-a putut trece prin minte!”

„Dar, doamnă Brumbach, în adâncul inimii simt că Domnul vrea să mă duc la ei.”

„Prostii! William, de ce nu stai frumos în biserica aceasta cât timp mai rentează, şi apoi să-ţi iei undeva un post de pastor, cum ar face orice om cu mintea limpede? Tu crezi că eu aş fi fericită să-mi ştiu fata târâtă prin toată ţara, să ştiu că azi mănâncă - mâine nu, să ştiu că n-are niciodată schimburi de haine, sau o rochie cumsecade să pună pe ea?”

„Doamnă Brumbach, aici nu e vorba de rochii. E vorba despre faptul că eu simt că Dumnezeu vrea să fac asta."

„Nu şi nu! Niciodată n-am să-i permit să se afunde în asemenea mizerii!" Rostind aceste cuvinte, doamna Brumbach se întoarse amenințătoare către Speranţa.

„Iar dacă o face totuşi, mama ei va intra în mormânt cu inima frântă!"

Speranţa se înecă. „Mamă, ce vrei să spui?"

„Exact ce-ai auzit!"

Speranţa începu să plângă. Bill o cuprinse cu braţul.

„Dar, doamnă, ea e soţia mea."

„Şi fiica mea!"

„Da, doamnă", zise el, după care se ridică şi se duse la maşină.

Speranţa fugi după el. "Billy, nu contează ce zice mama, eu voi fi alături de tine."

„A, e-n regulă. Hai să nu mai vorbim despre asta."

„Dar, Bill, dacă simţi că Dumnezeu vrea să te duci, atunci trebuie să te duci."

Bill oftă. „Draga mea, cred că sunt ca un câine la doi stăpâni, dar nu vreau să o fac pe mama ta să sufere. Dacă i se întâmplă ceva când noi suntem pe drum? Ai trăi toată viaţa cu gândul că a fost din cauza ta. Hai să o lăsăm aşa o vreme."

Aşadar, Bill ignoră prima chemare la evanghelizări prin ţară pe care Dumnezeu i-o făcuse. Aceasta avea să se dovedească a fi cea mai gravă greşeală din viaţa lui – o greşeală care în curând avu urmări dezastruoase.

Capitolul 19

O perdea neagră
1936

Ca şi când ar fi vrut să-şi potolească mustrările conştiinţei, William Branham îşi mări eforturile evanghelice în zona din jurul oraşului Jeffersonville. Gândindu-se că povestea vieţii lui ar putea să inspire şi altora credinţă în Dumnezeu, el povesti în scris câteva din experienţele lui şi le dădu la tipărit într-o broşură de 15 pagini [5]. Titlul îl luă din Evrei 13:8, *„Isus Hristos – Acelaşi ieri, azi şi în veci"*, iar broşura fu semnată: „Rev. W. (Billy) Branham".

În prefaţă apărură următoarele cuvinte:

„Cartea aceasta a fost scrisă pentru ca oricine o citeşte să ştie că Isus Hristos îi mântuieşte şi îi vindecă pe oameni şi în zilele noastre.

Credinţa mea este că El va veni din nou în curând.

Cartea aceasta va povesteşte cum a ales El un băieţaş sărac pe care l-a chemat să facă o lucrare, cum băieţaşul a fugit pentru o vreme şi apoi s-a întors din toată inima la El."

Bill continua pe pagina următoare cu o rugăciune: „O, Tată ceresc, Te rog să binecuvântezi pe toţi cei care citesc această carte. Îngăduie ca ei să ştie că Tu vei chema în curând o Biserică puternică, aşa cum noi n-am văzut niciodată, căci credem şi acum în Tine.

Pune dorinţă în fiecare inimă şi, Tu, Cel Drept, ajută slujitorul Tău smerit să-Ţi ducă mesajul mai departe.

Ştiu că m-ai ascuns şi pe mine printre trestii, aşa cum l-ai ascuns pe Moise, din motive de Tine ştiute, aşa că Te rog, Tată, ajută-mă să slăvesc Numele Tău, pentru că Te rog în Numele lui Isus.

Amin."

Următoarele şapte pagini evidenţiau viaţa neobişnuită a lui Bill, începând cu pericolul de moarte în care s-au aflat el şi cu mama lui în timpul unui viscol, din

[5] Numai versiunea originală avea 15 pagini, mai târziu ea fiind extinsă la 24 de pagini. Această a doua versiune se tipăreşte şi acum. Vezi Bibliografia. (n.a.)

care i-a salvat un vecin. Povesti şi despre vocea care îi vorbi dintre ramurile unui copac pe când nu avea decât şapte ani, şi care îi spusese: *„Să nu bei niciodată, să nu fumezi şi să nu îţi pângăreşti trupul în nici un alt fel, pentru că te aşteaptă o lucrare când vei creşte.*" Vorbi apoi despre călătoria din 1927 în Arizona şi despre felul cum îl adusese înapoi acasă moartea fratelui său Edward, obligându-l să se gândească bine la ce ne aşteaptă după această viaţă. Scrise despre asfixierea cu gaz de care suferise pe vremea când lucra pentru compania de servicii publice, despre operaţia care a urmat şi despre vedenia unei cruci de lumină care l-a întors către Dumnezeu. Descrise vindecarea miraculoasă de care se bucură după o boală de stomac, precum şi vindecarea de un sever astigmatism de care suferea. Povesti cum fusese chemat să predice şi cum îi apăruse mingea de foc deasupra capului pe când boteza în fluviul Ohio, în 1933. (Cu toate acestea, nu pomeni nimic despre glasul care a zis: *„Aşa cum Ioan Botezătorul a fost trimis să vestească cea dintâi venire a lui Isus Hristos, tu eşti trimis să vesteşti cea de-a doua venire a Sa.*")

Îşi încheie broşura cu aceste cuvinte:

„Dragă cititorule, mi-aş dori să am loc în această cărticică să îţi povestesc toate întâmplările, să îţi spun cum a fost construit Tabernacolul nostru şi ce evanghelizări extraordinare am avut. Veneau oameni şi de aproape şi de departe, ca să fie vindecaţi. Dar voi lăsa această carte mai micuţă, ca să se vândă ieftin şi oricine să o poată citi. Aş vrea ca aceste lucruri să te convingă de faptul că Isus Hristos este şi astăzi Acelaşi care a fost ieri şi care va fi de-a pururi, şi că tu trebuie să crezi în El ca să fii mântuit. Când vom ţine o evanghelizare aproape de locuinţa ta, vino şi tu dacă poţi."

Urmau apoi două pagini de mărturii depuse de oameni care fuseseră vindecaţi în chip miraculos, printre care una a domnului Merril şi una a doamnei Der Ohanion – primele două persoane vindecate prin vedenii, de când Bill devenise creştin.

Domnul Merril scria:

„Eram în spitalul din New Albany, Indiana, când am auzit de fr. Branham. Fusesem lovit de o maşină şi aveam toate coastele rupte şi spatele frânt. Medicii nu mai sperau să mă poată ajuta.

Fr. Branham s-a rugat pentru mine şi într-o clipă fiecare coastă s-a dus la locul ei; la fel şi spinarea. Doctorul n-a putut înţelege cum s-a întâmplat. M-am ridicat, m-am îmbrăcat şi m-am dus acasă, unde m-am apucat de lucru.

Slăvit să fie Dumnezeu pentru puterea Lui de vindecare!

- William H. Merril
Str. Clark, nr. 1034
New Albany, Indiana”

Doamna Der Ohanion scria:

„Am fost oloagă ani de zile şi în mai multe rânduri am stat la pat. Aveam picioarele atât de sucite că nu puteam deloc să merg, iar doctorul mi-a zis că n-am să pot niciodată. Am auzit de fr. Branham şi de felul cum îi răspunde Dumnezeu la rugăciuni, aşa că l-am chemat la mine. A venit împreună cu un alt tânăr, care se numeşte DeArk, şi s-au rugat pentru mine. Picioarele mele s-au vindecat pe loc şi am putut să merg, după cum pot şi acum. Au trecut patru ani de atunci.

Îl laud pe Dumnezeu pentru puterea Lui minunată!

-- Mary Der Ohanion
Str. East Oak, nr. 2223
New Albany, Indiana”

Cărticica se încheia cu o predică pe două pagini despre puterea de vindecare în zilele noastre a lui Isus Hristos. Bill scria:

„Mulţi dintre cei care citesc Biblia spun: „Dacă aş fi trăit în vremurile biblice, aş fi mers la Isus şi El m-ar fi ajutat.” Prietene, El este aici ca să te ajute, şi astăzi ca şi în vremurile acelea. Crede numai în Duhul Sfânt, Cel care Îl

mărturiseşte pe Isus. Te rog, acolo unde te afli, crede în El şi vei fi vindecat."

Membrii adunării lui Bill au distribuit exemplare din *„Isus Hristos – Acelaşi ieri, azi şi în veci"* rudelor [i prietenilor, iar aceştia, la rândul lor au dat mai departe, prietenilor şi vecinilor. În timp, această modestă broşură şi-a făcut loc prin multe colţuri neaşteptate, producând adevărate miracole.

Spre sfârşitul verii lui 1936, Bill şi Speranţa se pregăteau să plece cu maşina într-o călătorie la Fort Wayne, Indiana, ca să-l viziteze pe tatăl Speranţei. Bill se grăbea să se vadă odată plecat, pentru că, dacă ajungeau devreme, puteau prinde predica de sâmbătă seara la Tabernacolul Redigar – o biserică unde îi plăcea să se ducă ori de câte ori avea drum prin în Fort Wayne.

„Speranţa, n-ai de gând să faci baie acum, înainte de plecare, nu?", întrebă Bill aruncând o privire nervoasă la ceas.

„Hai, că nu durează mult. Dar, Bill, dacă ne ducem la biserică deseară, îmi trebuie nişte ciorapi noi. Până mă pregătesc eu, n-ai vrea să te duci până la JC Penney să-mi cumperi o pereche?"

„Dacă asta înseamnă că o să plecăm mai repede…"

„Da, într-adevăr. Uite aici 60 de cenţi. Ai grijă să iei ciorapi de mătase, nu de viscoză. Şi să fie după ultima modă. Ţii minte?"

„Sigur că da. Ciorapi de mătase după ultima modă."

Acest tip de ciorapi erau făcuţi din mătase naturală, fiind fini şi eleganţi. Deşi era de trei ori mai scumpă decât viscoza, mătasea era preferată de orice femeie care dorea să se simtă elegantă şi să fie la modă. Pe de altă parte, viscoza era preferată mai ales de femeile în vârstă, care căutau ciorapi ieftini şi buni mai degrabă decât eleganţi.

Bill Branham nu ştia foarte multe despre modă, astfel că îi veni foarte greu să deosebească în minte mătasea de viscoză. Ca să fie sigur că nu uită ce trebuie să cumpere, porni să repete în gând, în drum spre magazin:

„Mătase… mătase… mătase…” Cineva îl salută. „Salut”, răspunse, bombănind în continuare: „Mătase… mătase… mătase…”

Se întâlni apoi cu Orville Spon, un vechi partener de pescuit. Orville îi zise:

„Billy, ştiai că au început bibanii să muşte lângă ultimul dig? Unii dintre ei sunt atât de mari…” Orville îşi întinse mâinile să arate.

Bill fluieră impresionat. Cei doi discutară câteva minute despre momeală şi metode de pescuit. Când se despărţiră, Bill uitase deja ce fel de ciorapi trebuia să cumpere.

Ce să facă acum? Nu prea îi venea să se ducă înapoi la Speranţa şi să îi spună că uitase. În plus, ar fi durat prea mult. Îi veni în minte Thelma Ford, o prietenă care lucra la o prăvălie din apropiere. Probabil că ea putea să îl lămurească.

Intrând în magazin, Bill se opri la raionul de articole sportive să-şi admire puşca preferată, de calibru 22, aşezată în raft. Era o armă de foc minunată, perfectă pentru vânătoarea de veveriţe. De mai bine de un an îşi dorea să o cumpere, dar costa 17 dolari, iar el nu era în stare să adune nici 3 dolari pentru un acont. Ei, poate că într-o zi…

Thelma Ford se apropie. „Bună, Billy. Cu ce te pot ajuta?”

„Bună, Thelma. M-a trimis Speranţa să-i cumpăr nişte şosete.”

Thelma strâmbă din nas. „Ei, Billy, nu prea cred că vrea şosete.”

„Ba da, şosete după ultima modă.”

„A, vrei să spui ciorapi. De care?”

Simţindu-se prost şi nedorind să îşi dovedească ignoranţa, Bill căută o cale de scăpare. „Păi de care aveţi?”

„Avem de toate felurile, începând de la viscoză p@n` la…”

„Asta vrea, viscoză. Cât cost`?”

„20 de centi perechea.”

„În cazul ăsta, iau două perechi.”

Bill era foarte mândru de el. Când ajunse acasă, o necăji pe Speranţa: „Voi, femeile, cotcodăciţi mereu ce bune negustorese sunteţi! Treci râul la Louisville şi îţi pierzi o zi întreagă umblând după chilipiruri, iar eu mă duc frumos chiar aici în Jeffersonville şi îţi cumpăr două perechi de ciorapi cu banii pe care mi i-ai dat pentru una. Şi ţi-am mai adus şi rest!”

„Mi-ai luat ciorapi de mătase?”

„Da, ţi-am luat.” Mătase – viscoză, pentru el era tot una.

Speranţa luă punga şi se uită în ea, zâmbind. „Da, Billy, eşti mare negustor!”

Când ajunseră în Fort Wayne, după-amiaza, târziu, Bill se necăji când Speranţa îi zise c` trebuie să se oprească la o prăvălie înainte de a merge la biserică. Opri maşina, iar ea fugi înăuntru. Se întoarse peste câteva minute cu un pacheţel de hârtie. Nu-i spuse ce a cumpărat, şi nici Bill nu întrebă, preocupat cum era să ajungă cât mai repede la Tabernacolul Redigar. Habar n-avea el cât de curând avea să-l hăituiască nevinovata lui greşeală făcută în dimineaţa acelei zile.

in viaţa lui Bill pătrunse o rază de soare când i se născu o fetiţă, pe 27 octombrie 1936. O numiră Sharon Rose[6], inversând numele „Trandafirul din Sharon” – unul dintre numele poetice ale lui Isus Hristos. Sharon Rose era un bebeluş minunat, iar Bill o iubea mai mult decât iubea căldura soarelui într-o zi de toamnă. Nu ştia însă că naşterea fetiţei avea să fie ultima rază de fericire ce avea să-l mângâie mulţi ani de acum înainte.

[6] *rose* = trandafir (engl.; n.t.)

Norii întunecoşi începură să se adune în noiembrie. Mai întâi muri cumnata lui Bill. Apoi fu ucis unul dintre fraţii lui – Charles Edward Branham, în vârstă de 17 ani. Acesta plecase într-o duminică seara să facă o plimbare pe scara unei maşini conduse de un om beat. Din mers, maşina s-a frecat de un stâlp, trântindu-l pe Charlie la pământ, cu gâtul rupt. Bill îşi ţinea predica, la biserică, în acele momente. Un alt frate de-al său îi aduse vestea. Întrerupse imediat adunarea, dar până a ajuns el la spital, fratele lui era deja mort.

Moartea tânărului Charlie îl afectă foarte tare pe tatăl lor. Cu sănătatea la pământ şi luptându-se cu sărăcia, bătrânul Charles Branham începu să se gândească foarte serios la viaţa lui – atât la trecut, cât şi la viitor. Într-o dimineaţă, Bill îl văzu stând pe coada plugului. Plângea.

„Ce s-a întâmplat, tăticule?", îl întrebă.

„N-ai să înţelegi, Billy, dar vei înţelege într-o zi. Aş vrea să mai văd o dată căsuţa bătrânească. Am 52 de ani şi n-am mai fost acolo de vreo 25 de ani. "

„Dacă vrei să te întorci acolo, tăticule, îţi dau eu bani."

Charles vizită pentru ultima oară locul unde se născuse, lângă Burkesville, în Kentucky. Când se întoarse la Jeffersonville, intră într-o cârciumă, gândindu-se cum îşi stricase toată viaţa cu băutura. Un om se oferi să-i facă cinste cu un rachiu. Se simţea vinovat, dar nu avu puterea să refuze, aşa că primi. În timp ce lichidul maroniu umplea paharul, Charles zise: „Oameni buni, fiu-meu e la amvon în seara asta. Băiatul ăla are dreptate, nu eu. Nu-l judecaţi după beţivul de taică-său." Când duse paharul la gură, mâna îi tremura atât de tare că aproape tot rachiul i se vărsă pe bărbie, iar cei din cârciumă îşi bătură joc de el. Charles nu mai rezistă şi începu să plângă, apoi ieşi, luându-şi pălăria.

Două săptămâni mai târziu, pe 30 noiembrie 1936, Charles Branham suferi un atac de cord foarte grav. Bill îl

găsi încă în viaţă când ajunse lângă patul lui şi îi luă capul pe genunchi. Şuviţele inelate începeau să încărunţească pe la tâmple. Bill se gândi: „Am şi eu partea mea în ăştia albi. De câte ori l-oi fi supărat?" Se uită la mâna tatălui său, rămasă fără un deget de la un accident de circular, şi se gândi ce muncă grea făcuse omul acesta ca să-şi poată crească cei zece copii. Lui Bill nu-i păsa ce zicea lumea despre Charles Branham; era tatăl lui şi îl iubea.

Charles se uită în ochii celui mai mare fiu al său şi şopti: „Billy, am umblat pe o cale greşită."

„Nu e prea târziu să te schimbi, tăticule."

Şi chiar acolo, pe patul de moarte, Bill îşi conduse tatăl la Domnul vieţii şi-al nădejdii, Isus Hristos. În mai puţin de o oră, Charles Branham se întoarse la Făcătorul său. În clipa aceea, Bill văzu în faţa lui un înger alb şi – cu toată supărarea – ştiu, cel puţin, că sufletul tatălui său era în siguranţă, în mâinile lui Hristos.

Următorul necaz începu cu o săptămână înainte de Crăciun, când ambii copilaşi se îmbolnăviră de gripă. În scurt timp începu şi Speranţa să-şi sufle nasul şi să tuşească. Afară, temperatura scăzuse sub zero. Speranţa puse pături pe la praguri şi prosoape la ferestre ca să nu mai fie curent. Aşa era puţin mai bine, dar casa neavând izolaţii foarte bune, soba din bucătărie nu prea reuşea să încălzească ambele camere.

În 1936 Crăciunul pică într-o vineri. În Ajun, Speranţa se duse cu o prietenă peste râu, la Louisville, să cumpere nişte daruri pentru copii, iar Bill se duse la serviciu ca de obicei. În pauza de prânz, acesta se duse şi deschise un cont de economii pentru Sharon Rose. Depuse 80 de cenţi – darul de Crăciun pentru fetiţa lui de două luni. Trecu apoi cu un cadou pe la prietenul său din copilărie, Sam Adair, care tocmai se întorsese de la colegiul medical şi intenţiona să-şi deschidă un cabinet particular în Jeffersonville.

Mai târziu, în cursul după-amiezii, fu chemat de urgenţă la telefon. În timp ce târguia prin Louisville, Speranţa leşinase pe stradă. Acum era acasă, în pat, dar avea mare nevoie de îngrijirea lui. Bill alergă acasă şi o găsi înfofolită în pături, tremurând necontrolat. Îi atinse fruntea: pielea ei ardea ca focul.

Bill îl chemă pe Sam Adair, care veni imediat. Acesta strecură termometrul sub limba Speranţei, apoi îi lipi stetoscopul de piept, ascultă şi îşi încreţi fruntea. Când verifică termometrul, exclam`: „Vai de mine, are 41! Bill, e foarte grav! A făcut pneumonie. Trebuie să-i dai toată noaptea suc de portocale. Dă-i să bea cel puţin un litru, ca să-i scadă febra. "

Bill îşi petrecu noaptea lângă patul soţiei, dându-i câte o înghiţitură de suc de portocale la fiecare câteva minute. Până în dimineaţa Crăciunului, febra mai scăzu puţin.

Doamna Brumbach veni să-şi viziteze fiica şi fu îngrozită de odaia îngheţată, prin care fluiera vântul.

„William, casa aceasta nu e suficient de călduroasă pentru Speranţa. O iau la mine."

„ Aş vrea să-l întreb pe doctorul Adair dacă avem voie să o mutăm", zise Bill.

„Adair? N-o să-l întreb nimic! Băieţaşul ăsta n-are minte nici cât îi trebuie ca să intre în casă când vede că plouă. Îl chem pe doctorul Lawrence să o vad`."

Doamna Brumbach plecă, iar Bill îi dădu telefon doctorului Adair. Acesta îl sfătui: "Bill, nu cumva s-o muţi! O omori dacă o scoţi afară pe gerul ăsta!"

„Doctore, mama ei o va muta oricum."

„În cazul ăsta, eu refuz să mă mai amestec. Bill, ţin la tine ca la un frate, ştii foarte bine. Dar nu pot să mai răspund de ea în condiţiile astea. Mă retrag şi predau cazul doctorului Lawrence."

„Doctore, ştii unde se îndreaptă gândurile mele."

Cu mintea tulbure, Bill se duse la biserică, îngenunche şi se rugă: „Doamne, o iubesc. Te rog, îndură-Te de ea şi vindec-o. Te rog, Doamne!”

Văzu lăsându-se în faţa lui o perdea neagră, ca o cortină ce pune capăt unei piese de teatru. I se tăie răsuflarea de groază în faţa vedeniei. Urmară apoi nişte nori cenuşii care întunecară soarele. Ploi torenţiale porniră să prăpădească regiunea, umflând fluviul Ohio atât de tare încât barajele care împrejmuiau oraşul Jeffersonville se dărâmară, iar partea de jos a oraşului fu inundată. Bill văzu un om coborând din cer cu o linie gradată; acesta măsură apa pe Strada Primăverii şi văzu că ajungea aproape de şapte metri.

Vedenia îl sperie pe Bill. Până acum, tot ce văzuse despre viitor se adeverise. Împrăştie vestea prin oraş, sperând că oamenii vor asculta şi se vor pregăti, ca să se cruţe cât mai multe vieţi. Dar aceştia ori zâmbeau, ori chicoteau, ori pufneau în râs de-a binelea. Chiar şi fraţii din adunare erau sceptici – ca vârstnicul Jim Wiseheart, care îi zise: „Billy, cel mai grave inundaţii pe care le-am avut vreodată pe aici au fost în 1884. Înălţimea apei a atins atunci vreo 15 centimetri pe Strada Primăverii.”

Bill îi repetă vedenia. „Am văzut un om care a coborât din cer, a luat o linie gradată, a pus-o în picioare pe Strada Primăverii şi a zis: „Şapte metri.’”

Jim Wiseheart rânji. „A, Billy, eşti obosit.”

„Nu sunt obosit. Asta e „Aşa vorbeşte Domnul.”! Şi mai grav este că acelaşi Dumnezeu care mi-a zis că va fi un potop mi-a arătat o perdea neagră care s-a lăsat între El şi mine. Ceva m-a despărţit de El. Nu mă mai aude când mă rog pentru soţia mea şi tare mă tem că n-o să mai scape.”

Capitolul 20

Inundaţii dezastruoase 1937

Deşi Sharon Rose şi Billy Paul se vindecară imediat de gripă, pneumonia Speranţei se încăpăţâna să dureze. Luna ianuarie si-o petrecu zăcând în casa mamei ei, fără să poată face nimic. Bill avea grijă de copii după ce venea de la serviciu, dar în timpul zilei trebuia să îi lase cu o bonă. O angajă pe Meda Broy, care avea acum aproape 18 ani. Absolvise liceul în mai dar nu-şi găsise nici până acum o slujbă permanentă, aşa că aceasta era o cale binevenită de a mai câştiga nişte bani şi de a-şi ajuta şi pastorul, în acelaşi timp.

În a doua jumătate a lunii ianuarie 1937, un front atmosferic propice furtunilor se deplasă în zona de nord-est a Statelor Unite. Regiunea care se întinde la vest de Munţii Apalaşi, irigată de fluviul Ohio, fu năpăstuită, timp de două săptămâni, de ploi reci şi abundente. Nivelul apei creştea în fiecare zi cu câţiva centimetri pe barajele care protejau localităţile Jeffersonville şi Louisville. Şi totuşi ploile nu se opreau, deşi veneau uneori sub formă de zăpadă, iar alteori ca lapoviţă. Digurile erau păzite în permanenţă. Dacă unul dintre ele ar fi cedat, sute de hectare de teren arabil ar fi fost inundate, la fel ca şi zonele inferioare ale localităţilor de pe marginea fluviului. Barajele erau solide însă erau făcute din pământ – n-ar fi rezistat mult timp la un nivel atât de ridicat al apei. În fiecare zi erau tot mai şubrede.

La mijlocul lui februarie, autorităţile hotărâră să evacueze toate zonele aflate în pericol. În ziua aceea drumurile se umplură de oameni care se mutau în zone mai sigure. Atât casa lui Bill, cât şi casa doamnei Brumbach se aflau în pericol, aşa că acesta fu nevoit să caute un loc unde să-şi ducă soţia. Încercă mai întâi pe la spitalele obişnuite dar, din nefericire, toate erau pline, aşa că fu nevoit să îi mute pe Speranţa şi pe copii într-un spital temporar ridicat

de guvern, după care se alătură eforturilor de evacuare a zonei.

În ciuda avertismentelor puternice, unii oameni rămâneau totuşi în casele lor, de cele mai multe din lipsa banilor necesari pentru călătorie. Se găsiră voluntari care munceau din greu până la lăsarea întunericului, în căutarea unor astfel de oameni, pe care să îi scoată din case înainte de a fi prea târziu.

Pe la miezul nopţii, o parte a barajului dinspre Indiana cedă, trimiţând un zid uriaş de apă în centrul Jeffersonville-ului. Fiecare sirenă din oraş porni să urle ultima alarmă: se întâmplase tot ce putea fi mai rău.

În vremea aceasta, Bill patrula în cealaltă parte a oraşului, cu camionul companiei de servicii publice. Avea şi o barcă în remorcă, pentru cazuri de necesitate. Fu chemat prin radio: „Bill, s-a spart în partea dinspre tine. Vino repede şi adu barca pe Strada Castanului. Avem nevoie de ajutorul tău."

Când ajunse la faţa locului, câţiva oameni făcură semn spre vâltoarea apelor care se învolburau printre case. „O mamă şi nişte copii au rămas blocaţi acolo. Nu putem ajunge la ei. Crezi că poţi să te duci dumneata cu barca aceasta cu motor?"

Uitându-se prin lapoviţa întunecată, Bill zări o siluetă pe veranda unei case, chiar lângă locul unde se rupsese barajul. Apa pătrundea violent prin spărtură, năvălind spre casa ce tremura din toate încheieturile. Prin bătaia vântului şi prin urletul apelor, Bill auzi strigătul slab al femeii. Curentul apei venea ameninţător. „Fac tot ce-mi stă în putinţă", zise el. „Ajutaţi-mă să cobor barca în apă."

Porni motorul şi încercă să se îndrepte spre femeie, dar curentul era prea puternic şi îl devia în permanenţă, aşa că îndreptă vârful bărcii împotriva curentului şi, forţând motorul, se strădui să ajungă la sursa potopului. Motorul şi elicea abia făceau faţă efortului. După ce se apropie cât putu de mult de barajul prăbuşit, întoarse barca şi porni

perpendicular pe direcţia curentului, care îl deplasa în diagonală spre locul dorit.

Se izbi de un perete al casei şi îşi legă repede barca de un stâlp al verandei. Femeia leşinase, oferind o privelişte jalnică: era întinsă pe pardoseala îngheţată, cu ţurţuri de gheaţă în păr şi pe haine. În spatele ei, două fetiţe îngrozite se ţineau strâns una de alta, în pragul uşii deschise. Bill reuşi să le ia pe toate trei de pe podeaua lunecoasă şi să le aşeze cu bine în barca zguduită de ape.

Încercă să-şi îndrepte barca spre deluşorul unde îşi lăsase camionul, dar se văzu obligat de curentul apei să debarce mai jos cu un kilometru de locul unde intenţionase. Câteva persoane din echipa de intervenţie îl ajutară să scoată din barcă mai întâi fetiţele. Când o ridicară pe femeia încă leşinată, aceasta îşi veni în fire şi începu să ţipe isteric: „Bebeluşul meu! Bebeluşul meu! Nu-l lăsaţi acolo!”

Speriat, Bill se uită la cele două fetiţe pe care le salvase. Cea mai mică avea cel puţin doi ani. Panica îl îngheţă mai tare decât zloata care îi acoperea obrajii. Nu căutase şi în casă! Probabil că lăsase un copilaş în casa aceea blestemată! Le strigă celorlalţi din echipă: „Mă duc înapoi să iau copilul”, iar ei aprobară din cap.

Întoarse barca şi luptă din răsputeri să ajungă în susul fluviului, unde se spărsese barajul. Până ajunse el, o parte din verandă fusese deja luată de apă, iar restul casei stătea să se prăbuşească din clipă în clipă. Îşi legă barca de unul din stâlpii rămaşi în picioare şi fugi în casă, unde căută nebun dintr-o cameră într-alta. Nu era nici un bebeluş. Ce să însemne asta? Apoi îşi dădu seama: femeia fusese leşinată tot timpul cât dură salvarea lor, neştiind că fetiţele erau amândouă în siguranţă. Probabil că se referise la fetiţa cea mică atunci când strigase „Bebeluşul meu!”

În jurul lui, casa gemea ca în vârtejul morţii. Tencuiala cădea din tavan ca ploaia şi izbucnea din pereţi ca floricelele de porumb. O bubuitură îngrozitoare se auzi în hol. Podeaua se zgudui, casa se clătină, izbindu-l pe Bill de

uşă. Imediat a mai răsunat o bubuitură, însoţită de un scârţâit de lemn spintecat. Clădirea se despica din temelii.

Bill o luă la fugă pe hol şi năvăli afară pe uşă, fără să ştie că veranda fusese smulsă cu totul de lângă casă. Se prăbuşi în apa îngheţată. Prin harul lui Dumnezeu, reuşi să se prindă de marginea verandei care plutea, dusă de valuri. Se târî afară din apă şi, păşind încet pe scândurile care pluteau în jur, ajunse la barca de salvare. Desfăcu nodul cu degetele amorţite. Câteva clipe mai târziu, casa blestemată se desprinse de fundaţie şi o luă la vale, în noapte.

Bill ştia că încă nu scăpase de pericol. Motorul bărcii de oprise în timp ce el căuta prin casă, iar barca lui neajutorată era acum măturată încoace şi încolo pe străzile inundate. Oricând putea fi răsturnată de un val sau de vreo creangă de copac. Bill apucă frânghia îmbrăcată în gheaţă şi îi fixă nodul din capăt în lăcaşul de pe elicea motorului. Trase din toate puterile dar nu se întâmplă nimic. Trase din nou. Nimic. Încă o dată. Tot nu pornea. De fapt, motorul se umpluse de apă. Trase de frânghie iar şi iar, până când muşchii lui obosiţi cerşiră o clipă de odihnă, şi motorul tot nu pornea.

Între timp curentul îl dusese până pe Strada Pieţii, apoi îl târî, printr-o altă spărtură din baraj, drept în fluviul Ohio. Groaza îi spori puterea. Puţin mai jos se auzea tunetul cascadei Ohio!

Valuri înalte de cinci metri se ridicau în jurul lui. Luptându-se să-şi menţină echilibrul, Bill se lupta în continuare cu motorul încăpăţânat al bărcii. În pauzele dintre sforţări, i se părea că aude un glas care îi zicea: *„Cum rămâne cu hotărârea de a nu-ţi face de lucru cu penticostalii aceia?*" Trăgea iar şi iar, dar nu se întâmpla nimic, iar cascada Ohio se auzea urlând în faţa lui.

Aşezându-se în genunchi în apa îngheţată care plescăia pe fundul bărcii, Bill îşi împreună mâinile îngheţate şi se rugă cu disperare: „Doamne, soţia şi copiii mei zac în spital, bolnavi, iar eu sunt gata să mă prăbuşesc în cascadă

peste câteva minute. O, Doamne, Te rog să mă ajuţi. Nu vreau să mor aici, în râu, şi să-mi las familia fără ajutor."

Dar un gând diferit îi întrerupse rugăciunea. I se păru că o aude pe soacra lui spunând: „Gunoaie! Nimic altceva decât gunoaie! Niciodată nu voi fi de acord să-mi târăşti fiica într-o mocirlă ca asta."

Tremurând şi ştiindu-se vinovat, Bill se rugă: „Dumnezeule drag, ştiu că am greşit dar Te rog să mă ierţi! Isuse, te rog să ai milă de mine! Te rog, porneşte motorul!"

Cascada se auzea tot mai aproape. Bill se ridică în picioare şi trase din nou de frânghie. De data aceasta, motorul scuipă, tuşi de două ori şi porni. Bill întoarse barca şi acceleră cât putu de tare. Încet, încet, câşigă distanţă faţă de curent şi în scurt timp fu destul de departe de cascadă ca să se poată îndrepta către malul dinspre Indiana.

Coborî din barcă undeva pe lângă Parcul Howard, la câţiva kilometri depărtare de locul de unde pornise. Aproape ajunsese în New Albany. Îşi legă barca de un copac şi o porni pe jos către Jeffersonville.

Se făcu dimineaţă până când ajunse el să-şi strecoare trupul ostenit la volanul camionului de serviciu. Plecă imediat să-şi vadă soţia şi copiii, dar fu împiedicat de faptul că drumul era blocat de inundaţii. Încercă prin altă parte, dar nici pe acolo nu se putea trece. După ce se chinui în zadar vreo oră, Bill îşi dădu seama că toate căile care duceau în direcţia aceea erau blocate. Deodată, un nou val de groază îi înecă sufletul. Dacă şi spitalul guvernamental era acoperit de apă? Alergă la birourile statului şi găsi acolo pe un prieten de-al lui, maiorul Weekly.

„Spitalul a fost luat de apă?"

"Billy, apa are şapte metri în zona aceea. Aveai pe cineva acolo?"

„Da, soţia mea, bolnavă, şi doi copilaşi bolnavi."

„Nu-ţi face griji, toţi au fost evacuaţi. I-au urcat într-un tren şi i-au dus în nord, la Charlestown. Mi-e teamă că

n-a fost o călătorie prea comodă. Nu aveau decât nişte vagoane pentru vite."

Altcineva zise: „Am auzit că trenul a fost luat de apă acolo unde calea ferată se intersectează cu pârâul Lanky-Kank. Cred că s-au înecat cu toţii."

Liniile de telefon şi de telegraf dintre Jeffersonville şi Charlestown erau întrerupte, aşa că Bill nu putea afla veşti altfel decât ducându-se acolo. Sări în camion şi o porni pe Utica Pike spre Charlestown, în nord, la aproape 20 de kilometri de Jeffersonville. Pârâul Lanky-Kank îi blocă trecerea. Se revărsase peste maluri pe o distanţă de mai mulţi kilometri, transformând lanurile de porumb în mlaştini şi acoperind kilometri de autostradă. Bill se întoarse imediat la Jeffersonville, îşi încărcă barca, umplu rezervorul şi se întoarse în locul unde Utica Pike şi calea ferată dispăreau sub apă.

Lapoviţa se transformase în grindină, iar aceasta porni să lovească barca în timp ce Bill o împingea în apă. Încercă să urmărească şinele de cale ferată acoperite de apă şi se descurcă destul de bine cale de mai mult de un kilometru; dar cu cât se apropia de inima pârâului, cu atât mai tare era respins de curent, până când fu deviat cu totul. În scurt timp se afla pierdut fără speranţă într-un labirint de lanuri de porumb transformate în mlaştini, printre care se găseau şi porţiuni de pădure. Acum se afla în pericol şi dacă mergea înainte, şi dacă se întorcea. Deşi îl durea sufletul să facă asta, Bill ştia că va fi nevoit să stea pe loc până când se va potoli furtuna. Trase barca lângă o insuliţă şi îşi ridică un adăpost din crengi de copac, apoi aprinse un foc. Se aşeză. Avea tot timpul să aştepte şi să se îngrijoreze…

Capitolul 21

Speranţa moare
1937

William Branham fu izolat pe insuliţă timp de trei zile lungi şi grele. Cea mai mare parte a acestui timp şi-o petrecu făcându-şi griji, închipuindu-şi tot ce era mai rău, părându-i-se că vede cum soţia şi copiii lui plutesc pe apă cu faţa în jos, sau că sunt aruncaţi pe undeva, prin vreun petic de pădure. Asemenea gânduri îi sfâşiau sufletul şi, nebun de îngrijorare, îşi înălţa rugăciunile către Stăpânul său. Însă oricât de mult s-ar fi rugat, tot nu găsea mângâiere în Domnul. Părea că Dumnezeu îi întorsese spatele şi nu mai voia să îl asculte. De fiecare dată când se ruga, mintea îi aluneca la penticostalii de la Mishawaka. Erau ei oare cu adevărat „gunoaie" respinse de alte biserici? Sau părăsiseră de bunăvoie aceste biserici, pentru că aflaseră adevărul? Stând oră după oră izolat în „temniţa" lui, Bill avu destul timp să cumpănească dacă acei penticostali însufleţiţi erau sau nu gunoaie; avu timp să judece dacă era chemat să urmeze cuvântul soacrei sau călăuzirea Duhului Sfânt.

A doua zi ploaia încetă, în sfârşit, norii se subţiară, iar soarele începu să se arate câte puţin. Bill fu văzut dintr-un avion, de unde i se aruncă nişte hrană. A treia zi se potoli şi vântul, iar Bill se hotărî să încerce să scape. Reuşi să ajungă cu barca la un kilometru şi jumătate depărtare, pe cursul pârâului inundat, într-un sătuc numit Fort Fulton, astfel aşezat că apa nu ajunsese decât până la scările câtorva case. Rămase acolo câteva zile, dorindu-şi ca apa să scadă şi curentul să slăbească. Până la urmă nu mai îndură să aştepte şi încercă din nou să ajungă la malul depărtat. De data aceasta reuşi.

Îşi legă barca de un copac şi porni de-a lungul şoselei, către Charlestown. Când ajunse la marginea oraşului, începu să întrebe pe fiecare om pe care îl întâlnea dacă auzise de vreun tren care venise de la Jeffersonville chiar înainte ca inundaţiile să strice calea ferată. Nimeni nu ştia nimic. Deznădăjduit, Bill o porni încet spre gară.

O maşină trecu pe lângă el şi se opri. „Hei, Billy Branham, ce vânt te aduce prin Charlestown?" Era colonelul Hayes, un vechi prieten de familie. După ce Bill îi povesti nenorocirea, colonelul îi zise: „Urcă, Billy, te ajut eu să-i găseşti."

Peste puţin timp stăteau în pragul biroului de la gară. Bill întrebă tremurând: „Acum zece zile – în noaptea când s-a spart barajul la Jeffersonville – a venit vreun tren cam pe la miezul nopţii? Un tren care ar fi trebuit să transporte vite, dar care era plin cu oameni – cu oameni bolnavi?"

„Cum aş putea să uit?", zise impiegatul.

„A fost ultimul tren care a trecut înainte de distrugerea şinelor."

Bill simţi un fior de uşurare. „Ce s-a întâmplat cu oamenii aceia?", întrebă el nerăbdător.

„N-aş putea să-ţi spun. Trenul n-a oprit aici, nu ştiu unde s-a dus. Dar trebuie să apară mecanicul care l-a condus. Stai pe-aici."

Mecanicul îl ajută ceva mai mult. „O mamă cu doi copilaşi? Da, îmi amintesc cazul. Erau cu toţii foarte bolnavi. I-am dus la Columbus, Indiana. Dar, tinere, n-ai nici o şansă să ajungi acolo. Nici un tren nu mai circulă din cauza inundaţiilor şi toate drumurile sunt dezafectate."

În timp ce ieşea din gară împreună cu colonelul, Bill nu se putea linişti, îşi freca mâinile şi îşi frângea degetele. Colonelul Hayes îi puse o mână fermă pe umăr şi îi zise: „Eu pot să te duc acolo, Billy. Ştiu un drum dosnic printre nişte dealuri. Sunt sigur că ocoleşte apa. "

„Atunci, să mergem."

Columbus era la 80 de kilometri spre nord. Ajunseră la lăsarea serii şi aflară în scurt timp de o biserică baptistă care fusese transformată temporar într-un spital care găzduia toate victimele inundaţiilor. Când maşina se opri în faţa clădirii, Bill se repezi pe scări, urcând câte trei trepte o dată. Sala de adunare era plină de lume. Băncile fuseseră stivuite lângă un perete, iar pardoseala era acum acoperită cu şiruri de paturi de campanie. Era gălăgie şi dezordine, căci nişte oameni se plimbau printre rânduri şi vorbeau, iar pacienţii gemeau şi tuşeau. Bill ţipă disperat: „Speranţa! Speranţa! Unde eşti?" Toate feţele se întoarseră către el, dar nu-i păsă. Alergă printre paturi, căutând faţa aceea care însemna pentru el mai mult decât oricare alta. „Speranţa, unde eşti, draga mea?"

Bill văzu o mână subţire ridicându-se undeva, în fundul sălii. Se repezi într-acolo. Când dădu cu ochii de soţia lui, fu cuprins de frisoane. „O, Doamne, ai milă!", se gândi. Pielea Speranţei era albă ca bumbacul, iar mâinile îi erau atât de subţiri încât Bill se gândi că slăbise 10 kilograme. Ochii i se adânciseră în cap, iar obrajii îi erau aşa de supţi că i se vedeau clar oasele feţei.

Speranţa se uită la el şi zâmbi slab.

„Arăt îngrozitor, nu-i aşa, Bill?"

Bill se luptă să-şi păstreze vocea calmă.

„Nu, draga mea, arăţi bine. Unde sunt Billy Paul şi Sharon?"

„I-a luat cineva şi i-a dus într-o odaie. Nu mă lasă să îi văd."

O mână atinse umărul lui Bill. „Sunteţi domnul pastor Branham?"

„Da."

„Sunt unul dintre medicii de aici. Aş putea să vorbesc puţin cu dumneavoastră între patru ochi?"

Când se depărtară suficient ca să nu fie auziţi de Speranţa, medicul zise: „Domnule Branham, îmi pare rău că sunt eu cel care vă dă această veste. Soţia dumneavoastră

are tuberculoză pulmonară. Nu cred că se mai poate face ceva."

Bill simţi vorbele doctorului ca pe un bisturiu ce îi deschidea pieptul. „Nu, doctore, imposibil. Domnul poate să o vindece."

„Se poate, dar din punctul de vedere al ştiinţei medicale, nu mai e nici o speranţă. Nu mai putem face nimic pentru ea. Tot eu îi îngrijesc şi pe copii. Băieţelul e bine, dar fetiţa este foarte bolnavă. Pneumonie. Sunteţi un om norocos dacă va scăpa."

Bill suspină: „O, Doamne, ai milă!"

"Nu vă arătaţi slab în faţa soţiei", îl certă medicul. „Va fi cu atât mai rău pentru ea. Nu ştie că va muri."

Bill se strădui să-şi controleze suferinţa. „Când pot să-mi duc soţia şi copiii la Jeffersonville?"

„Când se vor deschide drumurile."

Întorcându-se la patul Speranţei, Bill îi spuse: „Draga mea, doctorul a zis că pot să te iau acasă peste câteva zile. Îl vom chema pe doctorul Sam Adair să aibă grijă de tine."

Buzele ei subţiri se ridicară uşor într-un zâmbet jalnic. „Ce bine, Bill! Poate Se va îndura Domnul şi mă va lăsa să trăiesc."

Luptând din răsputeri să-şi păstreze calmul, Bill răspunse: „Sper din toată inima mea că aşa va face."

Cinci luni zăcu Speranţa în spitalul din Jeffersonville, timp în care doctorul Adair încercă tot ce îi stătea în putinţă ca să o însănătoşească, dar nimic nu era de ajutor. Când începu să scuipe sânge, Bill îşi pierdu minţile de îngrijorare. Medicul nu putea face mare lucru, în afară de a-i explica fenomenul: „Bacilii de tuberculoză care i-au invadat plămânii au ros o venă din arborele bronhial. De acolo vine sângele."

„Domnule doctor, chiar nu mai putem încerca nimic? Sunt disperat."

„Cunosc un medic, Miller, care lucrează la sanatoriul din Louisville şi are multă experienţă în îngrijirea tuberculozei. Poate că ar şti ce sfat să ne dea. Am să-l sun."

Doctorul Miller traversă fluviul să o vadă pe Speranţa, înainte de a-şi exprima părerea. „Boala pare să fi înaintat destul de mult. Tot ce mai putem face este un pneumotorax artificial."

Bill se uită la el nedumerit. „Ce înseamnă pneumotorax?"

„*Pneumo* înseamnă *plămân*, iar *torax* înseamnă cavitatea toracică, în care se află inima şi plămânii. Pneumotoraxul este o afecţiune în care aerul pătrunde în spaţiul dintre plămâni şi peretele toracic, mărind astfel presiunea regiunii. Din această cauză plămânii sunt scoşi din funcţie. Aceasta se întâmplă în mod spontan în unele boli pulmonare şi de obicei este o situaţie foarte gravă. Prin pneumotorax artificial se încetează intenţionat funcţia unui plămân. Bacteriile care produc tuberculoza au nevoie de o cantitate mare de oxigen ca să supravieţuiască – dacă scoatem din funcţie un plămân, există şansa să sufocăm aceste bacterii."

„Sună încurajator. Cum puteţi face asta?"

„Introducem un ac printre coaste, până în cavitatea toracică, apoi pompăm cantităţi fixe de aer pentru a dezafecta, pe rând, câte un plămân. Treptat, plămânul absoarbe acest aer şi atunci trebuie să injectăm o altă cantitate, şi tot aşa, în mod repetat, pe toată perioada tratamentului."

Bill nu mai era chiar atât de sigur. „Pare riscant."

„Nimeni nu poate să garanteze", răspunse doctorul Miller.

Bill discută cu Speranţa şi ea fu de acord să încerce. Spitalul din Jeffersonville nu avea dispozitiv pentru pneumotorax, aşa că Bill împrumută bani ca să închirieze unul de la spitalul din Loisville. O ţinu de mână în timp ce medicii îi făcură măsurători şi îi introduseră un ac în spaţiul

dintre coaste, până în cavitatea toracică. Cât dură procedura, Speranţa îşi muşcă buzele şi strânse mâna lui Bill până o albi. Suferea îngrozitor de tare. Când doctorul Miller termină, Bill abia reuşi să desprindă degetele Speranţei de pe mâna lui.

După tratament, medicul dori un examen radiologic al ambilor plămâni. Îi cercetă cu atenţie, apoi îl chemă pe Bill într-un cabinet de consultaţii.

„Domnule pastor Branham, mi-e teamă că am dat greş. Plămânii soţiei dumitale sunt deja distruşi. Acum chiar că nu mai putem face nimic pentru ea. Dumnezeul Atotputernic o cheamă la El. Mi-e teamă că nu mai are de trăit decât vreo câteva zile."

Distrus, Bill se întoarse în salon. Speranţa era atât de palidă şi de fragilă încât părea o păpuşă de porţelan întinsă pe pat. O, cum o iubea! Ce să facă el fără ea? Şi copiii… Billy Paul nu avea nici doi anişori, iar Sharon Rose abia împlinise nouă luni – ce vor face ei fără mamă?

„Ţi-a zis ceva doctorul?", întreb` ea.

Bill scutură din cap. „Nu mă întreba, iubita mea. Acum trebuie să plec la serviciu, dar am să vin la fiecare câteva ore ca să văd cum mai eşti." Nu ar fi vrut să plece de lângă ea, dar în ultimele luni împrumutase sute de dolari pentru tratament. Trebuia să muncească pentru a-i putea plăti.

Joi, pe 22 iulie, Bill îşi făcea rondul la 50 de kilometri spre nord, lângă Scottsburg, Indiana, când sosi prin radio mesajul de care se temea atât de mult. „Către William Branham: Soţia dumitale e pe moarte. Dacă vrei s-o mai prinzi în viaţă, vino imediat."

Bill trase camionul pe marginea drumului şi coborî. Desfăcându-şi cureaua armei, o puse pe banchetă, apoi îşi scoase pălăria şi îngenunche lângă şosea. Plecându-şi capul înaintea lui Dumnezeu, se rugă: „Tată ceresc, am făcut tot ce mi-a stat în putere. Ştii că prin asta sfâşii sufletul slujitorului Tău; dar probabil că şi eu Ţi-am sfâşiat sufletul când am ascultat mai degrabă de soacra mea decât de Tine.

Ţi-am mai spus că îmi pare rău. Te rog, Doamne, n-o lăsa pe Speranţa să moară înainte s-o mai văd o dată."

Urcă în cabină, îşi puse sirena şi goni către spital cât de repede îi îngădui camionul. Se repezi pe scări şi intră, văzându-l pe doctorul Sam Adair care venea pe hol în direcţia lui. Doctorul îi aruncă o privire, apoi îşi întoarse capul şi intră pe o uşă laterală, ca să nu fie nevoit să vorbească cu el. Bill alergă după el şi deschise uşa.

Sam îl cuprinse cu braţul după umeri şi gemu compătimitor: „Billy, băiatule…"

„Spune-mi, doctore, mai trăieşte?"

„Cred că da, Billy. Dar nu va mai dura mult."

„Hai cu mine în salonul ei."

Doctorul Adair îşi plecă fruntea. „O, Bill, nu-mi cere asta. Am mâncat atâtea plăcinte coapte de ea. Mi-e ca o soră. N-aş îndura să mai intru o dată acolo."

O asistentă deschise uşa şi intră.

„Domnule pastor Branham, aş vrea să luaţi medicamentul acesta. Vă va calma."

Bill îi împinse mâna şi se îndreptă spre salonul soţiei sale.

„Vin cu dumneavoastră", zise asistenta şi porni după el.

Doctorul Adair strigă în urma lui: „Bill, e inconştient`."

Speranţa zăcea pe pat acoperită până sus cu un cearşaf. Bill o descoperi. Avea ochii închişi, iar gura îi era deschisă. Din trupul ei nu mai rămăseseră nici 50 de kilograme. Bill îşi puse mâna pe fruntea ei: era rece şi lipicioasă. Prinzând-o de umăr, o scutură uşor. „Speranţa, draga mea, răspunde-mi. Te iubesc din toată inima. Ai vrea să mai vorbeşti cu mine o dată măcar?" Nici un răspuns, nici o mişcare. Bill se rugă cu voce tare: „Doamne, ştiu că am greşit, dar Te rog, îngăduie să mai vorbească măcar o…"

Înainte ca el să-şi termine rugăciunea, pleoapele Speranţei tremurară puţin şi se deschiseră. Încercă să ridice braţele, dar era prea slăbită. Buzele ei se mişcară, şoptind nişte cuvinte abia auzite: „E atât de uşor… De ce m-ai chemat înapoi?"

Bill se aplecă deasupra patului ca să audă mai bine. „Ce vrei să spui, draga mea?"

„Bill, ai tot vorbit despre asta, ai tot predicat, dar habar n-ai cât este de frumos."

„Despre ce vorbeşti?"

„Mă duceam Acasă. De fiecare parte aveam câte un om îmbrăcat în alb. Mergeam pe o potecă mărginită de flori extraordinare şi de palmieri eleganţi. Pretutindeni erau păsări frumoase, care cântau şi zburau din copac în copac. Era atâta pace! Apoi te-am auzit strigându-mă din depărtare şi m-am întors să te văd."

Speranţa o văzu pe asistentă stând în spatele lui Bill. „Louise, când te vei căsători, sper că vei avea un soţ la fel de bun ca al meu. A fost atât de bun cu mine, atât de înţelegător…"

Sora medicală îşi acoperi faţa cu o batistă şi fugi afară din salon.

„Nu, draga mea", zise Bill," nu am putut să fac tot ce aş fi vrut să fac pentru tine."

„Ai făcut tot ce ţi-a stat în putere, Bill, şi pentru asta te iubesc. Dar acum trebuie să mă grăbesc, mă aşteaptă. Mai sunt câteva lucruri pe care aş vrea să ţi le spun înainte de a pleca. Ştii unde mă duc, nu-i aşa?"

El încercă să-i răspundă dar nu putu să rostească vorba, aşa că dădu din cap.

„N-ar fi trebuit să ascultăm de mama", şopti Speranţa. „Penticostalii aceia au dreptate. Făgăduieşte-mi că te vei duce la ei într-o bună zi. Creşte-i pe copiii noştri în felul acelor oameni."

„Ştiu că nu trebuia să ascult de mama ta. Am să-mi repar greşeala, dar trebuie să mă ajuţi, draga mea."

„Bill, îţi aduci aminte de puşca pe care ţi-o doreai atât de mult, dar nu aveam bani pentru acont?”

„Da, dragă, o ştiu.”

„Mi-am dorit atât de mult să o ai… Am pus deoparte bănuţii pe care mi i-ai dat pentru haine. Când te duci acasă, uită-te pe raftul de deasupra patului. Ai să găseşti un plic în care sunt banii aceia. Promite-mi că ai să-ţi cumperi puşca din ei.”

Bill înghiţi nodul din gât şi promise: „Am s-o cumpăr de dragul tău.”

„Încă ceva: vreau să îmi cer iertare pentru că am avut un secret faţă de tine. Îţi aduci aminte când ne-am dus la Fort Wayne şi tu mi-ai cumpărat ciorapi?”

„Da, îmi aduc aminte.”

„Bill, nu ai cumpărat ce trebuia. Ciorapii aceia erau pentru o femeie mai în vârstă. I-am dat mamei tale. Nu ţi-am spus pentru că nu voiam să te supăr.”

Acum Bill se simţi sfâşiat de un alt fel de durere. Prin neglijenţa lui, nesocotise nevoile Speranţei. Cum de putuse să fie atât de necugetat, atât de crud? Nu mai putea suporta chinul.

Faţa Speranţei fu cuprinsă de pace. „Bill, se întorc. Îi simt cum se apropie. E uşor, Bill. Acest minunat Duh Sfânt pe care L-am primit noi mă călăuzeşte. Făgăduieşte-mi că ai să-I fi credincios toată viaţa. E atât de minunat când mori!”

„Îţi făgăduiesc că aşa voi face.”

Speranţa reuşi să stoarcă un zâmbet slab. „Şi mai vreau să-mi făgăduieşti că n-ai să trăieşti singur.”

„O, iubita mea, nu pot să-ţi promit asta. Te iubesc prea mult.”

„Bill, avem doi copii. Nu vreau să-i ştiu târâţi de colo-colo. Găseşte o creştină bună şi căsătoreşte-te cu ea; o fată care să-i iubească şi să aibă grijă de ei.”

„O, Speranţa, te rog, nu-mi cere să-ţi promit aşa ceva!”

„Te rog, Bill. Cred că nu vrei să mor nefericită."

Simţindu-şi inima smulsă din piept, Bill mormăi: „Promit că am să fac tot ce pot."

Ultimele cuvinte pe care i le adresă fură: „Bill, rămâi pe câmpul de bătaie!"

„Draga mea", răspunse el, „am să te îngrop pe Dealul Nucului. Când am să adorm şi eu, am să fiu aşezat lângă tine. Şi dacă vine Isus înainte ca eu să mor, mă va găsi pe undeva propovăduind Evanghelia Duhului Sfânt. În ziua aceea minunată când Isus va despica cerul şi Noul Ierusalim va coborî pe pământ, îi voi lua pe Billy Paul şi pe Sharon şi vom veni să te întâmpinăm la Poarta dinspre Răsărit, înainte de a intra.

Speranţa zâmbi pentru ultima oară şi îi strânse mâna, apoi închise ochii şi-şi văzu de drum, printre palmieri, spre Cetatea lui Dumnezeu. În gândurile lui Bill, avea să rămână mereu de 24 de ani.

Capitolul 22

Cel mai greu moment din viaţă 1937

Ella Branham insistă ca fiul ei să doarmă la ea în prima seară după moartea soţiei lui. Copiii erau cu domnişoara Broy, iar Ella nu dorea ca Bill să fie singur. Dar el refuză. Voia să meargă acasă. Chiar dacă nu era mare lucru – tot ce era în ambele camere s-ar fi vândut pe 10 dolari – totuşi, era *căsuţa lor*. Speranţa o ţinuse curată, o aranjase cu dragoste, transformând-o dintr-o baracă nesuferită într-un cămin cald şi primitor.

Dar de îndată ce intră pe uliţă, Bill ştiu că făcuse o greşeală. Locul nu era deloc primitor, era lipsit de viaţă şi

de puterea de a-l înveseli. Se duse în dormitor şi se uită pe raftul de deasupra patului. Sub un ziar se afla plicul de care îi vorbise Speranţa. Bill răsturnă monedele pe cuvertură şi le numără. Erau 2 dolari şi 80 de cenţi – nu mai lipseau decât 20 de cenţi pentru acontul cerut pentru puşca pe care şi-o dorea de mai bine de un an. Bill se hotărî să investească banii în puşca aceea şi, deşi avea datorii de sute de dolari, jură că va plăti ratele lunare din preţul puştii până când va fi a lui şi numai a lui – în amintirea credincioasei lui soţii.

Se lungi pe pat, dorindu-şi să se elibereze prin somn. Dar un şoricel se strecurase în soba din bucătărie şi foşnea hârtia de aprins focul. Lui Bill i se părea că o aude pe Speranţa desfăcând o bomboană dintre cele pe care le ţinea pe un raft în bucătărie. Se ridică şi trânti uşa cu piciorul, dar într-un cui din spatele uşii atârna capotul Speranţei. Bill îşi dădu seama că ar fi trebuit să se ducă la mama sa. Totul în jur îi amintea de soţia lui întinsă pe o lespede, la morgă. Îşi îngropă obrajii uzi în saltea şi îşi dezlănţui deznădejdea.

Cineva bătu grăbit cu pumnul în uşă. Bill sări în picioare şi deschise. Intrară Frank Broy şi fiul acestuia, Fletcher. Frank zise:

„Bill, am veşti proaste."

„Ştiu, Frank. Eram cu ea când a murit."

„Dar asta nu e tot. Fetiţa ta e şi ea pe moarte."

„Sharon?" Bill se înecă. „Asta nu se poate!"

„Ba da. Doctorul Adair a dus-o la spital. Are meningită. Medicii spun că nu are nici o şansă să trăiască. Hai, te duc acolo cu maşina."

În loc să se ducă, Bill se prăbuşi la pământ. Frank şi Fletcher îl ajutară să se ridice şi să se urce în camionetă.

Când ajunseră la spital, doctorul Adair îl luă pe Bill în laborator să-i arate la microscop o mostră de lichid extras din coloana vertebrală a micuţei. „Tuberculoză meningeală", zise medicul supărat. „A luat-o de la mama ei. De obicei

bacilul tuberculozei se opreşte în plămâni, dar există şi cazuri când pătrunde în fluxul sangvin şi ajunge la învelişul care acoperă creierul. Asta s-a întâmplat cu fiica ta. Îmi pare rău, Bill, dar în faza aceasta nu mai putem face absolut nimic."

„Unde este, doctore? Vreau s-o văd."

„E izolată la subsol. Nu poţi s-o vezi, boala e transmisibilă."

„Nu-mi pasă dacă mor. Trebuie s-o mai văd o dată pe Sharon."

Oricât de greu îi venea, doctorul îşi menţinu hotărârea. „Nu se poate, Bill. E vorba de meningită. Poţi să iei microbul pe haine şi să i-l duci lui Billy Paul."

Bill se aşează pe un scaun şi îşi îngropă faţa în palme, suspinând. „Adu-mi nişte cloroform şi lasă-mă să mor o dată cu ea. Ce mai înseamnă viaţa pentru mine? Tot ce-mi era mai drag s-a dus."

Medicul trăia chinul prietenului său de parcă ar fi fost al lui însuşi. „Rămâi aici, Bill. Chem o asistentă să-ţi aducă ceva care va uşura durerea."

De îndată ce doctorul părăsi încăperea, Bill se strecură pe o altă uşă şi coborî la subsol. Sharon Rose zăcea într-un pătuţ, gemând şi zvârcolindu-se cuprinsă de spasme musculare. O bucată de tifon fusese aşezată peste trupuşorul ei, ca o plasă de ţânţari, dar tot zbătându-se şi zvârcolindu-se îl dăduse la o parte, iar acum muştele îi sugeau umezeala din jurul ochişorilor. Bill alungă muştele şi aşeză tifonul la loc.

„Sharon", şopti el.

Când fetiţa îşi întoarse căpşorul spre el, buzele începură să-i tremure. Suferise atât de intens încât ochişorii i se încrucişaseră.

Bill căzu în genunchi, închise ochii şi îşi împreună mâinile. „O, Dumnezeule drag", ţipă el, „mi-ai luat soţia iubită şi acum îmi iei fetiţa! Te rog, n-o lua! Eu sunt cel care a greşit, pe mine ar trebui să mă iei. Îmi pare rău că am

ascultat de altcineva, în loc să ascult de Tine. Îmi voi da silinţa să n-o mai fac niciodată. Doamne, mă voi duce la oamenii aceia pe care ea i-a numit „gunoaie" şi „mocirlă". N-o să-mi pese dacă oamenii strigă după mine *holy roller*. Fac tot ce vrei Tu, Doamne, numai Te rog, nu-mi lăsa fetiţa să moară."

Când deschise ochii, văzu ceva ca un cearşaf negru căzând între el şi Sharon. Văzuse acelaşi lucru când se rugase pentru Speranţa, Crăciunul trecut. Ştia că Dumnezeu nu-i primise rugăciunea.

Urmă cel mai greu moment din viaţa lui Bill. Cum stătea el în genunchi pe pardoseala tare a rezervei de la subsol, văzând cum fiica lui de nouă luni se stinge, Ispititorul se apropie şi îi şopti: *„Zici că Dumnezeu este dragoste. Aceasta e dragoste? Cât ai propovăduit Cuvântul Lui, cât te-ai străduit să trăieşti pentru El, şi acum, când e vorba de viaţa copilului tău, El îţi întoarce spatele. Ce fel de Dumnezeu slujeşti tu, până la urmă?*"

Timp de un minut, mintea lui Bill fu ocupată cu gânduri periculoase despre Dumnezeul cel Mare. Apoi veni răspunsul, ridicându-se dintr-un izvor de putere ascuns în fundul sufletului său: „Voi spune ca Iov din vechime, *„Domnul a dat şi Domnul a luat – binecuvântat fie Numele Domnului!"* [7] O, Doamne, nu ştiu pentru ce mă chinuieşti în felul acesta, dar asta nu-mi va schimba credinţa în Tine. Chiar de mă vei ucide, tot mă voi încrede în Tine. Eu cred în Tine, Doamne."

Se ridică şi se aplecă pentru ultima oară peste pătuţul fiicei sale. „Sharon, după ce îngerii îţi vor duce sufleţelul să se întâlnească cu mama ta, am să te înmormântez în braţele ei."

Amelia Speranţa Branham fu îngropată duminică, 24 iulie 1937, la cimitirul Dealul Nucului, într-un loc cumpărat de tatăl ei pentru el însuşi şi pentru soţia lui. Sharon Rose muri a doua zi. Luni dimineaţa, antreprenorul deschise

[7] *Iov 1:21*

mormântul Speranţei şi coborî sicriul micuţ al fetiţei peste cel al mamei. Bill îşi ţinuse promisiunea: o înmormântase pe Sharon Rose în braţele mamei sale.

Următoarele săptămâni fură pentru Bill prilejul unei suferinţe insuportabile. Zilele păreau fără sfârşit, nopţile – lipsite deseori de somn – erau o tortură, iar dimineaţa trebuia să facă un efort ca să se ducă la serviciu. Ştia că trebuie să-şi achite notele de plată pentru medici şi asta îi dădea un motiv să mai trăiască. După-amiaza îl lua pe Billy Paul de la familia Broy, pregătea masa, apoi cutreiera străzile ore în şir cu băieţelul pe umeri.

Într-o zi, după ce se întoarse de la lucru, Bill îşi aşeză fiul pe scările dinaintea uşii, iar el porni spre curtea din spate, unde îşi ţinea câinele de vânătoare legat de un stejar. Billy Paul întrebă:

„Tati, unde e mămica?”

Bill răspunsese la această întrebare de o sută de ori, dar băieţelul de doi ani era prea mic să înţeleagă.

„E în cer, s-a dus să se întâlnească cu Isus.”

„Când se întoarce? Vreau să o văd.”

„Nu se mai întoarce, Billy, dar într-o bună zi ne vom duce noi la ea.”

Bill îşi continuă drumul pe poteca ce ducea în spatele casei, când Billy Paul arătă cu degeţelul spre cer şi zise: „Tăticule, ia uite! Am văzut-o pe mami sus, pe norul ăla!”

Deja era prea mult! Bill căzu cu faţa la pământ şi zăcu pe potecă timp de o oră, ca mort, în vreme ce Billy Paul plângea după mămica lui, pe scări. Când îşi reveni, în cele din urmă, Bill îl duse pe băiat înapoi la familia Broy, după care se îndreptă spre Dealul Nucului. Înainte de a ajunge, opri o maşină lângă el. Coborî domnul Isler, un senator de Indiana, care locuia în apropiere.

„Unde te duci, Billy, la cimitir?”

„Îhî.”

„Nu e prima dată când te văd urcând dealul. Ce tot faci acolo?”

„Stau la mormântul soţiei şi al fetiţei mele şi ascult muzica pe care o cântă vântul prin copaci.”

„Ce fel de muzică?”

Bill cită prima parte dintr-o cântare creştină:

„Dincolo de râu e o ţară pe care toţi o numesc dulce;
Acolo nu ajungi decât prin credinţă.
Unul câte unul intrăm pe poartă,
ca să locuim cu cei nemuritori;

Într-o zi vor suna clopoţeii de aur pentru mine şi pentru tine…”

Senatorul prinse mâinile lui Bill într-ale lui.

„Bill, vreau să te întreb ceva. Te-am văzut predicând pe la colţurile străzilor până când erai gata să cazi mort. Te-am văzut mergând încoace şi încolo ca să te rogi pentru bolnavi în toate ceasurile nopţii. Dar, după toate necazurile pe care le-ai avut, ce mai înseamnă Hristos pentru tine?”

„El e tot ce mi-a mai rămas, domnule Isler. El e viaţa mea, averea mea, ţelul meu. E singurul sprijin pe care îl mai am în viaţă.”

Domnul Isler clătină din cap. „După ce ţi-a luat soţia şi fetiţa, tot mai vrei să-L slujeşti?”

„Şi de m-ar ucide, tot m-aş încrede în El.” [8]

A doua zi dimineaţa, Bill fu trimis să repare o defecţiune la o linie de înaltă tensiune de pe Autostrada 150, lângă New Albany. După ce îşi puse pintenii şi centura de siguranţă, se urcă pe un stâlp până sus, lângă cabluri. Mintea îi era ocupată cu Speranţa şi cu Sharon Rose. Mai putea să înţeleagă de ce îi luase Dumnezeu soţia, dar fetiţa? De ce îi luase Dumnezeu fetiţa?

---

[8] Parafrazare a unui verset din Cartea lui Iov (13:15), greşit tradus (în versiunile mai vechi ale Bibliei în limba română) prin «*Da, mă va ucide: n-am nimic de nădăjduit...* » În traducerea *King James* în limba engleză, acest verset este: "*Though he slay me, yet will I trust in him...*", ceea ce se poate reda prin: *„Chiar de m-ar ucide, tot m-aş încrede în El…*" (n.t.)

În timp ce lucra, începu să cânte un vechi imn evanghelic: „Pe un deal, departe, era o cruce mare – simbol al suferinţei şi-al ruşinii; pe crucea aceasta veche a suferit şi a murit Isus, ucis pentru o lume de păcătoşi pierduţi."

Chiar atunci soarele urcă deasupra copacilor de la orizont, îmbrăcându-l în lumină şi aruncându-i umbra pe dealul de lângă el – umbra unui om atârnat pe cruce.

„Aşa este", suspină el, „păcatele mele te-au dus acolo, Isuse. Sunt la fel de vinovat ca toţi ceilalţi."

Deodată mintea i se tulbură, iar Diavolul, folosindu-se de această clipă, îl îndemnă să-şi pună capăt zilelor. Bill se uită la mănuşile mari de cauciuc, apoi la cablurile de deasupra lui prin care trecea o tensiune de 2300 de volţi. Se gândi cum să procedeze. Era un lucru rău, foarte rău; dar în clipa aceasta, când gândurile îi erau tulburi de disperare, i se părea că răul este bine. Îşi smulse una dintre mănuşile de protecţie şi zise: „Dumnezeu iubit, nu aş vrea să fac asta, dar sunt un laş. Pur şi simplu nu mai pot să trăiesc fără ele." Îşi întinse mâna goală spre cablul de înaltă tensiune, ştiind că, în clipa în care îl va atinge, sângele îi va da în clocot şi toate oasele i se vor împrăştia. „Sharon, vine tăticul la tine şi la mami", mai zise el.

Nu află niciodată ce se întâmplase în următoarele momente. Când îşi veni în fire stătea pe pământ, cu centura de siguranţă prinsă încă de stâlp. Era ud de transpiraţie şi tremura în neştire. Nu se mai simţea în stare să lucreze în ziua aceea, aşa că îşi aruncă uneltele în remorcă şi porni spre casă cu camionul de serviciu.

În cutia poştală de pe verandă erau îndesate mai multe scrisori. Bill le apucă pe toate grămadă şi le împrăştie pe masa din bucătărie. Printre facturile lunare găsi şi o scrisoare neobişnuită: era trimisă de la bancă şi adresată „Domnişoarei Sharon Rose Branham". Deschise plicul cu mâini nesigure, apoi înţelese totul. Banca îi trimitea înapoi cei 80 de centi ai fetiţei. Bill uitase de depozitul de economii

pe care îl făcuse pentru Sharon chiar înainte de Crăciun. Asta era chiar înainte de…

Barajul gândurilor lui se sparse, inundându-i mintea cu acele amintiri îngrozitoare. Se rugă: „Isuse, când eram copil am răbdat de multe ori de foame şi de frig; toţi râdeau de mine şi mă strigau *papă-lapte*. Eram atât de singur… După ce am devenit creştin, Tu mi-ai dat o căsuţă şi o familie. Mi-am dat toată silinţa să trăiesc corect, dar Tu mi-ai luat totul. Atât de rău mă chinuiesc! Nu mai pot să rezist. O, Doamne, de ce nu mă iei şi pe mine?"

Din nou veni Satana ca o ceaţă care îi întunecă gândurile şi judecata. Pentru o clipă, Bill nu mai văzu mâna călăuzitoare a lui Dumnezeu. În acel moment înşelător, Diavolul îl împinse la cel mai rău lucru pe care putea să-l facă. Bill îşi ţinea revolverul (care i se dăduse pentru paza terenurilor de vânătoare) într-o husă agăţată într-un cui, pe uşa de la bucătărie. Îl luă în mână şi îngenunche pe podea, lângă un pat de campanie aşezat lângă sobă. Îşi duse ţeava la tâmplă, trase piedica şi apăsă pe trăgaci, rugându-se cu voce tare: „Tatăl nostru care eşti în ceruri, sfinţească-Se Numele Tău, vie Împărăţia Ta, facă-se voia Ta…" Apăsă tot mai tare pe trăgaciul bine uns, dar acesta nu se clinti. Apăsă cu toată puterea care îi mai rămăsese, dar totuşi bucăţica aceea de oţel nu voia să se mişte. Renunţă, până la urmă, şi aruncă pistolul din mână. Când acesta atinse podeaua, se descărcă şi glonţul pătrunse prin perete.

Bill se prăbuşi pe pat. „O Doamne, cât mă chinuieşti! Nici să mor nu mă laşi."

Plânse până când adormi şi avu un vis foarte diferit de visele obişnuite – cu imagini tulburi, de care îşi dai seama doar vag. Nu, acest vis avea imaginile foarte clare şi Bill îl ţinu minte atât de bine de parcă ar fi fost el însuşi acolo.

Visă că se afla undeva prin preria din vest şi mergea pe un drum pustiu, cântând o baladă populară: „S-a rupt o roată de la căruţă şi pe poartă scrie „De vânzare"…"

Mergea pe lângă o căruţă cu coviltir, din cele numite pe vremuri „corabia preriei”, şi una dintre roţile din faţă chiar era ruptă, făcând cadrul căruţei să se încline într-un colţ până când osia atingea pământul. Lângă locul unde se înclina căruţa, stătea o tânără frumoasă care se uita la el. Vântul se juca în părul ei lung şi blond, iar ochii albaştri îi străluceau în lumina soarelui. Trecând pe lângă ea, Bill îşi ridică pălăria de *cow-boy* şi o salută vesel: „Bună dimineaţa, domnişoară.”

„Bună dimineaţa, tăticule”, răspunse ea.

Bill se opri şi se uită la femeia cea frumoasă, îmbrăcată în alb. Părea să aibă cel puţin 20 de ani.

„Ei, domnişoară, cum aş putea eu să-ţi fiu tată, când eşti aproape de vârsta mea?”

Zâmbetul ei se lărgi, dezvelind o dantură perfectă. „Tăticule, nici nu ştii unde te afli. Pe pământ eram micuţa ta Sharon Rose.”

„Sharon? Dar… Dar nu erai decât un bebeluş.”

„Aici nu sunt bebeluşi, tăticule. Toţi avem aceeaşi vârstă; suntem nemuritori. Unde este fratele meu, Billy Paul?”

„L-am lăsat cu domnişoara Broy adineauri.”

Sharon zise: „Am să-l aştept pe Billy Paul aici. De ce nu te duci la mama? Te aşteaptă în noua voastră casă.”

„Noua noastră casă? Familia Branham n-a avut niciodată casă; toată viaţa am fost nişte săraci aruncaţi dintr-un loc într-altul.”

„Dar acum ai o casă nouă acolo sus, tăticule. Priveşte!”

Ea arătă către capătul drumului, unde se afla un palat extraordinar, construit pe coama unui deal. Soarele tocmai coborâse dincolo de acoperiş, iar razele lui luminau acum în toate direcţiile ca un far ce călăuzeşte spre port călătorii obosiţi. Bill o luă la fugă şi, pe măsură ce se apropia, auzea un cor îngeresc cântând: „Casă, dulce casă…” Un şir lung de scări ducea de la poalele dealului până la uşa din faţă. Acolo, în uşă, aştepta Speranţa,

îmbrăcată în alb, cu părul ei lung şi negru unduindu-se în vânt. Bill alergă pe scări, sărind câte trei trepte o dată şi, când ajunse sus, căzu la picioarele ei. Speranţa îl ridică uşor, iar el îi zise: „Speranţa, m-am întâlnit cu Sharon mai jos, pe drum. A crescut aşa de mare şi frumoasă…"

„Da, a crescut. Bill, trebuie să încetezi să-ţi mai faci griji pentru mine şi Sharon."

„Draga mea, nu pot. Mi-a fost aşa de dor de voi! Şi Billy Paul plânge după tine tot timpul. Nu ştiu ce să mă mai fac cu el."

„Sharon şi cu mine suntem mult mai bine decât voi. Promite-mi că nu-ţi vei mai face griji niciodată pentru noi." Speranţa îşi puse o mână pe umărul lui şi îl mângâie pe spate, aşa cum făcuse de atâtea ori jos, pe pământ. „Bill, arăţi foarte obosit. Te oboseşti prea tare rugându-te pentru bolnavi. Hai cu mine înăuntru; acum poţi să stai jos şi să te odihneşti."

Intră cu ea în palat şi văzu un fotoliu Morris verde, exact ca cel pe care fusese nevoit să-l cedeze pentru că nu reuşise să plătească ratele.

„Îţi aminteşti fotoliul?", întrebă Speranţa.

Lui Bill i se puse un nod în gât. „O, cum mi-l mai amintesc!"

„Pe acesta nu-l vor mai putea lua", îl asigură ea. „A fost deja plătit."

„Nu înţeleg."

„Acum trebuie să te întorci, Bill. Promite-mi că n-ai să-ţi mai faci niciodată griji pentru mine şi Sharon."

„Speranţa, nu pot să-ţi promit asta."

Dar ea dispăru într-o clipă şi Bill se trezi. Era şi acum prăbuşit peste pat, în întunericul din bucătărie. Se ridică şi privi în jur prin camera întunecată. Parcă simţea un braţ nevăzut pe umărul lui. „Speranţa, tu eşti?" I se păru că o simte mângâindu-l pe spate. „Speranţa, eşti aici, în cameră?" I se părea oare, sau chiar o auzea şoptind *„Promite-mi că n-ai să-ţi mai faci griji…"* ?

„Îţi promit, Speranţa”, zise Bill.

Capitolul 23

Luptând pe drumul de întoarcere 1937 - 1939

Apele fluviului Ohio măsurară într-adevăr şapte metri pe Strada Primăverii în timpul inundaţiilor din 1937, exact cum îi arătase îngerul lui William Branham. Tabernacolul Branham, care nu era departe, primi şi el un botez. Ferestrele fură sparte de apa care năvăli înăuntru şi luă pe sus toate obiectele care nu erau prinse de podea – inclusiv amvonul şi băncile. Când apele noroioase ale fluviului se retraseră, băncile rămaseră în urma lor amestecate şi răsturnate, dar amvonul fu dus cam în acelaşi loc din care fusese deplasat, tot în picioare şi tot cu faţa spre încăpere. În seara dinaintea potopului, Bill îşi lăsase Biblia deschisă pe amvon; când se întoarse, în cele din urmă, să constate pagubele, văzu că Biblia era exact în locul unde o lăsase, deschisă la aceeaşi pagină. Bill văzu în asta un semn de la Dumnezeu: chiar dacă viaţa lui era distrusă, Cuvântul lui Dumnezeu pe care îl propovăduia rămânea adevărat şi stabil.

Această întâmplare îi dădu curaj, iar Bill avea nevoie de cea mai mică fărâmiţă de încurajare pentru a putea merge mai departe. Tot nu se putea obişnui cu pierderea soţiei şi a fetiţei. I se părea că săvârşeşte o sentinţă la

închisoare fără nici o nădejde de eliberare. Tristeţea îl ţinea prizonier ca gratiile unei celule; singurătatea îl veghea ca un gardian; iar deznădejdea, ca un comisar neîndurător, părea să-i comande orice mişcare. Sentinţa i se părea mult prea grea.

Uneori îşi mai încălzea inima gândindu-se la visul cu Speranţa şi cu Sharon în cer. Ştia că fusese doar un vis pentru că ştia că adormise. (Vedeniile veneau numai când era treaz.) Dar fusese un vis atât de deosebit, atât de viu, atât de amănunţit încât îşi amintea şi textura lemnului din căruţă, şi urmele ghetelor sale pe nisip. Părea, de asemenea, plin de semnificaţie, ca şi când Dumnezeu ar fi vrut să-i transmită multe lucruri prin el. Unele aspecte păreau evidente: căruţa stricată reprezenta, cu siguranţă, familia lui lovită de nenorocire; şi era adevărat că Speranţa şi Sharon erau acum într-un loc mult mai bun decât cel în care se afla el însuşi. Dar unele simboluri nu erau chiar atât de clare. De ce se desfăşura visul în vest? Faptul că soarele tocmai apunea avea oare vreo semnificaţie? Şi – cel mai neînţeles lucru dintre toate – de ce i-a zis Speranţa că se oboseşte prea tare rugându-se pentru bolnavi? Pentru aceste întrebări nu găsea nici un răspuns.

Dar cea mai mare încurajare Bill o găsea în Biblie. Citi Romani 8:28, acolo unde apostolul Pavel a zis: *„…Ştim că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, Şi anume spre binele celor ce sunt chemaţi după planul Său."* Bill se străduia să creadă aceste cuvinte, dar era atât de greu de înţeles… Ce rezultat bun ar fi putut să aibă faptul că el îşi pierduse soţia şi fetiţa? Îşi făcu un semn la Ioan 14, unde Isus a zis: *„Să nu vi se tulbure inima. Aveţi credinţă în Dumnezeu şi aveţi credinţă în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri. /…/ Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. /…/ Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine… Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte."* [9]

[9] Vezi *Ioan 14:1-3, 14:27*

Bill încercă să ţină seama de aceste sfaturi, dar, de multe ori, *inima i se tulbura* la fel de tare. Deşi continua să propovăduiască în biserica lui, pierduse mult din energia şi ambiţia pe care le avea înainte. Pe oameni îi iubea la fel de mult, dar simţea că legătura lui cu Dumnezeu nu este chiar cum ar fi trebuit. Când se ruga nu mai reuşea să ajungă la picioarele Lui aşa cum făcea înainte. Se simţea ca ultimul om.

Mama lui locuia şi acum doar la câteva blocuri distanţă de el. După ce îi muri soţul, ea începu să închirieze camere în casa lor, ceea ce îi aducea un venit sigur, deşi totuşi modest. În fiecare zi, Ella pregătea micul dejun şi cina pentru chiriaşi. De multe ori venea şi Bill seara la masă. Într-o seară, pe când o ajuta să strângă farfuriile de pe masă, Ella îl întrebă ce crede despre noul pod care se construia peste fluviul Ohio, între Louisville-Kentucky şi Jeffersonville-Indiana.

„Nu ţi se pare cunoscut?", întrebă ea.

„E ciudat, dar mi se pare. Parcă l-aş ţine minte de undeva."

Ella dădu din cap. „Cu ani în urmă, ai venit odată în fugă acasă, bombănind că ai văzut un pod într-un loc unde nu era de fapt nici unul. La început am crezut că e o minciună, dar apoi m-a pus pe gânduri, aşa că am scris întâmplarea undeva şi am pus-o bine."

Ţinea în mână o hârtie îngălbenită. Bill ştiu ce scria pe ea înainte de a o citi: amintirea dădu năvală din vremurile îndepărtate ale copilăriei. Îi veniră în minte pomul, jocul cu bile şi senzaţia ciudată care îl cuprinsese. Îşi aminti cum i se păru deodată că râul este mai aproape şi cum văzuse podul ridicându-se repede peste apă, bucată cu bucată, până când bolta lui se desprinse şi se prăbuşi. Desfăcu bucata veche de hârtie şi citi însemnările mamei sale, apoi se gândi la noul pod care se construia. Asta era! Se întâmplase exact cum văzuse când era copil.

„Mami, ce crezi că înseamnă asta?"

Ea ridică din umeri. „Cum aş putea să ştiu? Dar, Billy, în toţi anii ăştia m-am tot întrebat dacă nu cumva viaţa ta are un scop deosebit. Şi acum tot asta cred."

Aducându-şi aminte de vedenia din copilărie – prima lui vedenie – şi dându-şi seama că se împlinise, Bill se întreba acelaşi lucru. Era posibil oare ca viaţa lui să se îndrepte spre un ţel deosebit? În momentul de faţă, viaţa lui părea atât de seacă, atât de goală, atât de lipsită de sens încât îi era greu să-şi închipuie cum ar fi putut Dumnezeu să-l folosească pentru ceva deosebit. Dar nu putea să uite băieţelul de şapte ani care asculta îngrozit vocea gravă ce îi vorbea dintr-un vârtej de sus, din copac, spunându-i: **„Să nu bei niciodată, să nu fumezi şi să nu îţi pângăreşti trupul în nici un alt fel, căci vei avea o lucrare de făcut când vei creşte mare**." Oare de asta nu-l lăsa Dumnezeu să moară? Mai avea ceva de împlinit de acum înainte? O flăcăruie de speranţă licări în inima lui.

Pe 1 septembrie 1939, Adolf Hitler ordonă trupelor sale să invadeze Polonia. Două zile mai târziu, Franţa şi Marea Britanie declarară război Germaniei. Francezii atacară imediat teritoriile mărginite de Rin, de-a lungul graniţei cu Germania, dar nu le fu foarte uşor să spargă liniile de apărare germane. În vremea aceasta, trupele poloneze de cavalerie se dovedeau cu mult inferioare diviziilor mecanizate ale Germaniei. După numai 18 zile de confruntări dezastruoase, guvernul şi comandanţii militari al Poloniei se refugiară în România – o ţară din apropiere. Din momentul acela, rezistenţa poloneză cedă imediat, permiţând Germaniei să-şi concentreze forţele la invadarea Franţei. Deşi trupele franceze se retrăseseră în grabă de pe pământul german, era evident pentru cei mai mulţi analişti politici că războiul în Europa, în loc să se sfârşească, abia începea.

La fel ca toţi cei care aveau acces la un aparat de radio sau la ziare, şi William Branham urmărea cu atenţie

desfăşurarea dramei europene. Totuşi, motivele lui erau foarte diferite. Ce se întâmpla acum era ceea ce văzuse el în iunie 1933, când căzuse în transă şi urmărise şapte evenimente desfăşurându-se înaintea lui într-o panoramă a viitorului. Ce ciudat! Ce putere îi îngăduia să vadă evenimentele înainte de a se întâmpla? Şi cu ce scop? Iarăşi cuvântul acesta – scop… Poate că Dumnezeu chiar pregătise un scop important pentru viaţa lui. Dar dacă era aşa, de ce nu i se arăta mai clar?

În punctul acesta, gândurile lui Bill se îndreptau în mod inevitabil spre întâlnirea cu penticostalii de la Mishawaka, în urmă cu doi ani. Ştia că stricase planul lui Dumnezeu pentru viaţa lui refuzând invitaţiile pastorilor penticostali de a face evanghelizări prin bisericile lor. Cum să mai intre iar în voia lui Dumnezeu acum? Sigur că ar fi putut, pur şi simplu, să meargă prin biserici penticostale, în speranţa că cineva îl va ruga să predice. Dar mai rămânea o problemă care îl chinuia şi care - ca o stâncă rostogolită în mijlocul drumului - îl împiedica să urmeze această cale simplă: problema darurilor Duhului Sfânt, şi îndeosebi problema vorbirii în limbi şi a tălmăcirii.

Bill era convins acum că vorbirea în limbi şi tălmăcirea erau daruri adevărate ale Duhului Sfânt. Biblia vorbea destul de clar despre asta.[10] Dar îl necăjea gândul la cei doi oameni din Mishawaka ce folosiseră aceste daruri în mod deosebit. Amândoi dovediseră aceeaşi lucrare puternică a Duhului lui Dumnezeu în biserică, dar mai târziu, când Bill stătu de vorbă cu fiecare dintre ei, văzu clar amănuntele vieţii lor. Deşi unul dintre ei era un creştin adevărat, celălalt era un făţarnic fără pereche. Bill ştia că acesta era adevărul – vedeniile nu greşeau niciodată. Iată de ce se tot gândea la învăţătura penticostalilor despre darurile Duhului manifestate deschis în biserică. Dacă Duhul lui Dumnezeu fusese într-adevăr în adunarea aceea de la Mishawaka, atunci cum ar fi putut El să-l binecuvânteze pe

[10] 1 Corinteni 12:1-12 şi 14:1-33

făţarnicul acela neruşinat? Greu de crezut. Dar putea duhul Satanei să facă lucrările lui Dumnezeu? Nici aşa ceva nu putea să creadă. Era cu putinţă ca ambele duhuri să lucreze în aceeaşi adunare? Şi ideea aceasta punea probleme. Dacă Duhul lui Dumnezeu şi duhul lui Satan făceau aceeaşi lucrare, cum mai puteau oamenii să ştie ce e bine şi ce e rău?

Această problemă îl chinuise de multe ori în ultimii doi ani. Dar acum, după ce văzuse că vedenia cu războiul european se împlinise, Bill simţea nevoia să afle cât mai repede răspunsul, ca să poată depăşi greşeala pe care o făcuse şi s-o ia de la capăt pe drumul către lucrarea pe care i-o pregătise Dumnezeu.

Îşi luă câteva zile libere şi porni cu maşina spre nord, pe Autostrada 62. Se opri în zona Tunnel Mill, parcă maşina pe marginea drumului, trecu Pârâul de Paisprezece Mile şi se afundă în pădure. Toamna îşi arăta frumuseţea. Frunze portocalii, maro şi roşii foşneau sub picioarele lui, iar păsărelele umpleau văzduhul cu concertele lor minunate. După un timp, Bill ajunse în locul unde începea o prăpastie adâncă de 240 de metri, ce pornea dintr-o stâncă de calcar dezgolită. Îşi croi drum printre tufişurile şi printre bolovanii de la baza stâncii până ajunse la intrarea unei grote, unde se afla o stâncă ascuţită ce se înălţa spre cer ca un dinte. Bill aprinse o lumânare şi se strecură înăuntru. Urmând culoarul şerpuitor care pătrundea în munte până la o distanţă de 80 de metri, se opri să mai privească o dată piramida răsturnată, aşezată pe placa dreptunghiulară de calcar. Se minuna de fiecare dată când o vedea. Puse haina şi câteva lumânări pe suprafaţa pe care o folosea de obicei drept pat, apoi îşi luă Biblia şi ieşi în căldura soarelui de toamnă, să-L caute pe Dumnezeu.

Un stejar doborât se întindea pe pământ nu departe de intrarea în grotă, iar locul de unde porneau ramurile acestuia era comod ca un fotoliu. Bill stătu toată după-amiaza cuibărit în locul acela, citind Biblia şi rugându-

se. Într-un târziu, cerul se întunecă şi apărură stelele. Un vânticel de toamnă - uşor, dar destul de rece - îl obligă să se adăpostească în grotă.

A doua zi dimineaţa nu ieşi până când soarele fu destul de sus ca să îi încălzească „fotoliul". Îşi lăsase Biblia deschisă între ramurile stejarului doborât şi vântul îi răsfoise paginile, lăsând-o deschisă la capitolul 6 din Evrei. Bill încălecă trunchiul stejarului şi citi:

„Căci cei ce au fost luminaţi odată, şi au gustat darul ceresc, şi s-au făcut părtaşi Duhului Sfânt, şi au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu şi puterile veacului viitor – şi care totuşi au căzut, este cu neputinţă să fie înnoiţi iarăşi şi aduşi la pocăinţă, fiindcă ei răstignesc din nou, pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu, şi-L dau să fie batjocorit. Când un pământ este adăpat de ploaia care cade adesea pe el şi rodeşte o iarbă folositoare celor pentru care este lucrat, capătă binecuvântare de la Dumnezeu. Dar dacă aduce spini şi mărăcini este lepădat şi aproape să fie blestemat, şi sfârşeşte prin a i se pune foc." (Evrei 6:4-8)

Textul nu-i spunea mare lucru. Întoarse paginile, căutând un verset din 2 Timotei la care se tot gândise. Când lăsă Biblia din mână, o pală de vânt o deschise iarăşi la Evrei 6. Se gândi: „Ce ciudat! Oare Dumnezeu voia să îi transmită ceva prin acest capitol?" Îl citi din nou în întregime, dar tot nu înţelegea.

Se întoarse la grotă, se strecură înăuntru şi merse prin pasajul îngust până la piramida răsturnată de pe masa de piatră dreptunghiulară. Acolo îngenunche şi se rugă: „Doamne, ce să înţeleg din Evrei 6? Ce vrei să-mi transmiţi?"

Deodată degetele îi amorţiră - de vină nu era răcoarea din grotă, era vorba de senzaţia de amorţeală care preceda deseori vedeniile. Îşi simţea braţele şi picioarele grele, iar buzele i se păreau îngroşate ca după o injecţie cu novocaină. Când deschise ochii, văzu planeta rotindu-se în jurul axei. Pământul arăta ca un câmp proaspăt arat. De

după marginea planetei apăru un om îmbrăcat în alb, cărând un sac mare. După fiecare câţiva paşi, omul scotea din sac o mână de seminţe şi le împrăştia pe pământ dintr-o mişcare. Când acesta dispăru după curbura Pământului, Bill văzu un alt om – de data aceasta, îmbrăcat în negru – furişându-se pe urmele celui dintâi. Şi acesta avea un sac din care împrăştia seminţe pe măsură ce înainta, dar se uita mereu într-o parte şi-ntr-alta, ca şi când ar fi făcut ceva rău şi s-ar fi temut să nu fie prins.

După ce trecu şi acesta în partea cealaltă a pământului, Bill văzu seminţele încolţind şi crescând repede. Acum era evident ce fel de seminţe erau: unele erau de grâu, iar celelalte de scaieţi, de mărăcini sau de ciumăfaie. Iată că răsări şi soarele, sorbind umezeala din sol. Atât grâul cât şi buruienile îşi plecară capetele împreună, gâfâind şi rugându-se disperate pentru un pic de ploaie. Tulpinile li se aplecară tot mai jos, către pământul pârjolit. Atunci Bill văzu un nor întunecat şi imens ce se apropia bolborosind. Când începu ploaia, grâul îşi îndreptă tulpina şi strigă: „Glorie lui Dumnezeu! Lăudat să fie Domnul!” În aceeaşi clipă săriră şi buruienile şi începură să strige: „Glorie! Aleluia! Lăudat să fie Domnul!” Întregul pământ fu însufleţit de plante care ţopăiau prin ploaie, strigând în cor: „Lăudat să fie Domnul!” Atunci vedenia se sfârşi.

Bill era în culmea fericirii. Acum înţelegea Evrei 6: *„Căci cei ce au fost luminaţi odată, /…/ şi s-au făcut părtaşi Duhului Sfânt, /…/ – şi care totuşi au căzut, este cu neputinţă să fie înnoiţi iarăşi şi aduşi la pocăinţă, /…/ Când un pământ este adăpat de ploaia care cade adesea pe el / …/ capătă binecuvântare de la Dumnezeu. Dar dacă aduce spini şi mărăcini este lepădat…*”

Acesta era răspunsul: aceeaşi ploaie care face grâul să crească udă şi scaieţii, şi mărăcinii. Şi acelaşi Duh Sfânt care îi binecuvântează şi îi hrăneşte pe creştini poate să

binecuvânteze şi un făţarnic, numai că făţarnicul dă alte roade. Totul depindea de sămânţă.

Bill se gândi la ce a zis Isus: *„Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei care vă blestemă, faceţi bine celor ce vă urăsc, şi rugaţi-vă pentru cei care vă asupresc şi vă prigonesc, ca să fiţi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi şi peste cei buni, şi dă ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi."* (Matei 5:44-45) Cum era în lumea firească, aşa era şi în lumea duhovnicească. De aceea a zis Isus: *„Mulţi îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Şi n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?" Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi care lucraţi fărădelegea.'"* (Matei 7:22-23) Chiar dacă aceşti oameni arătau semne exterioare ale puterii lui Dumnezeu, motivele lor interioare erau murdare şi greşite.

Bill părăsi grota înţelegând, în sfârşit, că erau două duhuri care lucrau în aceeaşi biserică, se trăgeau din acelaşi izvor, dar duceau în direcţii diferite – ca o crenguţă altoită care îşi trage seva din pomul părinte. În felul acesta, un portocal poate hrăni ramurile unui lămâi, sau lămâiul ramuri de grepfrut. Ramurile străine arată ca nişte ramuri de portocal, totuşi, când vor da roade, ramurile de portocal vor face portocale, iar ramurile de lămâi vor face lămâi. Tot aşa, într-o biserică creştină vor fi întotdeauna oameni care se vor hrăni din pomul Duhului Sfânt, dar roadele lor vor fi interese personale, interese politice, mândrie sau făţărnicie – orice, numai roadele Duhului Sfânt nu. Totuşi, dacă portocalul va da ramuri noi, acestea vor face portocale. Isus a zis în Ioan 15:5: *„Eu sunt Viţa, voi sunteţi mlădiţele. Cine rămâne în Mine, şi în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărţiţi de Mine nu puteţi face nimic."* Iar Pavel a scris: *„Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor."*

(Galateni5:22-23) Isus a insistat: *„Îi veţi cunoaşte după roadele lor.”* (Vezi Matei 7:15-20)

Acum, că înţelegea deosebirea dintre cei doi oameni de la Mishawaka ce dovediseră atât de puternic darurile de vorbire în limbi şi tălmăcire, Bill începu să se mai liniştească în privinţa darurilor Duhului şi a semnelor exterioare.

Pe 31 decembrie 1939 ţinu la adunarea lui o noapte de veghe pentru trecerea în 1940. Avea acolo o tablă neagră pe care desena cum se pricepea el mai bine linia biblică a celei de-a doua veniri a lui Hristos. Un grup de penticostali trecuseră fluviul de la Louisville ca să ia parte la adunare. Când Bill se opri din predicat pentru o scurtă pauză, câteva femei din grupul acesta îşi exprimară dorinţa de a cânta ceva deosebit. Se dovedi a fi o adevărată orchestră, căci o femeie cânta la talgere, alta bătea ritmul în nişte cutii de conserve, alta „cânta” la o scândură de spălat având degetele acoperite cu degetare, iar a patra zdrăngănea la pian. Cântară o melodie cu un ritm alert, însoţite de cei din adunare, care cântau versurile:

„Va fi o adunare în văzduh, în curând, în curând;
Ne vom întâlni, ne vom întâlni
în căminul de dincolo de cer;
Acolo vei auzi cântări cum n-au mai auzit urechile muritoare;
Va fi extraordinar, îţi promit eu!
Fiul lui Dumnezeu va fi Călăuză la adunarea din văzduh.”

În vârtejul muzicii, o tânără blondă sări de la locul ei şi începu să danseze pe intervalul dintre bănci.

Bill n-o vedea cu ochi buni. În inima lui o judeca, gândindu-se: „Dumnezeu n-are nici o legătură cu aşa ceva. Se dă în spectacol şi-atât; vrea să fie văzută. Îmi transformă biserica în bar.”

O altă fată i se alătură, apoi alta. „Ia stai… Vorbeşte Scriptura pe undeva despre dans?” îşi zise Bill. Îşi aduse aminte de Maria care, văzând armatele faraonului înecate în

Marea Roşie, luase o timpană şi dansase pe malul mării, bucurându-se de izbândă; şi toate fiicele lui Israel se duseseră după ea dansând.[11] Apoi îşi aminti de împăratul David, care *„juca din răsputeri înaintea Domnului"* când chivotul legământului se întorsese la Ierusalim.[12] Bill se gândi: „Poate că eu nu simt încă destulă izbândă…" Şi, stând pe scenă, piciorul lui de baptist cârcotaş, începu să bată ritmul. În scurt timp, se pomeni că piciorul bătea tot mai tare, iar Bill porni să bată din palme. Înainte ca melodia să se termine el coborâse de pe scenă şi dansa printre ceilalţi.

Trăgând învăţătură din această întâmplare, Bill se rugă: „Doamne, ajută-mă să nu mai judec pe nimeni. De acum înainte, ajută-mă să cumpănesc foarte bine înainte de a trage o concluzie."

Era o rugăciune simplă, dar rezultatele ei aveau să fie foarte importante. Bill pornise iarăşi pe drumul ce-l ducea spre împlinirea destinului său.

Capitolul 24

Vindecarea picioarelor strâmbe 1940

În seara unei duminici din primăvara timpurie a anului 1940, William Branham trecu pe la mama lui după ce ieşi de la biserică. Stătură mult de vorbă la masa din bucătărie. Băieţelul de patru ani urma să doarmă la Meda

[11] Vezi Exodul 15:20-21
[12] Vezi 2 Samuel 6:12-15

Broy în noaptea aceea, aşa că Bill nu se grăbea să se ducă acasă. Când se ridică, într-un târziu, să plece, Ella îi zise:

„E destul de frig afară. De ce nu rămâi să dormi aici, Billy?"

Un vânt aspru venit din nord arunca zăpada în geamuri. Bill se gândi la odăile îngheţate care îl aşteptau acasă şi răspunse bucuros: „Bine, mămico, rămân."

După ce se duse în dormitorul liber al mamei sale, se aşeză de-a curmezişul patului şi începu să se roage. Toată ziua îşi simţise inima grea, fără să ştie ce are. Acum putea să vorbească despre asta cu Tatăl lui ceresc. După o oră, adormi.

Se trezi pe la două dimineaţa, având încă povara aceea stranie pe inimă. Odihnit după cele câteva ore de somn, se aşeză în genunchi lângă pat şi continuă să se roage. Camera era atât de întunecată încât nu era nevoie să închidă ochii ca să se poată concentra. După un timp observă ceva alb strălucind slab într-un colţ al camerei. La început crezu că erau rufele mamei lui împăturite pe un scaun, dar observă apoi că lumina se mişca, ridicându-se în aer. Acum semăna mai mult cu un nor alb care părea să vină spre el. În clipa următoare, Bill era învăluit într-o ceaţă luminoasă.

Îşi dădu seama că nu se mai afla în dormitor, ci undeva afară. În faţa lui stătea o căsuţă îngustă de tipul celor pe care el le numea întotdeauna case „vagon". Intră pe uşa din faţă şi se găsi într-o combinaţie de sufragerie şi dormitor, ai cărei pereţi erau căptuşiţi cu lambriuri roşii. Chiar în faţa lui era o uşă care ducea la bucătărie. Ca şi acasă la el, aceste două odăi erau singurele din toată casa. O femeie brunetă trecută puţin de 20 de îşi sprijinea capul de uşa de la bucătărie şi plângea, iar în stânga lui Bill o alta, mai în vârstă, stătea pe un scaun roşu, tapiţat. Aceasta îşi scosese ochelarii şi îi ştergea cu o batistă. Privind în partea dreaptă, Bill văzu un tânăr pe o canapea roşie, tapiţată. Era întors către fereastră, aşa că Bill nu

putea să-i vadă decât ceafa cu păr blond, ondulat. În stânga, ceva mai departe, un băieţel şaten în costum albastru de catifea reiată stătea pe burtă într-un pat de fier. Era îngrozitor de desfigurat: picioarele îi erau răsucite ca nişte tirbuşoane şi întoarse în sus până în dreptul şoldurilor, iar mâinile erau şi ele răsucite şi strânse pe lângă trup. Un bărbat înalt şi brunet, despre care Bill presupuse că era tatăl copilului, stătea lângă pat şi se uita în jos, spre el.

„Ce ciudat", se gândi Bill, „adineauri eram la mama, şi acum sunt în casa aceasta…"

După puţin timp simţi o prezenţă stranie chiar lângă umărul său. Încercă să se uite într-acolo, dar ceva îl împiedica. Auzi apoi acelaşi glas care îi vorbea mereu în vedenii.

„Poate copilul acesta să trăiască?", întrebă îngerul.

„Nu ştiu, domnule", răspunse Bill.

Îngerul îi zise: „Spune-i tatălui să-ţi aducă băieţelul ca să te rogi pentru el şi va trăi."

Bărbatul îşi ridică fiul din pat şi îl aduse la Bill, care îşi puse mâinile pe stomacul copilului şi începu să se roage. În mod neaşteptat, băieţelul căzu din braţele omului şi, atingând podeaua cu piciorul stâng, acesta se îndreptă şi reveni la normal. Imediat făcu un pas şi atunci se îndreptă şi celălalt picior. Atunci copilul îl prinse pe Bill de mâini şi privi în sus spre el. O mustaţă de lapte îi acoperea buza de sus. „Frate Bill, sunt perfect sănătos", îi zise.

„Ei, slavă Domnului!", răspunse Bill.

Îngerul, care era încă în spatele lui, fără să se lase văzut, spuse: „Acum te voi duce în altă parte." Îl ridică pe Bill şi îl duse departe, într-un cimitir de lângă o biserică de ţară. Arătând spre una dintre pietrele de mormânt, îngerul zise: „Ţine minte numele şi datele; ele te vor călăuzi." Îl duse apoi într-un loc unde se aflau două magazine, o benzinărie şi vreo câteva case îngrămădite la o răscruce de drumuri. Unul dintre magazine avea faţada vopsită în galben şi din el ieşi un bărbat cu salopetă albastră şi cu o

şapcă de catifea galbenă. Omul avea mustaţă albă. „El îţi va arăta drumul.”, zise îngerul.

Din nou Bill fu dus în altă parte. Când picioarele lui atinseră pământul din nou, intra într-o casă după o tânără solidă. Pătrunse într-o încăpere tapetată în galben, cu desene roşii. Deasupra uşii atârna o plăcuţă pe care scria: „Domnul să binecuvânteze căsuţa noastră”. Lângă peretele din stânga se afla o sobă cu lemne, iar lângă cel din dreapta – un pat de fier. În aşternut zăcea un tânăr în pijamale, bolnav de ceva care ar fi putut să fie poliomielită - ambele picioare îi erau răsucite şi aduse sub trup, iar o mână îi era uscată. Bill nu ştia dacă era fată sau băiat; figura părea masculină, dar părul lung şi buzele în formă de inimă sugerau altceva.

Îngerul întrebă: „Poate această persoană să meargă?”

Bill se gândi: „Înseamnă că e băiat, dacă a zis „persoană” şi nu „fată”.” “Nu ştiu, domnule”, răspunse.

Îngerul îi porunci: „Pune-ţi mâinile pe stomacul acelei persoane şi roagă-te.”

Bill făcu întocmai şi bolnavul din pat strigă: „Lăudat să fie Domnul!”, căci mâna uscată căpătase viaţă, iar picioarele se îndreptaseră şi se întăriseră. Tânărul se ridică, iar pantalonul de pijama dezgoli un genunchi. Acum Bill ştia sigur. Nu era genunchiul noduros al unui băiat, ci era rotund şi catifelat ca al unei fete. Auzi pe cineva de lângă el strigând: „O, mulţumesc lui Dumnezeu!”

Apoi auzi din nou pe cineva strigând, în depărtare: „Frate Branham! Frate Branham!” Într-o clipă, Bill fu din nou în dormitorul mamei sale. Îşi scutură capul, căci se simţea ameţit şi dezorientat. Mama îl strigă din celălalt dormitor: „Billy, bate cineva la uşă. Te cheamă pe tine.”

„Am auzit, mămico.” Alergă împleticit pe hol şi deschise uşa. Văzu un tânăr disperat cu ochii umflaţi şi roşii. Îşi dădu seama imediat că era bărbatul din prima parte a vedeniei, acela care scăpase copilul pe jos.

„Poftim înăuntru. Ce s-a întâmplat?”

Omul intră, căci afară bătea un vânt rece.

„Frate Branham, mă mai cunoşti?”

„Nu, nu cred.”

„Sunt John Himmel. M-ai botezat acum patru ani împreună cu familia mea, la Powder Plains.”

„Acum îmi aduc aminte”, zise Bill, căci o amintire slabă îi revenea în minte tot mai clară. „Ai omorât un om cu vreo câţiva ani în urmă, nu-i aşa?”

„Da, domnule, ne-am bătut şi i-am dat un pumn care i-a rupt gâtul, apoi am fugit de lege şi de Dumnezeu. Anul trecut mi-a murit băiatul cel mare de pneumonie, iar cel mic este şi el pe moarte cu dublă pneumonie. Doctorul a plecat adineauri, pentru că nu mai putea face nimic. Atunci mi-am adus aminte de dumneata. Ai vrea să vii să te rogi pentru el?”

„Da, domnule, vin. Aşteaptă-mă numai să mă îmbrac şi să pornesc maşina.”

„Nu e nevoie de maşină, sunt eu cu a mea. Te aduc eu înapoi. Locuiesc la 17 kilometri de aici, puţin mai încolo de Utica. Până te îmbraci, mă duc să-l iau pe Graham Snelling. E verişorul meu şi vreau să se roage şi el pentru copil.”

Bill se întoarse în dormitor să-şi ia hainele şi, trecând pe lângă uşa mamei sale, acesta întrebă:

„Ce voia omul acela, Billy?”

„Mamă, s-a întâmplat ceva. Tocmai am avut o vedenie.” Parcă era ceva obişnuit.

„Era de bine?”

„Da, copilaşul acestui om va fi vindecat. Îţi povestesc după ce mă întorc.”

John Himmel se întoarse în zece minute cu verişorul său. Bill îl cunoştea pe Graham Snelling – un tânăr cam de vârsta lui, care se întorsese la Domnul de puţin timp. Urcând în maşină, Bill îşi dădu seama că Graham era chiar tânărul blond din vedenie, cel care stătea pe canapea şi se

uita pe fereastră. Ardea de nerăbdare, ştiind că Dumnezeu avea să facă o minune.

O porniră spre nord, pe şoseaua Utica Pike.

„Domnule Himmel, locuieşti într-o căsuţă albă, nu-i aşa?", întrebă Bill.

„Da, aşa este."

„E pe un deal şi uşa din faţă dă spre sud."

„Aşa este."

„Are două încăperi. Într-una dintre ele ai lambriuri roşii până la jumătatea pereţilor, o canapea roşie, un scaun roşu şi un pat de fier. Băieţelul bolnav are cam… să zicem cam trei ani. Are părul castaniu şi e îmbrăcat cu un costumaş albastru din catifea reiată, iar mama lui are părul negru."

John Himmel se uită la Bill cu gura căscată.

„Ai fost vreodată la mine acasă, frate Branham?"

„Tocmai am plecat de-acolo când ai bătut la uşă."

Figura omului se strâmbă, fără să înţeleagă. „Ciudat, nu te-am văzut."

„Am fost acolo cu duhul, domnule Himmel. Dacă te-am botezat, poate că m-ai auzit vreodată povestind cum văd uneori lucruri înainte ca ele să se întâmple."

„Da, îmi aduc aminte. S-a întâmplat şi acum aşa ceva?"

„Da. şi, indiferent cine mi-ar spune mie lucrurile acestea, niciodată nu m-a minţit. Domnule Himmel, fiul dumitale va fi vindecat când voi ajunge acolo."

Auzind aceste cuvinte, John Himmel puse o frână bruscă, opri maşina şi, aruncându-se peste volan cu faţa îngropată în palme, izbucni: „Doamne, mi-e ruşine de mine! Dacă mă ierţi, promit că voi trăi numai pentru Tine toată viaţa mea!"

Când ajunseră la destinaţie, casa arăta exact ca cea care i se arătase lui Bill în vedenie. Acesta intră încrezător pe uşa din faţă şi văzu canapeaua roşie şi scaunul, femeia brunetă, patul de fier şi copilul bolnav.

„Mai respiră?", o întreb` John pe soţia lui.

Plămânii copilului nu se mişcau în mod vădit, aşa că ea îi aşeză o foaie de hârtie deasupra nasului ca să verifice şi zise: „Da, respiră încă, dar foarte puţin."

Bill îşi dădu seama că picioarele şi mâinile răsucite atât de hidos pe care le văzuse reprezentau pneumonia care îl ucidea pe băieţel. „Aduceţi copilul la mine", le zise.

Tatăl îşi aduse copilul şi îl ţinu în braţe în timp ce Bill se ruga. Dar, în loc să se vindece, starea copilului se înrăutăţi. Faptul că fusese luat în braţe îi făcu rău şi, înecându-se cu spută, încetă cu totul să mai respire. Intrând în panică, părinţii începură să-l scuture şi să-l lovească în spate până când plămânii i se umplură din nou cu aer. Dar de fiecare dată când trăgea aer în piept părea să o facă pentru ultima oară – tuşea, scuipa, se chinuia şi plângea slab între două înghiţituri.

„Ceva nu e-n regulă", se gândi Billy. Se uită prin cameră şi îşi dădu seama. Situaţia nu era exact aşa cum i se arătase în vedenie. Mama copilului nu se sprijinea de uşa de la bucătărie; Graham Snelling nu se uita pe fereastră, de pe canapea; şi mai trebuia să vină o femeie mai în vârstă, care să stea pe scaunul roşu şi să-şi şteargă ochelarii.

Înnebunită, mama începu să frece nasul copilului cu nişte medicamente, iar Bill se aşeză distrus pe canapea. Din cauza nerăbdării o luase înaintea vedeniei şi pierduse ajutorul lui Dumnezeu. Nici măcar nu putea să le spună ce nu era în regulă. Singurul lucru pe care îl putea face acum era să stea şi să aştepte… şi să spere că harul lui Dumnezeu îi va repara greşeala.

Stătu liniştit şi se rugă timp de o oră şi jumătate, în timp ce copilul se lupta disperat să trăiască. Curând lumina primilor zori coloră orizontul, iar Graham Snelling zise: „Trebuie să plec. La opt trebuie să fiu la serviciu."

„Bine", răspunse John Himmel, „te duc cu maşina. Frate Branham, vrei să vii şi dumneata?"

„Nu, eu rămân aici."

Cu inima grea, Bill îi urmări pe cei doi cum se îmbracă lângă uşă. Ştia că Graham Snelling era bărbatul

blond din vedenie. Dacă el pleca acum, cine ştie când se mai întorcea… Abia seara… Conform vedeniei, copilul nu putea fi vindecat dacă Graham nu era acolo. Cum ar putea copilaşul să trăiască toată ziua?

Privind pe fereastră, Bill văzu o femeie vârstnică venind pe potecă, înspre casă, şi îşi dădu seama că purta ochelari. „O, Doamne, cum Îţi mulţumesc!", se gândi el. „Numai de n-ar pleca ei, acum!"

John Himmel îşi încheie ultimul nasture, apoi se întoarse spre soţia lui şi-i zise: „Vin imediat. Astăzi nu mă duc la lucru."

Graham îşi îndesa căciula pe urechi în clipa când cineva bătu la uşa din spate, iar mama copilului alergă şi deschise. Bătrâna intră repede, tremurând de frig.

„Cine e?", întrebă John.

„E mama", răspunse femeia închizând uşa. „Ai dormit vreun pic, mămico?"

„Vreo câteva ore. Ce face băiatul? S-a mai întremat de când am plecat?"

„Nu", răspunse tânăra mamă şi vocea îi tremură. „E pe moarte, mămico", mai zise ea izbucnind în plâns şi acoperindu-şi faţa cu mâinile, se sprijini de uşa de la bucătărie.

„Asta e!", gândi Billy bucuros. „Exact aşa arăta în vedenie. Acum mai trebuie ca bunica să stea pe scaunul acela şi să-şi şteargă ochelarii, iar Graham să fie in locul unde sunt eu."

Bill se ridică, să elibereze canapeaua, iar Graham Snelling îşi scoase căciula, se aşeză în locul lui şi se uită pe fereastră.

„O, Doamne, un singur lucru mai e!", gândi Bill.

Bunica veni în camera din faţă şi se aşeză pe scaunul roşu. Avea ochelarii aburiţi, pentru că venise din frig în cameră încălzită, aşa că şi-i scoase şi începu să-i şteargă – exact cum făcuse în vedenie.

În clipa când fiecare amănunt fu la locul lui, Bill avu senzaţia stranie că cineva sau ceva foarte puternic stă lângă el. Atunci zise: „Frate Himmel, mai ai încredere în mine, ca slujitor al lui Hristos?”

„Sigur că da, frate Branham.”

„Atunci adu copilul încoace.”

Îl lăsaseră în pat, pentru că, de fiecare dată când îl luau în braţe, începea să tuşească şi îşi pierdea respiraţia cu totul. Dar acum, fără să stea pe gânduri, omul îşi luă copilul în braţe şi i-l duse.

Punându-şi mâinile pe pielea vânătă a băiatului, Bill se rugă: “Tată ceresc, iartă prostia slujitorului Tău care a luat-o înaintea vedeniei şi vindecă acest copil în Numele lui Isus Hristos.”

Băiatul începu să se agite. Obrajii lui vineţi se îmbujorară, iar ochii lipsiţi de viaţă se rotiră, fixându-se pe tânărul tată. „Tăticule!”, ţipă copilul, „O, tăticule!” şi îşi aruncă mânuţele după gâtul omului.

Toţi cei din cameră se uitară imediat la copilaş, întrebându-l acelaşi lucru: dacă se simţea bine. El răspunse că da însă Bill adăugă: „Domnule Himmel, vor mai trece trei zile până când va fi complet vindecat, pentru că în vedenie a făcut trei paşi, după care picioarele lui strâmbe s-au îndreptat cu totul.”

John Himmel îi duse apoi pe Bill şi pe Graham înapoi la Jeffersonville, ca să aibă timp să ajungă amândoi la serviciu.

Miercuri seara, Bill povesti la biserică despre vedenie ăi despre vindecare, încheind: „Vreau ca toată lumea să vină mâine după-masă cu mine acolo şi să se uite pe fereastră. Veţi vedea cum vine băieţelul la mine cu o mustaţă de lapte, îşi pune mâinile într-ale mele şi-mi zice: „Frate Bill, sunt perfect sănătos.’”

Joi după-amiază, toţi fraţii s-au dus cu Bill la căsuţa „vagon” de la ţară. Când el ciocăni la uşă, unii dintre ei se înghesuiau pe la ferestre, iar alţii stăteau în spatele lui.

Femeia trebăluia prin bucătărie, în spate, şi Bill o auzi alergând să deschidă.

„Vai, e fratele Bill! Hai înăuntru să vezi ce diferenţă la copilul nostru!"

Intră fără să scoată o vorbă şi, prin uşa deschisă de la bucătărie, îl văzu pe băieţel jucându-se cu nişte cuburi într-un colţ. Copilul se ridică în picioare şi veni către el, având buza de sus acoperită de o dungă de lapte. Îşi puse mânuţele într-ale lui şi zise: „Frate Bill, sunt perfect sănătos."

La următoarea adunare, Bill povesti restul vedeniei – cu fata care avea picioarele răsucite şi o mână uscată, şi care fusese vindecată – insistând pe următoarele cuvinte: „Eu nu ştiu ce înseamnă aceste lucruri. Nu pot decât să vă povestesc ceea ce văd."

Două săptămâni mai târziu, când se duse la serviciu dimineaţa, maistrul – domnul Scott – îi zise: „A sosit o scrisoare pentru tine, Billy. Ţi-am pus-o în cutie."

Pregătindu-şi sarcinile de lucru pentru ziua aceea, Bill se uită la adresa de pe plic. Venea de la o oarecare doamnă Harold Nale din South Boston, Indiana. Nu auzise în viaţa lui de o asemenea localitate.

Desfăcu scrisoarea şi citi:

„Dragă domnule Branham,

Numele meu este Nale şi locuiesc în South Boston, Indiana. Am o fiică oloagă, obligată să zacă la pat. Toate încheieturile îi sunt măcinate de artrită şi acum plânge de durere zi şi noapte.

Eu sunt metodistă. Acum câteva săptămâni, la adunare… (Lui Bill i se muiară genunchii când văzu data. Era chiar seara în care avusese vedenia cu vindecarea fetei.) …cineva mi-a dat cărticica dumitale, *„Isus Hristos – Acelaşi ieri, azi şi în veci*". După ce-am citit-o, ceva m-a făcut să-ţi scriu şi să te rog să vii să te rogi pentru fiica mea.

Cu sinceritate,

Dna Harold Nale"

În seara aceea la biserică, Bill aminti fraţilor despre vedenie şi le citi scrisoarea. „Sunt sigur că aceasta este fata pe care am văzut-o în vedenie”, mai zise el, „dar n-am auzit niciodată de locul ăsta. Ştie cineva de aici unde este South Boston?”

George Wright răspunse: „Frate Branham, cred că este lângă New Albany, spre sud.”

Câteva persoane îşi exprimară dorinţa de a merge cu Bill ca să vadă împlinirea vedeniei: Jim Wiseheart, care era diacon în biserică, tânăra de 21 de ani Meda Broy şi familia Brace – un cuplu care se mutase de curând în zonă ca să fie aproape de Tabernacolul Branham, după ce doamna Brace fusese vindecată de tuberculoză în urma rugăciunii lui Bill.

La sfârşitul săptămânii, după ce se înghesuiră cu toţii în maşina lui, Bill îi dădu domnului Brace o bucăţică de hârtie cu un nume şi două date.

„Pentru ce e asta?”

„Vom trece pe lângă un cimitir, unde vei găsi datele acestea scrise pe o piatră funerară.”

„Dar… parcă am înţeles că n-ai mai fost niciodată la South Boston…”

„Păi n-am fost. Un înger al Domnului mi-a dat aceste date. Când le vom vedea, vom şti că suntem pe drumul cel bun.”

Se îndreptară spre sud dar curând îşi dădură seama că George Wright se gândise la un oraş numit New Boston, nu South Boston. Întrebară la poştă şi aflară că South Boston era de fapt un sat la nord de Jeffersonville, imediat după Henryville. Mai întrebară o dată la Henryville şi fură îndrumaţi şi de acolo.

Merseră zece kilometri pe un drum de ţară şerpuit şi noroios, trecând pe lângă ferme, lanuri de porumb, dealuri împădurite şi tufişuri. Drumurile lăturalnice (Sau erau chiar drumurile principale?) se ramificau mereu, făcându-i să se întrebe dacă mai erau încă pe drumul corect. Deodată,

inima lui Bill se strânse atât de tare încât i se tăie respiraţia. Trase pe margine şi opri.

„Ce s-a întâmplat?”, întrebă Jim Wiseheart.

Bill tremura şi pe tâmple i se scurgeau şiroaie de sudoare. „Nu ştiu. Ceva nu e-n regulă. Trebuie să fiu singur un moment.”

Coborî şi se duse în spatele maşinii. Punându-şi un picior pe bară, se rugă: „Tată ceresc, ce vrei să-i spui slujitorului Tău?” Aerul rece al primăverii era reconfortant şi, în scurt timp, senzaţia aceea de sufocare dispăru din plămânii şi din pieptul lui Bill. Privind în jur, observă o biserică aflată la o oarecare distanţă faţă de drum, iar lângă ea era un mic cimitir de ţară. „Frate Brace,” strigă el entuziasmat, „adu încoace hârtia aia.”

Coborâră toţi din maşină şi se duseră după Bill în cimitir. Chiar lângă poartă era o piatră mare de mormânt; numele şi datele cioplite în suprafaţa albă şi netedă erau identice cu cele de pe bucăţica de hârtie din mâna domnului Brace.

„N-am fost niciodată în zona aceasta”, zise Bill, „dar ştiu că suntem pe drumul cel bun. Acum ştiu că îngerul Domnului m-a oprit, pentru că nu voia să pierd acest semn.”

Unsprezece kilometri mai încolo, ajunseră pe un deal de pe care se vedea un sătuc aşezat la o răscruce.

„Ăsta-i locul”, zise Bill, „şi uite magazinul cu faţadă galbenă. Fiţi atenţi. Când ne vom apropia va ieşi din magazin un om cu mustaţă albă, care ne va spune pe unde să mergem. Va fi îmbrăcat în salopetă albastră şi va avea pe cap o şapcă de catifea galbenă. Aşteptaţi numai, şi-o să vedeţi.”

Doamna Brace zise: „Frate Branham, eu nu mi-am revenit nici acum după întâmplarea cu piatra de mormânt. N-am văzut aşa ceva de când mă ştiu. Dacă iese vreun om, aşa cum spui dumneata, eu nu ştiu ce fac.”

„Şi dacă nu iese, înseamnă că sunt un mare mincinos”, răspunse Bill.

Când maşina încetini la răscruce, uşa magazinului se deschise şi ieşi un bărbat: mustaţă albă, salopetă albastră, şapcă de catifea galben` – tot. Doamna Brace leşină în braţe la soţul ei.

Bill zise: „Fiţi atenţi. Se va comporta foarte ciudat, pentru că puterea Domnului este aproape." Coborând geamul, i se adresă: „Domnule, trebuie să-mi spui unde locuieşte Harold Nale."

La început, omul fu surprins, iar după ce începu să vorbească ochii îi săgetau încoace şi încolo de parcă s-ar fi temut de ceva. „Mergeţi pe drumul ăsta aproape un kilometru şi o faceţi la stânga. A doua casă de pe partea stângă. Veţi vedea un hambar mare, roşu, pe deal. Dar de ce întrebaţi?"

„Are o fată oloagă, nu-i aşa?"

„Da, are, şi ce-i cu asta?"

„Domnul Isus o va vindeca."

Bill porni după cum îi spusese omul, în timp ce, pe bancheta din spate, domnul Brace frecţiona obrajii soţiei. Aceasta îşi reveni chiar când intrară pe aleea ce ducea la casa familiei Nale. Bill parcă în curte şi toată lumea se dădu jos din maşină. O femeie corpolentă deschise uşa.

„Bună ziua, sunt Branham."

„Mă gândeam eu. Sunt doamna Nale, cea care ţi-a scris."

„Îmi pare bine de cunoştinţă, doamnă Nale. "Oamenii ăştia au venit cu mine ca să se roage pentru fiica dumitale. Va fi vindecată!"

„Cum???" Femeia deschise uşa larg. „Haideţi înăuntru."

O dată intrat, Bill nu mai aşteptă să fie condus, ci se îndreptă sigur pe el spre dormitorul fetei, iar ceilalţi se duseră după el. Încăperea în care pătrunseră se potrivea perfect vedeniei: soba de lemne, tapetul galben cu desene roşii, plăcuţa de deasupra uşii cu „Domnul să binecuvânteze căsuţa noastră", patul de fier şi, în aşternut, fata oloagă cu

înfăţişare de băiat, cu picioarele răsucite sub ea şi cu o mână uscată.

Văzând odaia şi pe fată exact cum le descrisese Bill, doamna Brace leşină pentru a doua oară. Soţul ei se repezi şi o ridică puţin, apoi începu să o lovesc` uşor peste faţă, încercând să o readucă în simţiri.

În acel moment se întâmplă ceva ce Bill nu-şi putu explica niciodată. Duhul lui păru să se despartă de trup şi să se ridice într-un colţ, deasupra celorlalţi. De acolo, de sus, se văzu pe sine (sau, cel puţin, trupul său) mergând către pat şi zicând: „Soră, aşa vorbeşte Domnul: „Vei fi vindecată." Se văzu punându-şi mâinile pe stomacul fetei exact cum făcuse în vedenie, apoi duhul i se întoarse în trup. Avea ochii închişi şi se ruga: „Doamne, fac asta pentru că eu cred că asta e porunca Ta."

Fata începu să ţipe. Atunci Bill deschise ochii şi văzu că mâna ei uscată era din nou vie. Nebună de fericire, fata se folosi de mâna vindecată ca să se ridice în pat. Picioarele i se îndreptară, făcând pijamaua să se ridice şi dezvelind un genunchi rotund. Vedenia se împlinise întocmai.

Domnul Brace îşi trezise soţia, astfel că aceasta putea să stea pe picioarele ei.

Fata strigă: „Mamă! Mamă!" şi, aruncându-şi picioarele peste marginea patului, atinse podeaua şi se ridică. Doamna Brace nu apucă să arunce decât o privire la acest miracol că leşină din nou, prăbuşindu-se în braţele soţului său.

Puţin mai târziu, pe când aşteptau în odaia din faţă, fata veni pe picioarele ei, îmbrăcată cu un capot, pieptănându-şi părul care ani de zile fusese încâlcit şi inutil. De data aceasta însă doamna Brace reuşi să se ţină pe picioare.

Capitolul 25

Minunea de la M-i-i-i-lltown 1940

La câteva săptămâni după vindecarea domnişoarei Nale, William Branham îşi petrecu din nou noaptea la locuinţa mamei lui. Deşi era târziu, somnul nu voia să vină. Se ridică din pat şi începu să se plimbe prin dormitor, având senzaţia vagă a unei poveri pe inimă. „Poate că vreun bolnav are nevoie să mă rog pentru el", se gândi.

Se aşeză în genunchi lângă pat şi se rugă multă vreme însă fără nici un rezultat. Ridicându-şi privirea, observă o pată albă într-un colţ, cam pe unde pusese mama sa nişte rufe pe un scaun, însă – ciudat – pata strălucea blând. Când aceasta porni către el, Bill ştiu că era îngerul Domnului, ce semăna cu un norişor luminos. Ceaţa lăptoasă îl învălui şi se trezi deodată mergând printr-o zonă sălbatică şi umbrită. Undeva, departe, se auzea un miel behăind neajutorat: „Bee-ee-ee. Bee-ee-ee." Bill îşi zise: „Sărmana făptură! Ia să văd dacă pot s-o găsesc." Porni în direcţia jalnicului behăit, uitându-se printre copaci şi pe sub tufişuri după un ghemotoc de lână speriat. Pe măsură ce se apropia, strigătul se auzea din ce în ce mai tare şi părea chiar să-şi schimbe tonul, semănând cu un glas omenesc. Bill se opri şi ascultă cu atenţie. Mielul părea să behăiească: „M-i-i-i-lltown… M-i-i-i-lltown…" Apoi vedenia îl părăsi.

Nu auzise niciodată de vreun loc numit Milltown, aşa că în seara următoare întrebă în biserică dacă ştia cineva despre un asemenea loc.

George Wright zise: „Ştiu eu, frate Branham. E un orăşel la vreo 60 de kilometri de aici, nu departe de oraşul unde locuiesc eu."

„Mă duc acolo sâmbăta viitoare. Cineva are necazuri", explică Bill, povestind fraţilor vedenia.

„Te duc eu”, se oferi George Wright.

Milltown se dovedi a fi exemplul tipic de comunitate rurală din Indiana. Sâmbăta, cel mai aglomerat loc era băcănia din centrul oraşului, unde locuitorii îşi făceau cumpărăturile săptămânale. Conducând pe şoseaua principală, Bill se gândea: „Mă întreb ce doreşte Domnul de la mine.” Pentru că nu avea nici un indiciu, hotărî să propovăduiască în colţul pieţei. Intră într-o prăvălie şi îşi cumpără o ladă de lemn pe care o puse jos la un colţ de stradă şi se urcă pe ea cu Biblia în mână, plănuind să predice pentru fiecare trecător. Totuşi, deşi predicase de sute de ori pe străzile din Jeffersonville, dintr-un motiv sau altul acum nu-i venea în minte nici un subiect despre care ar fi putut să vorbească. În scurt timp se dovedi că oamenii nu erau dispuşi să se oprească să asculte bâlbâiala lui improvizată.

George Wright zise: ‚Frate Branham, eu mă duc pe deal să vând nişte ouă unui om de-acolo pe care-l cunosc. Vrei să vii cu mine?”

„Cred că da. Aşa nu ajung nicăieri.”

Urcând spre vârful dealului, trecură pe lângă o biserică mare şi albă. „Ce clădire drăguţă!”, remarcă Bill.

„Da”, răspunse George, „dar nu prea a avut noroc. Era biserică baptistă, dar ultimul pastor a intrat în bucluc şi toată adunarea s-a risipit pe la alte biserici din oraş, iar clădirea a fost luată de primărie.”

„Frate George, ce-ar fi să opreşti maşina şi să mă laşi aici? Simt că ceva mă împinge către biserica asta.”

„Bine, frate. Te iau când mă întorc.”

După ce maşina se depărtă, Bill urcă scările şi încercă uşa: încuiată. Se aşeză pe scări, îşi împreună mâinile şi, plecându-şi fruntea, se rugă: „Doamne, dacă e voia Ta să intru în această biserică, Te rog, descuie uşa.”

Nu trecu mult timp şi apăru un om care îi zise: „Bună ziua. Te-am văzut stând aici şi am venit să văd dacă pot să te ajut cu ceva.”

„Păi… eu sunt predicator”, explică Bill. „Aş fi vrut să văd biserica, dar e încuiată.”

„Cheia e la mine.”

„Îţi mulţumesc, Doamne!”, murmură Bill.

Străinul descuie şi îl conduse printr-un hol într-o sală unde ar fi încăput cel puţin patru sute de oameni.

„A cui e clădirea?”

„A primăriei, eu nu fac decât să am grijă de ea. O folosim pentru nunţi şi pentru înmormântări.”

„Oare n-aş putea să ţin o evanghelizare aici?”

„Pentru asta va trebui să vorbeşti cu cei de la primărie.”

Când George Wright se înapoie, îl căutară pe primar, care le spuse: „Sigur, dacă vă puneţi contor. Clădirea nu are electricitate.”

„Nici o problemă”, răspunse Bill, „eu lucrez la compania utilitară din Jeffersonville. Pun eu contorul.”

În dimineaţa următoarei sâmbete, Bill instală contorul şi porni apoi să-i viziteze pe localnici şi să le spună despre evanghelizarea ce avea să înceapă miercuri. Prima vizită nu fu foarte încurajatoare.

„Bună dimineaţa, domnule. Mă numesc William Branham.”

„Mneaţa. Eu sunt J.”

„Domnule J., miercuri seara va fi o evanghelizare la biserica cea veche de pe deal. N-ai vrea să vii şi dumneata?”

Domnul J. nu se arătă foarte amabil. „Cresc păsări, n-am timp de mers la biserică.”

„Bine, dar n-ai putea să laşi păsările şi să vii totuşi?”

„Ia ascultă, măi omule, ce-ar fi să-ţi vezi de treaba dumitale, iar eu să-mi văd de-a mea?”

„Domnule, n-am vrut să te supăr.”

Toată ziua se desfăşură în felul acesta. Majoritatea oamenilor fură mai politicoşi decât domnul J. dar nici unul dintre ei nu fu încântat de ideea unei evanghelizări. Bill ar fi

fost descurajat dacă n-ar fi ştiut foarte bine că se afla acolo la porunca Domnului. Undeva, în Milltown, un mieluşel al Domnului behăia după ajutor. Dar pentru că vedenia nu-i dăduse decât un detaliu mărunt – numele oraşului – Bill ştia că va trebui să tot încerce până când va găsi mieluşelul care avea nevoie de ajutor.

George Wright publică în ziarul local un anunţ despre evanghelizare, în care îşi numi pastorul „un al doilea Billy Sunday", asemănându-l pe Bill cu jucătorul de baschet care se făcuse predicator şi care murise în 1935. Poate că trucul acesta ar fi funcţionat, adunând o mână de curioşi, numai că anunţul vorbea şi despre „vindecări miraculoase", precum şi despre faptul că predicatorul William Branham se va ruga pentru bolnavi. Mentalitatea conservatoare a locuitorilor din Milltown dădu înapoi în faţa unor idei atât de radicale. Duminică, pastorii îşi sfătuiră adunările să nu aibă de-a face cu asemenea prosii. *Biserica lui Hristos* ajunse până acolo încât îşi ameninţă membrii că vor fi daţi afară dacă îndrăzneau să se ducă la evanghelizare. După atâta împotrivire, nu se miră nimeni că miercuri seara fură numai patru persoane pe băncile din vechea biserică baptistă: George Wright, soţia acestuia, fiul şi fiica lor, însă Bill propovădui ca şi când biserica ar fi fost plină.

Joi seara părea să fie doar o copie a serii de miercuri dar, cu cinci minute înainte de începerea predicii, un om cu o pipă făcută dintr-un ştiulete de porumb urcă pe scări şi se uită în biserică prin uşile deschise.

Observându-l, George Wright se repezi să-l invite înăuntru: „A, domnul Hall! Mă bucur să te văd."

Părul omului era încâlcit, hainele îi erau murdare şi dintr-o parte a gurii îi lipseau vreo câţiva dinţi. Acesta îşi scoase pipa, o răsturnă şi o bătu de perete, scuturând scrumul pe scări. „Unde e „Billy Sunday" ăsta cu care vă tot lăudaţi? Vreau să-l văd şi eu."

Omul se aşeză în prima bancă de lângă uşă, iar George se duse în faţă să-l avertizeze pe pastor. „Frate Bill, cel mai tăbăcit om din ţară tocmai a intrat în biserică. Îl

cheamă William Hall şi e proprietarul carierei de piatră de pe deal. E om dintr-o bucată."

Bill stătea pe un scaun în spatele amvonului şi citea din Biblie. Îşi puse un semn în carte şi se ridică zicând: „Poate el este cel pe care îl caută Domnul."

Începu să predice, iar George Wright se duse în spate şi îl invită pe Hall să se apropie.

„Nu, mersi. Eu pot să ascult şi de aici, dumneata n-ai decât să stai în faţă."

Dar înainte de sfârşitul predicii, nu numai că se dusese în faţă, dar mai şi îngenunchease lângă amvon, strigând la Dumnezeu să Se îndure de sufletul lui.

Până vineri seara, noul William Hall convinsese doisprezece dintre vecinii şi angajaţii săi să meargă cu el la evanghelizare. La final, Bill se oferi să se roage pentru toţi cei bolnavi. Câţiva dintre ei ieşiră în faţă şi fură vindecaţi.

După aceea, domnul Hall îi zise: „Ştii, frate Branham, astăzi pe când vorbeam cu oamenii şi îi invitam la adunare, am aflat de o fată care a întrebat de dumneata. O cheamă Georgie Carter şi de ani de zile e bolnavă de tuberculoză. Are 23 de ani, dacă ţin eu bine minte, şi zace în pat de nouă ani şi opt luni. A rămas numai pielea şi osul. E atât de rău că nu mai pot s-o ridice nici cât să-i pună plosca. Se pare că a citit o cărticică pe care ai scris-o dumneata, despre Isus care e şi azi tot cum a fost ieri, şi de atunci se tot tânguieşte să te duci să te rogi pentru ea.

Intuiţia îi spunea lui Bill că acesta era mielul din vedenie. „Ce mai aşteptăm? Să mergem să ne rugăm pentru ea."

„Mi-e teamă că nu e chiar atât de simplu. Părinţii ei aparţin *Bisericii lui Hristos* şi nu vor să aibă de-a face cu dumneata. Te consideră un mincinos."

„În cazul acesta", zise Bill, „am să aduc problema înaintea Domnului în rugăciune."

Vindecările de vineri seara stârniră în oraş un val de discuţii controversate. Unii erau furioşi, alţii îşi băteau joc,

dar erau şi câţiva roşi de curiozitate. Sâmbătă seara, 30 de figuri noi se aliniară în băncile din vechea biserică şi alte 12 vindecări turnară gaz pe focul controverselor.

După adunare, domnul Hall îi aduse lui Bill veşti bune. „Carter-ii s-au răzgândit. Te lasă să te rogi în seara asta pentru fiica lor, cu condiţia ca nici unul dintre părinţi să nu fie acasă când te duci. Cred că Georgie a plâns atât de mult după dumneata încât ei speră s-o liniştească în felul ăsta."

„Presupun că trebuie să ceară voie pastorului mai întâi… Oricum, hai să mergem", zise Bill.

Ceea ce-i fu dat să vadă când intră în camera tinerei îl zgudui până în adâncul sufletului. În cei nouă ani de boală, Georgie Carter slăbise atât de mult încât mâinile ei semănau cu nişte cozi de mătură. Mai mult de 30 de kilograme nu putea să aibă. Lângă capul ei, pe cearşaf, era un exemplar din broşura lui Bill, „Isus Hristos – Acelaşi ieri, azi ş în veci".

Văzându-i, buzele fetei se mişcară, dar Bill nu auzi nimic. Se duse lângă pat şi se aplecă deasupra ei. „Frate Branham, am avut credinţa că vei veni şi Isus va îngădui să mă vindec", şopti ea.

„Soră, dacă o va face, Îl vei sluji din toată inima ta?"

Fata dădu din cap şi repetă după el: „Din toată inima mea." Apoi începu să tuşească. Infirmiera îi duse la gură o ceaşcă, dar biata de ea era atât de slăbită încât nici să scuipe nu mai avea putere.

Pentru a o întări în credinţă, Bill îi povesti cum fusese vindecată fiica doamnei Nale dar Georgieî întrebă: „De ce nu poţi să faci şi pentru mine ce ai făcut pentru ea?"

„Soră, mai întâi trebuie să am o vedenie, şi atunci am avut. Dar peste două săptămâni voi mai ţine o evanghelizare de patru zile aici, în oraş. Poate că Dumnezeu îmi va arăta ceva mai clar până atunci. Deocamdată pot doar să mă rog pentru tine – mai mult nu ştiu… Dacă

Domnul îmi mai arată ceva, mă întorc. Dar eu cred totuşi că te vei face bine după ce ne vom ruga împreună."

Când uşile bisericii baptiste din Milltown se deschiseră din nou două săptămâni mai târziu, Bill predică despre harul mântuitor şi puterea de vindecare ale lui Isus Hristos, având în faţă de două ori mai mulţi oameni decât înainte. Cu fiecare seară numărul lor se mărea tot mai mult, crescând şi rândurile celor întorşi la Domnul, astfel că Bill fu nevoit să lase deoparte după-amiaza de sâmbătă pentru botez.

În ziua aceea se întâlniră la Vadul Totemului de pe Râul Albastru. Bill fu surprins să vadă pe malul râului mult mai mulţi oameni decât fuseseră vreodată la evanghelizare. Când îşi exprimă surprinderea de faţă cu Wiliam Hall, acesta îi zise că unul dintre pastorii din oraş îşi îndemnase toată adunarea să vină să se uite.

Bill înaintă până la brâu în apa rece şi îi invită pe noii întorşi la Domnul să îşi pecetluiască mărturia prin botez. Aproape 50 de oameni se arătară dornici. Unul câte unul, Bill îi botează în Numele Domnului Isus Hristos. Când ajunse la ultima persoană, el se rugă: „Doamne, Tu l-ai trimis pe Ioan să-L boteze pe Isus şi tot aşa Isus ne-a zis nouă: *„Duceţi-vă în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la orice făptură. Cine va crede şi se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit. Iată semnele care vor însoţi pe cei care vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână şerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; îşi vor pune mâinile peste bolnavi şi bolnavii se vor însănătoşi.'"*[13]

În momentul acela, mulţimea începu să ţipe, să strige, să sară şi să bată din palme ca şi când Duhul lui Dumnezeu ar fi trecut de la unul la altul. Aproape toţi cei care mai aveau încă haine uscate pe ei se aliniară să fie botezaţi şi printre ei se află şi pastorul care îşi adusese întreaga adunare. Oamenii aceştia întorşi la Domnul cât ai

[13] Marcu 16:15-18

clipi din ochi intrară în apă unul după altul – bărbaţi cu costum şi cravată, femei în rochii de mătase, părinţi şi copii deopotrivă. Bill continuă să boteze astfel de suflete însetate până după-amiaza târziu, iar când termină picioarele îi erau atât de îngheţate şi de amorţite încât fu nevoit să se lase scos din apă de doi bărbaţi.

George Wright îl duse cu maşina acasă la el, să ia masa şi să se odihnească înainte de predica de seară. Ajungând acasă, aflară că masa avea să fie gata abia peste o oră, aşa că Bill îi zise prietenului său:

„Mă duc în pădure să mă rog. E ceva care mă apasă greu pe inimă."

„Bine", răspunse George, „dar când auzi clopoţelul pentru masă vino imediat. Va trebui să mâncăm repede dacă vrem să ajungem la timp la biserică."

Bill se strecură printre tufişuri şi îngenunche lângă o tufă de corn. Era vremea când soarele apune şi umbrele se lungesc. Deşi se simţea de parcă ar fi avut o piatră pe inimă, totuşi nu reuşea să se concentreze pentru rugăciune. Aerul era destul de rece şi începea să-i fie frig, tot felul de mărăcini îl înţepau prin pantaloni şi, în plus, se mai şi temea să nu întârzie la biserică. Cu toate acestea, se încăpăţână până când aripile rugăciunii sale atinseră Duhul lui Dumnezeu şi îl ridicară deasupra neplăcerilor mărunte provocate de mărăcini sau de frig. Clopoţelul pentru cină sună insistent, dar Bill era prea adâncit în rugăciune ca să-l audă. Nu dură mult şi gazdele lui porniră prin pădure cu lanterne în căutarea pastorului.

Deschizând ochii, Bill tresări. O lumină gălbuie venea în jos spre el de deasupra tufei de corn. Atunci un glas puternic făcu pădurea să răsune: „Du-te la familia Carter şi Georgie va fi vindecată."

Sări în picioare strigând de bucurie şi o porni în fugă spre casa prietenului său. Trecu peste câmp şi se năpusti după colţul casei drept în braţele lui George Wright.

„Unde ai fost, frate Billy? Mişună dealul de oameni care te caută, iar mama te aşteaptă cu masa de o oră."

„Frate Wright, în seara asta nu-mi trebuie mâncare. Georgie Carter va fi vindecată, aşa vorbeşte Domnul!”

Sprâncenele lui Wright se înălţară.

„Vrei să spui că se va ridica din pat?”

„Va fi bine sănătoasă peste câteva minute, când voi ajunge eu acolo.”

„Hai, atunci!”, zise George. „Până scot eu maşina, dumneata du-te şi spune-i mamei că te-am găsit. Le zice ea şi celorlalţi.”

Era şi domnul Brace acolo. Când Bill îi dădu vestea cea bună, acesta nu putu să-şi creadă urechilor. „Te referi la grămada aia de oase?! Pot să vin şi eu să văd?”

„Sigur că da.”

George trase maşina în faţa casei şi în scurt timp cei trei goneau pe drumul prăfuit care îi ducea la Milltown.

În vremea aceasta, doamna Carter măsura podeaua cu paşi neliniştiţi. Cu puţin timp în urmă fusese lângă patul fiicei sale când aceasta făcuse o învoială cu Dumnezeu. Georgie promisese că, dacă va fi vindecată în ziua aceea, se va duce cu ceilalţi la Vadul Totemului să fie botezată. Când văzu că trece ziua şi nu se întâmplă nici o minune, fata se consumă şi plânse atât de mult încât acum era sleită de puteri. Doamna Carter era foarte îngrijorată. Se duse în bucătărie, îngenunche şi se rugă: „Doamne Dumnezeule, ai milă de Georgie. Biata de ea, trage să moară şi-acum a mai apărut şi şarlatanul ăsta de e numai gura de el. A răscolit-o de nu mai ştie de ea. Ai milă, Doamne!”

Îşi ridică fruntea şi îşi şterse ochii. Prin fereastra bucătăriei, soarele proiecta pe peretele opus o lumină de un roşu aprins. Doamna Carter văzu umbra unui om mişcându-se pe perete şi se gândi că soţul ei venea acasă. Dar când silueta ajunse în dreptul ei, îşi dădu seama că seamănă cu umbra lui Isus Hristos.

„Ci-cine eşti dumneata?”, se bâlbâi femeia.

Umbra se întoarse şi privi către uşă. Se întoarse şi ea să se uite şi avu un şoc văzându-l pe predicatorul Billy Branham cum intră fără măcar să bată la uşă. Ştia că el este, pentru că îi văzuse poza în cărticica aceea care o răscolise atât de rău pe fiica ei. Branham ţinea la piept o Biblie şi era urmat de alţi doi bărbaţi – unul era de prin partea locului, George Wright, dar pe celălalt nu-l cunoştea. Cei trei trecură pe lângă ea şi se îndreptară spre dormitorul fetei, dar dispărură înainte de a ajunge acolo.

Doamna Carter îşi duse mâinile la gură şi ţipă: „O, Doamne! Dorm, cu siguranţă!" Alergă în dormitorul fetei şi începu să bâiguie: „Georgie! Georgie! Nici prin cap nu-ţi trece ce mi s-a întâmplat. Mă rugam în bucătărie când…"

Auzi o maşină apropiindu-se şi oprind în faţa casei, apoi zgomotul uşilor ce se trânteau. Doamna Carter se uită în bucătărie prin uşa deschisă a dormitorului şi îl văzu pe tânărul predicator Branham intrând cu Biblia la piept. Doi bărbaţi veneau după el. Era prea bizar pentru înţelegerea ei – îşi dădu ochii peste cap şi căzu pe podea ca un sac de făină ce alunecă de pe scaun.

Coborând din maşină în faţa casei familiei Carter, Bill simţi căldura unei încrederi depline împrăştiindu-i-se prin corp. Nimic nu-l mai putea opri. Vedenia venise, ştia ce ţinea în mâini. Urcând treptele către verandă, i se păru că duhul i se desprinde de trup. Se văzu deschizând uşa din faţă şi intrând fără să bată. Acolo zăcea sărmana tânără, uscată ca o mumie egipteană. Mama acesteia, care era în genunchi lângă pat, îi aruncă o privire şi ieşi. Bill se văzu mergând către pat, apoi duhul lui se reîntoarse în trup.

Se uită la fata firavă de sub pături şi zise: „Soră Georgie, Domnul Isus Hristos pe care L-ai iubit şi în care te-ai încrezut în toţi anii ăştia a venit astăzi la mine, în pădure, şi mi-a spus printr-o vedenie că te va vindeca. Pe această bază, iată, te iau de mână şi îţi zic: în Numele lui Isus Hristos, ridică-te în picioare şi fii vindecată!"

Bill o prinse de mâna noduroasă şi o ridică uşor. Dar nu mai era nevoie să umble cu grijă – Georgie începu să ţipe, simţindu-se cuprinsă de o putere supraomenească. Aruncând păturile de pe ea, sări din pat sprintenă ca o şcolăriţă în dimineaţa de Crăciun.

Sora ei mai mică alergă din camera cealaltă să vadă ce se întâmplă şi văzu că Georgie – pe care o ştia zăcând la pat de când ţinea ea minte – dansa prin cameră ca un mic schelet. Şocul o făcu să-şi piardă minţile pentru câteva momente. Începu să urle şi să-şi smulgă părul din cap, apoi fugi afară ţipând: „S-a-ntâmplat ceva! S-a-ntâmplat ceva!"

Domnul Carter venea de la grajd cu o găleată cu lapte. Auzind ţipetele şi gândindu-se la tot ce putea fi mai rău, vărsă laptele şi fugi în casă. Se opri în uşă înmărmurit văzând-o pe Georgie la pian, cântând o melodie pe care o învăţase în copilărie:

„Isuse, ţine-mă lângă cruce;
Un izvor nepreţuit,
Un izvor de vindecare pentru toţi
Curge din muntele Calvarului."

Puţin mai târziu, George Wright se duse pe deal, la biserică, să spună oamenilor de ce întârziase predicatorul. Auzind minunea, toţi voiră să o vadă cu ochii lor. Când ajunseră ei la casa familiei Carter, Georgie se târa prin curte, sărutând florile şi iarba.[14]

Aşa cum era de aşteptat, în seara următoare vechea biserică se umplu de lume. După ce predica se sfârşi, William Hall întrebă: „Frate Branham, ce ai de gând să faci în continuare?'

„Nu prea ştiu. Nu m-am gândit ce-am să fac după ce voi găsi mieluşelul din vedenie."

George Wright remarcă: „Ar fi păcat ca toţi oamenii ăştia să piardă prilejul unei pregătiri temeinice în învăţătura biblică."

[14] La finalizarea acestui manuscris, în 1993, Georgie Carter locuia încă în casa din Milltown, Indiana. (n.a.)

Bill era de aceeaşi părere. „Cred că aş putea să vin în mod regulat până când Domnul va ridica pe altcineva să propovăduiască.”

Domnul Hall, care avea să devină pastorul bisericii baptiste din Milltown, îşi exprimă şi el aprobarea. „Ce bine ar fi să folosim biserica şi pentru altceva în afară de înmormântări! Şi-aşa parcă avem prea multe. Luni va fi alta.”

„Da? Cineva cunoscut?”

„Domnul J. – cred că l-ai cunoscut.”

George şi Bill se uitară unul la altul. „Presupun că acum va trebui să renunţe la păsări”, zise George, iar Bill completă: „Păcat că nu şi-a făcut puţin timp să se îngrijească de sufletul lui.”

Capitolul 26

Pierdut pe Muntele Uraganului 1941

Cântecul se sfârşi. Nerăbdător, Billy Paul se postă în faţa tortului, îşi umplu plămânii cu aer şi suflă până stinse toate cele şase lumânări, apoi, fericit, dădu iama printre cadouri.

William Branham zâmbea mulţumit de bucuria fiului său, datorată grijii cu care Meda Broy îi pregătise ziua de naştere. Îi făcuse tort şi plănuise petrecerea cu multă atenţie, dorind ca ziua aceasta – sâmbătă, 13 septembrie 1941 – să rămână definitiv în amintirea micuţului aflat în grija ei.

Erau aproape cinci ani de când Meda avea grijă de Billy Paul Branham în fiecare zi lucrătoare, de aceea i se părea foarte firesc să organizeze o petrecere de ziua lui.

Însă nu toată lumea din oraş vedea cu ochi buni situaţia Medei şi a lui Bill. Dimpotrivă, erau destui care împrăştiau zvonuri răutăcioase despre „predicatorul cel tânăr şi menajera lui".

Pe Bill îl necăjeau foarte tare aceste insinuări la adresa reputaţiei ei, dar cumva îi înţelegea şi pe cei care bârfeau: era o tânără frumoasă, numai bună de măritat, care îi spăla rufele, îi făcea curăţenie în casă şi avea grijă de fiul lui. Nu era corect ca el să îi ocupe atât de mult timp, aşa că Bill hotărî ca Meda să nu mai lucreze pentru el – spre binele ei. Se gândi să îi spună într-o după-amiază când îl va lua pe Billy Paul de la ea, după ce va veni de la serviciu. Dar de câte ori se ivea ocazia, cuvintele i se opreau în gât. Cum ar putea el să-i spună acestei fete blânde, care îi îngrijise băieţelul aproape cinci ani, că acum voia o altă bonă? Nu-şi putea aduna puterile să-i zică. Totuşi, simţea că, pentru binele ei, trebuia să o facă într-un fel sau altul. Meda trebuia eliberată de contractul temporar pe care îl avea cu el, pentru a putea încheia un „contract" pentru toată viaţa, cu altcineva.

Până la urmă se hotărî asupra unui plan ocolit. Se gândi că, dacă va ieşi într-o seară cu altă femeie, Meda va fi atât de furioasă încât va pleca imediat. Numai că n-a fost aşa. Meda n-a fost deloc furioasă – a fost nenorocită, şi a plâns zile întregi.

Şi Bill se simţea îngrozitor. Se gândise atât de mult la ea, încercase să procedeze cum credea el că e mai bine pentru ea, şi iată, stricase totul. Îi datora o explicaţie măcar.

„Meda, nu înţelegi? Îţi ocup prea mult timp. Eşti o fată prea bună ca să-ţi iroseşti viaţa pentru mine."

„Dar, Bill… Te iubesc. Întotdeauna te-am iubit şi, mai mult de-atât, eşti singurul bărbat pe care-l voi iubi vreodată."

„Mă bucur, Meda. Şi eu te iubesc. Dar viaţa mea va fi viaţa unui pustnic, nu mă voi mai căsători niciodată. Şi

atunci, cum aş putea să te ţin legată de mine?"

Acesta era un argument pe care Meda nu-l putea accepta cu nici un chip. Când rămase singură, îşi aşeză Biblia închisă pe genunchi şi se rugă: „Doamne, dacă asta e voia Ta, eu nu vreau să fiu nesupusă. Şi totuşi îl iubesc pe Bill. Nu ştiu ce să fac. Doamne Isuse, ajută-mă Tu! Nu Ţi-am cerut în viaţa mea aşa ceva şi sper că nu voi mai fi niciodată nevoită să o fac dar Te rog, Doamne, când voi deschide Biblia, dă-mi Tu un verset pentru călăuzire şi mângâiere!"

Închise ochii, deschise Biblia şi puse degetul pe un loc din mijlocul paginii, apoi se uită. Era Maleahi 4:5: *„Iată, voi trimite pe proorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşat`…"*[15]

Acesta este un verset destul de ciudat ca să-l spui cuiva pentru mângâiere…", se gândi ea. „Oare ce-a vrut Domnul să…" Atunci îşi aminti. Cu ani în urmă, ea stătea pe malul fluviului, iar Bill boteza în apă, în clipa când a apărut steaua aceea în miezul zilei. Nu văzuse mingea de foc, pentru că avea ochii închişi, dar nu va uita niciodată glasul care a zis: „**Aşa cum Ioan Botezătorul a fost trimis să vestească cea dintâi venire a lui Isus Hristos, tu eşti trimis să vesteşti cea de-a doua venire a Sa."** Acum înţelegea de ce Domnul îi dăduse acest verset pentru mângâiere. „Iată, îţi voi trimite pe proorocul Ilie…" Meda se ridică şi îşi văzu de ale ei cu inima uşoară, convinsă că ea şi cu Bill se vor căsători.

Nici el nu era departe de această concluzie. Într-o zi, venind de la serviciu, se opri să-l ia pe Billy Paul de la familia Broy. Băieţelul se juca într-o grămadă de nisip. „Billy, hai să mergi acasă cu tăticul", îi zise Bill.

Copilul întoarse capul şi întrebă: „Unde e casa mea, tăticule?'

---

[15] În versiunea în limba engleză a Bibliei, acest verset începe astfel: « *Iată, **îţi** voi trimite pe proorocul Ilie…*" (n.t.)

Bill avu un şoc. În ultima vreme locuise într-o căsuţă lacustră de pe fluviu, pentru că nu mai suferea vechea casă închiriată, atât de pustie fără Speranţa. Se uită la fiul lui de şase ani şi se gândi: „Dacă într-o bună zi ar fi pus pe scaunul electric, s-ar uita la mine şi mi-ar spune: „Tată, dacă ai fi făcut ce te-a rugat mama, dacă te-ai fi căsătorit din nou şi mi-ai fi asigurat un cămin, în loc să mă târăşti dintr-un loc într-altul, acum nu m-aş afla aici.'" Scuturându-i nisipul de pe pantalonaşi, se gândi: „Poate că Speranţa a avut dreptate în clipele când se stingea."

În seara aceea, Bill se trezi brusc dintr-un somn adânc. Stând pe întuneric, ascultă valurile care se loveau uşor de căsuţa lui plutitoare. Dar mai era ceva. Oare chiar era cineva în cameră, lângă uşă? Părul de pe ceafă i se ridică de frică. Apoi auzi un glas grav, răsunător: „Să o iei în căsătorie pe Meda Broy pe 23 octombrie."

William Branham şi Meda Broy îşi uniră mâinile pe 23 octombrie 1941. Pentru luna de miere, Bill propuse să viziteze cascada Niagara şi să meargă mai departe de-a lungul graniţei de nord a Statelor Unite până la Munţii Adirondack din regiunea superioară a statului New York. Mai fusese de câteva ori în zonă şi cunoştea un vânător de acolo. Cu doi ani în urmă, el şi Denton vânaseră trei urşi chiar lângă Muntele Uraganului de lângă graniţa cu Canada. Dacă ar fi putut să meargă şi în toamna aceasta, poate că ar fi reuşit să mai împuşte un urs, ceea ce i-ar asigura carne din belşug pentru întreaga iarnă.

Medei i se păru o idee bună. Ştia şi ea cât de săraci porneau pe drumul vieţii lor împreună, doar ea îl ajutase pe Bill să culeagă afine seara, ca să mai câştige nişte bani din care să cumpere cărbuni pentru iarnă. Un supliment de carne ar fi fost o comoară binevenită pentru bugetul lor limitat.

Bill scrise: „Domnule Denton, vin pe acolo în toamna asta. Vreau să mai vânez nişte urşi cu dumneata." Veni şi

răspunsul: „Bine, Billy, vino. Mă găseşti la cabana de la capătul drumului ce duce la Muntele Uraganului…” Şi menţionă o anumită zi din noiembrie. „Poate mă ajuţi să strâng firele de telefon pe care le-am întins astă-primăvară, şi apoi mergem să vânăm urşi.”

Pe Muntele Uraganului fusese instalat un post de observaţie de-al pompierilor în primăvara aceea şi Bill îl ajutase pe Denton să instaleze o linie telefonică ce lega turnul de observaţie de o cabană de la capătul drumului. Avea să dureze cel puţin o zi să strângă firele pentru iarnă, dar lui Bill i se părea o plată corectă pentru privilegiul de a vâna cu o călăuză atât de iscusită.

Bill, Meda şi Billy Paul ajunseră în munţi cu câteva zile mai devreme. Cabana era încuiată dar lângă ea era un adăpost care îi putea feri de vânt. Deşi nu ninsese încă, arăta de parcă ar fi putut să înceapă dintr-o clipă într-alta. În noaptea aceea, temperatura scăzu sub zero. Pentru ca Billy Paul să nu îngheţe de frig, Bill şi Meda îl înghesuiră între ei şi adormiră astfel.

A doua zi dimineaţa, Bill zise: „Ştii, draga mea, ar fi tare bine dacă am duce acasă şi un cerb, pe lângă urs. Dacă aş putea să vânez puţin şi astăzi, am avea cu siguranţă carne pentru iarnă.”

Uitându-se la norii întunecaţi, Meda întrebă:

„Crezi că e o idee bună să te duci fără vânător? Dacă te rătăceşti?”

„Eu, să mă rătăcesc?” Lui Bill i se păru amuzant. „Nici o şansă. N-aveţi cum să mă pierdeţi, ai uitat că mama mea e pe jumătate indiană? Am instincte puternice care îmi spun tot timpul unde mă aflu. Semăn cu bunicul Harvey, care, pe lângă faptul că era învăţător, era şi cel mai bun vânător din sud.”

Meda îi aruncă o privire ce părea să spună că nu e foarte sigură de cele spuse de el, dar că se resemnează. „Bine, Bill, dar să nu stai mult. Adu-ţi aminte că eu n-am fost niciodată în pădure, nu ştiu nimic despre asta.”

„Până la două sunt înapoi”, promise el.

Luându-şi puşca la umăr, Bill o porni în jos pe drum până ajunse într-un loc ce fusese despădurit cu ani în urmă. Printre buturugi şi grămezi de crengi, copacii tineri crescuseră de cinci metri. Părea habitatul ideal pentru căprioare: hrană din belşug şi adăpost. Părăsi drumul şi se afundă în pădure. În următoarea oră, văzu o mulţime de urme de copite cu degetele ascuţite – urme de căprioară. Dar el voia un cerb.

Traversă o creastă şi coborî într-un defileu când, deodată, auzi ceva mişcându-se într-un tufiş. Se opri să asculte, nemişcat ca o buturugă. Auzi clar patru picioare strivind acele uscate de pin – nu erau copite, ci labe căptuşite. În clipa aceea, animalul o luă la goană şi Bill zări o panteră enormă dispărând printre tufişuri. Îşi duse puşca la ochi, dar felina fu prea rapidă. Nici nu avu timp să ochească şi dispăruse deja.

O hăitui mai mult de un kilometru în jos, pe defileu. O vreme o auzi strecurându-se printre tufişuri, dar în scurt timp se depărtă prea mult, iar Bill fu nevoit să revină la vechile lui tehnici: căutarea urmelor şi a crenguţelor rupte. În cele din urmă, pantera ajunse în pădurea cea mare, unde fugi în voie printre copaci, iar Bill îi pierdu urma şi se dădu bătut.

Porni înapoi prin defileu, dar se opri simţind mirosul trădător al unui urs. Urcă nerăbdător coasta abruptă până ajunse în bătaia vântului, traversă coama şi coborî în partea cealaltă. De câteva ori pierdu mirosul, dar îl găsi iarăşi. Terenul se lărgi, iar Bill merse mai departe, căutând semne cum ar fi vreun muşuroi stricat sau urme de gheare pe copaci. Urcă un deluşor şi coborî într-o vale lină. Ajungând la baza acesteia, mirosul îi spuse că prada era aproape. Bill căută printre stânci şi crăpături până găsi bârlogul. Nu putea să dea greş; duhoarea era atât de puternică încât îi lăcrimară ochii. Se apropie încet de gaura întunecată cu puşca încărcată şi pregătită. Dar hruba era goală.

Bill se uită la ceas. 12:30. Dacă voia să-şi ţină promisiunea faţă de Meda, în scurt timp trebuia să pornească înapoi. Nu conta că trebuia să-şi întrerupă vânătoarea; acum, că ştia ascunzătoarea ursului, putea să se întoarcă imediat ce terminau de demontat linia telefonică de pe munte.

Porni la deal şi imediat văzu o tufă mişcându-se de cealaltă parte a defileului. „Ia uite-l", se gândi Bill. Îşi pregăti puşca şi rămase pe loc. Dar în loc de urs se ivi un cerb de toată frumuseţea. Bill ochi şi apăsă pe trăgaci, iar cerbul căzu pe loc.

Până când îl goli de sânge şi de măruntaie, trecuse deja de ora unu. Îl atârnă de picioarele din spate pe creanga unui copac şi porni în sus cât de repede îi îngăduiau tufişurile. Norii coborau tot mai jos, iar Muntele Uraganului era deja acoperit. „Trebuie să mă grăbesc", îşi zise, „se apropie furtuna." Ştia că dacă vine ceaţa nu va mai putea să găsească drumul înapoi.

Alergă o jumătate de oră, căutând mereu un semn care să-i indice locul pe unde pătrunsese în defileu, apoi se opri să se odihnească, îşi scoase batista din buzunăraş îşi şterse sudoarea de pe faţă. „Pfui! Lung drum! Nu m-aş fi gândit că am ajuns atât de departe."

O luă la fugă din nou şi peste câteva minute se opri şocat. Cerbul atârna de copac drept în faţa lui!

„Ce-am făcut?", murmură el. „Undeva am greşit drumul. Dar cum oi fi reuşit să mă întorc aici?"

Porni din nou, gândindu-se: „De data asta nu mai greşesc. Până acum n-am fost destul de atent." Mergea repede, căutând cu grijă locul pe unde coborâse panta. Norii ajunseseră chiar deasupra copacilor. Era din ce în ce mai greu să deosebească împrejurimile. După patruzeci de minute ajunse în sfârşit într-un loc ce i se părea cunoscut. În momentul următor îşi dădu seama de ce: cerbul atârna în faţa lui.

Pornind din nou, Bill se gândi: „Nu se poate să fac aceeaşi greşeală de trei ori la rând.” Dar o oră mai târziu se afla din nou în faţa cerbului.

Obosit şi îngrijorat, se aşeză jos să se odihnească şi să-şi vină în fire. Îşi dădea seama ce se întâmpla. Era ceea ce indienii numeau „marşul morţii”: te rătăceşti în pădure, apoi te învârţi în cerc până când mori de oboseală şi de frig. Dacă ar fi fost singur în munţi, nu i-ar fi păsat. S-ar fi întors la bârlogul acela şi ar fi stat înăuntru, la adăpost, până când furtuna s-ar fi abătut şi norii s-ar fi ridicat. O dată ce reperele ar fi devenit vizibile, ar fi fost floare la ureche să ajungă înapoi la cabană. Dar în condiţiile de faţă nici nu avea rost să se gândească la o asemenea soluţie. Meda nu fusese în viaţa ei în pădure – nu ştia nici cum să aprindă un foc. Dacă Bill nu reuşea să ajungă la cabană, ea şi copilul ar fi murit de frig în cursul nopţii. Pe lângă asta, s-ar fi speriat de întuneric. Ce-ar fi făcut să audă ţipătul unui animal? Ar fi putut să creadă că era el şi, ieşindu-i în întâmpinare, ar fi mers la pierzanie. Apoi îi veni în minte pantera aceea care cutreiera pădurea în preajma cabanei.

Pierzându-şi minţile de îngrijorare, sări în picioare şi porni să-şi croiască drum printre tufişuri dar nu trecu mult şi se opri, gândindu-se: „Ia stai puţin. Ce-i cu tine, William Branham? Ai înnebunit?” Fusese toată viaţa un om al pădurii şi ştia care era cel mai mare pericol într-o situaţie ca aceasta: să-ţi pierzi cumpătul şi s-o iei la întâmplare prin pădure. Iar primăvara să-ţi găsească cineva oasele la poalele unei stânci… Trase aer în piept ca să se calmeze. „Trebuie să mă stăpânesc. Nu m-am rătăcit, sunt puţin dezorientat – atâta tot. Nu trebuie decât să-mi dau seama unde mă aflu.”

Ceaţa coborâse până jos şi totul în jur părea străin. Şi – parcă n-ar fi fost destul atât – începuse să ningă. Dar cel mai grav era faptul că soarele cobora şi întunericul se apropia cu paşi repezi. Dacă nu găsea drumul cât mai repede, nu avea nici o şansă să-l mai găsească şi atunci toţi trei aveau să piară în timpul nopţii.

Luptându-se să-şi păstreze calmul, Bill îşi spunea: „Nu se poate să mă rătăcesc. Cunosc pădurile prea bine ca să mă pot rătăci. Ia să mă gândesc un pic… Atunci când am ajuns aici vântul bătea din faţă. Asta e tot ce trebuie să fac să ies de aici: să merg mereu cu vântul în spate."

O porni în direcţia opusă celei din care bătea vântul. Nu vedea în jur decât siluetele întunecate ale copacilor pe lângă care trecea şi ale tufelor care se răsuceau în bătaia zăpezii şi a ceţii, iar vântul capricios îşi schimba direcţia din minut în minut. În scurt timp fu evident că vântul, care dădea ocol crestelor muntelui, nu era o busolă prea potrivită.

Pentru a se încuraja singur şi a-şi păstra calmul, Bill zise cu voce tare: „Nu te-ai rătăcit, ştii bine unde te afli."

Dar conştiinţa nu-i dădea pace: „Billy, ştii şi tu că te-ai rătăcit."

„Eu, să mă rătăcesc? Nuuu. Eu nu mă pot rătăci."

Ajunse atunci la o buturugă gigantică pe lângă care ştia că nu mai trecuse niciodată. Începu să tremure, iar sudoarea îi curgea şiroaie pe faţă. „N-are rost să te mai păcăleşti singur. Te-ai rătăcit, recunoaşte."

Ceea ce-l durea nu era mândria lui rănită ci groaza cu care se gândea la soţie şi la copil. „M-am rătăcit cu adevărat", recunoscu el. „Nu ştiu care e răsăritul şi care e apusul. Trebuie să-mi aleg o direcţie şi să mă ţin de ea, pentru că aşa cum merg acum mă învârt în cerc. Mă duc într-acolo."

Alegând o direcţie la întâmplare, porni la drum uitându-se cu atenţie la copacii pe lângă care trecea şi încercând să meargă în linie dreaptă faţă de ei. Dar după ce porni i se păru că aude o voce care îi şopteşte: *„Domnul este adăpostul şi sprijinul nostru, un ajutor care nu lipseşte niciodată în nevoi*."[16]

„Acum am luat-o razna", se gândi, „am început să aud voci…"

[16] Psalmul 46:1

Merse mai departe, concentrându-se la drum dar curând auzi din nou, puţin mai tare decât data trecută: *„Domnul este adăpostul şi sprijinul nostru, un ajutor care nu lipseşte niciodată în nevoi*." Îşi văzu de drum, târând ostenit puşca după el. Vocea se auzi şi mai insistent: *„Domnul este adăpostul şi sprijinul nostru…*"

Bill se opri şi zise cu voce tare: „Doamne Isuse, m-am rătăcit. N-am nici busolă şi nici vreun alt reper dar Te am pe Tine. Eu nu merit să trăiesc, dar Te rog, nu-i lăsa pe soţie şi pe copil să moară."

Atunci auzi din nou. Nu era închipuirea lui, auzi clar cu urechile: *„Domnul este adăpostul şi sprijinul nostru, un ajutor care nu lipseşte niciodată în nevoi*."

Sprijinindu-şi puşca de un copac, îşi scoase pălăria, o aruncă în zăpadă şi îngenunche peste ea. Se uită în sus şi începu să se roage: „Tată ceresc, am crezut că ştiu totul despre pădure dar m-am înşelat. Ştiu că sunt pe o cale greşită şi nu ştiu pe unde trebuie să o apuc. După cât am fost de lăudăros, aş merita să mă pierd. Aş merita să rătăcesc pe-aici zile întregi şi să mănânc arici ca să nu mor de foame. Dar, Doamne, sărmana mea soţie e nevinovată. Va muri în noaptea asta împreună cu băiatul dacă nu ajung acolo. Tată, e aproape noapte şi eu m-am rătăcit. Sunt pierdut. Te rog să mă ajuţi. Fii Tu busola şi călăuza mea!"

Se ridică, îşi scutură zăpada de pe pălărie şi zise: „Doamne, eu cred că glasul pe care l-am auzit şoptind era glasul Tău. Cred că un înger al lui Dumnezeu mă urmăreşte prin pădure. Doamne, Te-am rugat să mă călăuzeşti – mai mult de-atât n-am ce să fac. Acum pornesc în direcţia asta."

Porni tot pe unde mersese şi puţin mai devreme. Deodată simţi o mână pe umăr, trăgându-l să-l ţină pe loc. Înspăimântat, Bill întoarse capul să vadă cine era. Ciudat – nu era nimeni. Dar în timp ce se uita, ceaţa se subţie puţin şi el văzu Muntele Uraganului în spatele lui. Într-acolo era drumul cel bun, iar el se îndrepta exact în direcţia opusă!

Abia avu timp să se întoarcă şi să se îndrepte către munte, că ceaţa îl învălui din nou.

Ridicând mâinile, Bill strigă cu toată puterea: „O, Iehovah Dumnezeule, eşti atât de aproape de mine încât mi-ai pus mâna pe umăr! Cu adevărat, Tu eşti ajutorul meu în nevoi!”

Porni să-şi croiască drum prin pâclă străduindu-se să meargă în direcţia muntelui şi fiind atent în fiecare clipă să nu se abată de la această cale. Pădurea fu cuprinsă de întuneric. Bill înainta cu o mână în aer, pipăind deasupra capului să găsească firul de telefon care mergea din copac în sus, pe munte, cale de opt kilometri. Dacă ar fi reuşit să-l găsească, ar fi putut să meargă după el până la cabană. Dacă nu, el, soţia lui şi băieţelul ar fi pierit cu toţii.

Merse înainte timp de trei ore, fiind nevoit uneori să treacă peste bucăţi de stâncă, să-şi poată menţine direcţia. Ninsoarea se transformase în viscol, iar vântul urla, rupând crengile copacilor. Bill îşi ducea puşca într-o mână, iar mâna cealaltă o ţinea ridicată deasupra capului până când o simţea grea ca un butoi. Atunci le schimba, având grijă de fiacre dată să se întoarcă vreo câţiva paşi, ca să fie sigur că nu pierduse firul de telefon în timp ce-şi schimba mâinile. Uneori dădea cu mâna de ceva şi striga: „L-am găsit!” dar nu era decât o creangă. Degetele îi îngheţară în mănuşi, iar în scurt timp nu mai fu în stare să ridice nici o mână. Totuşi trebuia, vieţile lor depindeau de asta.

Se întunecase atât de tare că de-abia mai vedea zăpada alergând în vârtejuri prin faţa sa. Îşi pierdu curajul. Dacă trecuse prin vreun loc mai jos, lăsând firele deasupra lui, mai sus decât ajungea cu mâna? Dacă se întâmplase aşa, erau cu toţii condamnaţi la moarte.

Mâna lui se lovi se ceva elastic şi o coborî până când degetele i se strânseră în jurul unei sârme subţiri. Îl găsise! Era salvat! Erau salvaţi toţi trei!

Aruncă puşca la pământ, îşi smulse pălăria şi mulţumi: „O Doamne, ce bine e să te ştii salvat când

credeai că eşti pierdut! Cum aş putea să-Ţi mulţumesc vreodată îndeajuns? La capătul acestui fir e tot ce am mai scump în viaţă – soţia şi copilul. Acest fir de telefon mă va ajuta să ies din pădure. N-am să-i dau drumul pentru nimic în lume! Dar de fapt Tu eşti călăuza mea, Doamne Isuse! Şi n-am să mă las de Tine cât mai am de trăit, pentru că ştiu că la capătul drumului e căldură, şi siguranţă, şi odihnă!"

Capitolul 27

Taurul ucigaş
1945

Războiul dezastruos din Europa se apropia de sfârşit, armata germană fiind încolţită din două părţi de către forţele aliate. În ianuarie 1945, armata rusă condusă de generalul Jucov ajunse până la fluviul Oder, la numai 60 de kilometri de Berlin. Însă curând după aceea, diviziile mecanizate ale ruşilor se împotmoliră între o mlaştină şi un front de rezistenţă germană încăpăţânată. În vremea aceasta, trupele aliate în mai departe decât oricând pe teritoriul ocupat de nemţi. La începutul lui martie, armata a III-a a generalului Patton ajunse la Rin prin Koblenz, iar câteva zile mai târziu armata I a generalului Hodge captură un pod aflat în josul fluviului, la Remagen. Generalii americani ar fi vrut să înainteze ca să poată ajunge la Berlin înaintea ruşilor dar primiră ordin să aştepte până când vor fi prinşi din urmă de cele 25 de divizii britanice conduse de generalul Montgomery.

Până pe 25 aprilie, ruşii nu numai că încercuiseră Berlinul, dar şi întâmpinaseră forţele americane pe Elba, la 70 de kilometri spre vest. În acelaşi timp, rezistenţa germană din Italia se prăbuşi, lăsând cale liberă trupelor aliate. Pe 28 aprilie, dictatorul italian Benito Mussolini fu

prins şi executat de propriul lui popor pe când încerca să fugă din faţa forţelor aliate. Fascismul ca forţă politică fusese răpus, iar nazismul începea să respire liber. Comunismul, pe de altă parte, se întindea înghiţind tot ce-i stătea în cale. Pe străzile Berlinului avură loc lupte între comunişti şi nazişti, în urma cărora Hitler îl numi şef al statului pe unul dintre aghiotanţii săi – Karl Donitz. Apoi, pe 30 aprilie, Adolf Hitler dispăru discret de pe faţa pământului, iar Donitz începu imediat procedurile de predare unilaterală, care se încheiară oficial pe 8 mai 1945. Războiul din Europa se sfârşise.

În faţa acestor evenimente internaţionale de maximă importanţă, tot ce putea să facă Bill era să privească şi să se minuneze. Din cele şapte vedenii despre viitor pe care le avusese în dimineaţa aceea din iunie 1933, trei se împliniseră întocmai: Mussolini murise acoperit de ruşine, Hitler îşi găsise şi el sfârşitul în condiţii misterioase, iar comunismul câştiga teren ca forţă politică. Nu era nici o îndoială că celelalte patru vedenii se vor împlini, de asemenea, când Dumnezeu va considera de cuviinţă. Acest gând îi dădea speranţe lui Bill cu privire la propriul viitor. Cu siguranţă Cel Atotputernic avea un scop extraordinar cu viaţa lui, altfel de ce l-ar fi binecuvântat cu un dar atât de neobişnuit?

Bill avea nevoie chiar şi de cea mai mică încurajare pentru a-i întreţine optimismul, pentru că nu reuşea să vadă nici o posibilitate prin care ar fi putut să scape de sărăcia din viaţa lui de zi cu zi, spre a împlini ceva cu adevărat important pentru Împărăţia lui Dumnezeu. Avea şi acum trei locuri de muncă, dintre care pentru două nu era plătit. Deşi mereu dusese lipsa banilor, nu se gândise niciodată să accepte vreun ban pentru munca de păstor şi avea mai multe motive pentru aceasta. În primul rând, din Biblie şi din viaţa pastorilor din jurul lui învăţase foarte timpuriu că setea de bani era una dintre cele mai

periculoase capcane ce se puteau ivi în viaţa unui pastor; iar el voia să evite această capcană. În al doilea rând, deşi unii dintre membrii adunării sale erau plătiţi cu trei dolari pe oră, majoritatea erau la fel de săraci ca el, sau chiar mai săraci, iar Bill nu putea să pretindă acestor oameni un alt sacrificiu – le ajungeau cele pe care le făceau deja. Îi învăţase despre principiul biblic al zeciuielii şi fiecare membru al adunării punea o zecime din veniturile lui într-o cutie ţinută special pentru acest scop, dar Bill nu folosise niciodată un bănuţ de acolo pentru nevoile lui personale. Suma adunată astfel se ducea pe ratele lunare şi abia dacă mai rămânea ceva pentru întreţinerea clădirii. Al treilea motiv era că avea un iz de orgoliu şi de încredere în sine. Dacă era în putere şi putea să muncească, de ce să n-o facă?, se gândea el.

În după-amiaza unei zile de salariu, Bill şi Meda chibzuiau împreună cum să împartă cecul săptămânal de 28 de dolari pe care el îl primise de la Compania de Servicii Publice Indiana. Zeciuiala era prima pe listă. Meda aduse apoi facturile care nu îngăduiau amânare, dar indiferent cum ar fi împărţit cei 28 de dolari şi 20 de cenţi care le rămăseseră, nu-i puteau întinde suficient ca să acopere toate obligaţiile urgente. Le-ar mai fi trebuit vreo 10 dolari. Bill ridică un plic şi zise: „Draga mea, nici să nu-ţi treacă prin minte că putem să plătim asta."

„Dar trebuie s-o plătim! Ce ne facem, Bill?"

Îi veni o idee. „Ştii ce? Deseară la biserică am să fac o colectă."

Dacă la început Meda fu surprinsă, sfârşi prin a fi de-a dreptul amuzată. „Aş vrea s-o văd şi pe-asta!", zise ea.

După ce cântările se încheiară şi înainte de a-şi începe predica, Bill spuse: „Bine, prieteni. În seara aceasta… Chiar îmi pare foarte rău că trebuie să vă cer asta…" Meda îi aruncă o privire caraghioasă, ştiind cât de prost se simţea, iar el se strădui să nu se mai uite la ea şi

bâigui mai departe: „N-am făcut niciodată aşa ceva… dar vremurile astea sunt aşa de grele, ştiţi şi voi… şi nu prea reuşesc s-o scot la capăt… Dacă aveţi vreun bănuţ pe care aţi vrea să-l puneţi în pălăria mea, când va trece pe la fiecare… Frate Wiseheart, vino, te rog, şi ia pălăria."

Diaconul Wiseheart ieşi în faţă, la fel de surprins ca toţi ceilalţi. Nu era vorba de faptul că oamenii aceştia nu şi-ar fi iubit pastorul – îl iubeau şi erau dornici, cu siguranţă, să îl ajute cu tot ce puteau – dar în 12 ani nu se întâmplase niciodată un astfel de lucru.

Fratele Wiseheart merse cu pălăria de-a lungul primului şir de bănci şi Bill văzu cum doamna Weber băgă mâna în buzunarul de la şorţ şi scoase de acolo un portmoneu micuţ. Cotrobăind prin el, extrase o monedă, iar Bill îşi simţi inima ca un plumb de undiţă ce cade pe fundul lacului. Ştia că vremurile erau grele pentru toată lumea, nu numai pentru el – cum ar fi putut să facă asta?

„Stai puţin, soră Weber. Nu e nevoie să pui moneda în pălărie. N-am vorbit serios; v-am încercat doar, ca să văd ce faceţi."

Diaconul Wiseheart era şi mai surprins decât înainte. „Şi eu ce să fac, frate Branham?", întreb` el.

„Adu pălăria înapoi, frate. Începem predica."

Meda îşi duse mâna la gură şi scuturǎ din cap. Bill ştia după privirea ei că râde.

John Ryan, vechiul prieten din nord al lui Bill, era de o săptămână în Jeffersonville. Acest bătrân zelos venise tocmai din Michigan, de la 400 de kilometri, pe o bicicletă uzată. Dar avusese atâtea probleme cu ea pe drum încât hotărî să se întoarcă acasă făcând auto-stopul şi, cu generozitatea lui binecunoscută, îi dădu bicicleta lui Bill. Acesta o repară fără întârziere şi îi schimbă înfăţişarea cu o cutie de vopsea de zece centi. Nu prea îi trebuia lui bicicletă dar se gândi că ar putea să o vândă, câştigând astfel banii de care avea atâta nevoie.

Cea de-a doua slujbă neplătită a lui Bill – cea de paznic de vânătoare – se suprapunea atât de bine cu munca

pe care o presta pentru compania de servicii publice încât rareori se gândea că prin asta face un efort în plus. Era un noroc să nu se gândească, pentru că paza reţelei electrice îi cerea şi aşa efort cât pentru doi. Una dintre sarcinile lui principale era să patruleze pe linia de înaltă tensiune ce străbătea sute de kilometri prin pădurile stâncoase ale Indianei. Cea mai mare parte a acestui traseu nu avea drumuri prin preajmă şi Bill se vedea nevoit deseori să bată cu piciorul 50 de kilometri pe zi, şase zile pe săptămână, şi asta pentru numai 60 de cenţi pe oră. Şi totuşi avea alte recompense în afară de bani. Slujba aceasta îl scotea din oraş, ducându-l în sălbăticia care îi plăcea atât de mult. Din când în când, prin atribuţiile sale de paznic de vânătoare, reuşea să convingă pe câte un braconier să renunţe la astfel de activităţi şi astfel contribuia la protejarea animalelor sălbatice din regiune. De asemenea, se oprea mereu să stea de vorbă cu ţăranii care lucrau pe câmp. Discuţia ajungea întotdeauna la Dumnezeu şi Bill avea ocazia să povestească acestor oameni despre dragostea lui Isus Hristos. Câte un ţăran se lăsa convins şi îşi preda inima lui Isus, iar Bill îl ducea imediat la cel mai apropiat pârâu şi îl boteza în Numele Domnului. Cu hainele picurând de apă, cei doi îşi luau apoi rămas bun şi îşi vedeau de treburi bucuroşi.

Într-o după-amiază, Bill duse nişte peşte într-un pârâu de lângă Henryville, fiind trimis de Departamentul pentru Peşte şi Vânat. Cum era aproape de ferma unui prieten despre care ştia că este bolnav, se gândi că ar fi frumos din partea lui să-i facă o vizită şi să se roage pentru el. Nu trebuia decât să sară nişte garduri şi era la fermă, aşa că se hotărî să nu mai ocolească pe drum, cu camionul. îşi desfăcu arma de la brâu, o aruncă pe banchetă şi, după ce trânti uşa, sări primul gard, nebăgând în seamă faptul că de fiecare parte a păşunii era câte o tablă pe care scria: „PERICOL! FERII-VĂ DE TAUR!”

Traversând pajiştea acoperită de iarbă, Bill fredona o cântare creştină. Chiar în mijloc era un pâlc de stejari pitici,

nu mai înalţi de trei metri. Tocmai se apropia de aceştia când deodată un taur enorm se ridică în picioare şi începu să sforăie furios. Până în clipa aceea stătuse liniştit la umbra ramurilor noduroase de stejar, iar Bill nu îl văzuse. Îşi dădu seama imediat în ce pericol se află, pentru că acestui taur de Guernsey i se dusese vestea până departe. Câştigase foarte multe premii la ferma lui Burk de lângă Jeffersonville dar pentru că fusese întotdeauna nărăvaş şi ajunsese chiar să ucidă un îngrijitor. Burk îl vânduse unui om din Henryville, în speranţa că pe o păşune de la ţară nu va mai avea ocazia să facă rău nimănui.

Bill auzise despre toate acestea dar uitase, iar acum se gândea cu groază cum ar putea să scape de primejdie. Stejarii erau prea piperniciţi şi nu erau nici într-o direcţie prea bună, gardurile erau prea departe, iar pistolul era în camion. Dacă l-ar fi avut la el, ar fi putut măcar să împuşte animalul şi să-l plătească apoi stăpânului.

Taurul ucigaş lăsă capul în pământ, dădu aerul afară pe nări şi începu să răscolească pământul cu copita. Coarnele lui lungi şi ascuţite arătau chiar ca nişte arme mortale. Bill duse mâna la armă dar n-o găsi la locul ei, apoi îşi aduse aminte că o lăsase pe bancheta camionului.

„Doamne, dacă mi-a sunat ceasul, vreau măcar să mor ca un bărbat", se gândi. Îşi umflă pieptul şi se uită viteaz la inamic. În acel moment se întâmplă ceva de necrezut: frica îi dispăru cu totul, fiind înlocuită de o dragoste izvorâtă din compasiune şi înţelegere, cum nu mai simţise niciodată până atunci. Se gândi: „Bietul taur se odihnea la umbră şi eu l-am deranjat. Ce ştie el, decât să se apere?"

Taurul sforăia din ce în ce mai tare şi mai repede, aruncând pământul în spate cu copita, cum fac ei de obicei când se pregătesc să atace. Atunci Bill zise cu voce tare: „Măi taurule, îmi pare rău că te-am deranjat. Nu vreau să mă omori. Sunt slujitorul lui Dumnezeu şi tocmai mă

duceam să mă rog pentru un bolnav. Am uitat de semnele alea."

Taurul porni cu coarnele îndreptate direct spre ţintă. În mod neaşteptat, Bill nu simţea nici un pic de frică, ci numai dragoste. Îi zise: „În Numele lui Isus Hristos, du-te şi stai jos sub copacii ăia!"

Dar taurul venea spre el furios, cu muşchii încordaţi. Când ajunse la trei metri depărtare, se ridică pe picioarele din spate şi se opri într-un nor de praf. Cu o lucire ciudată în ochi, îşi smuci capul la dreapta, apoi la stânga, după care se întoarse şi porni încet spre pâlcul se stejari. Ajuns acolo, se trânti jos şi se uită la Bill cum traversează păşunea mai departe.

Tot restul zilei (şi multe alte zile, după aceea), Bill se minună întrebându-se ce se întâmplase pe păşune, între el şi taur. Aflându-se în faţa unei morţi aproape sigure, reuşise să-şi depăşească îngrijorarea şi să simtă bătăile unei alte inimi. Înţelesese cumva nervozitatea animalului şi îi fusese milă de el. Ca pastor, îşi întinsese de multe ori limitele îngrijorării şi asupra altora, dând o mână de ajutor de câte ori avea posibilitatea să o facă, dar de data aceasta fusese ceva cu totul diferit, fusese o experienţă cu mult mai profundă. Pentru câteva clipe, frica lui dispăruse cu totul, lăsând loc dragostei desăvârşite.

Cam în aceeaşi perioadă, Bill află că o vecină din marginea cartierului, doamna Reed, trăgea să moară de tuberculoză. Pentru a-i proteja pe cei patru micuţi ai ei de această boală atât de contagioasă, fusese transportată la sanatoriul din Louisville. Cum tuberculoza era exact demonul care o ucisese pe Speranţa, Bill era foarte îngrijorat pentru doamna Reed şi nu reuşea să se gândească la altceva. O mamă atât de tânără, să sufere atât de mult, şi să lase copilaşii aceia neajutoraţi…

Într-o seară se duse cu maşina la sanatoriu şi se rugă pentru ea. Două zile mai târziu, pe când se afla pe

verandă, Domnul i-o arătă într-o vedenie pe doamna Reed cu părul alb, dând mâna cu copiii ei care erau acum oameni în toată firea. Se întoarse la sanatoriu şi îi zise: „Aşa vorbeşte Domnul: „Vei trăi!'"

„O, slavă lui Dumnezeu!", ţipă doamna Reed.

Bill o întrebă: „Vrei să vii să te botezi în Numele Domnului Isus Hristos, pentru spălarea păcatelor dumitale?"

„Fac tot ce-mi cere Domnul!"

Peste câteva zile, Bill era pe trotuar, în faţa casei, pregătindu-se să plece la piaţă cu noua lui bicicletă. Tocmai îşi aruncase piciorul peste cadru şi era gata să plece când îl strigă vecinul de alături:

„Hei, pastore, ia stai! Unde pleci?'

„Bună dimineaţa, domnule Andrews. Mă duc la prăvălie. Vrei să-ţi cumpăr ceva?"

„Nu, voiam doar să-ţi pun o întrebare." Vocea lui căpătă un ton de reproş.

„Dumitale chiar nu ţi-e ruşine?"

„Ce vrei să spui?"

„Cum să-i spui bietei femei că va trăi şi să dai familiei speranţe deşarte?"

Bill înţelese despre ce era vorba. Domnul Andrews era un vecin destul de bun altfel, dar întotdeauna îşi bătuse joc de credinţa lui. Omul era coleg cu domnul Reed la depou şi probabil că acesta îi spusese despre vedenie.

„Păi, domnule Andrews, chiar va trăi!", insistă Bill.

„Mii de oameni mor de tuberculoză în fiecare an, ce te face să crezi că doamna Reed va trăi?"

Bill îi dădu singura explicaţie pe care ar fi putut s-o dea: „Aşa a zis Isus. Mi-a arătat într-o vedenie."

Domnul Andrews pufni cu dispreţ. „Dacă aş fi în locul dumitale, mi-ar fi ruşine să înşel oamenii în felul ăsta. Ştiu că nu-ţi vine prea uşor să mă auzi spunând asta dar…"

„Nici o problemă, domnule. Dumneata cu părerile dumitale – eu cu ale mele." Bill se urcă pe bicicletă şi plecă.

Starea sănătăţii doamnei Reed se îmbunătăţi atât de mult încât medicii cerură un nou examen radiologic. Spre

uimirea lor, organismul nu mai prezenta nici o urmă de boală. Nu mai aveau nici un motiv să o ţină în sanatoriu, deci, cu multă bucurie şi vâlvă, femeia se întoarse acasă.

Două zile mai târziu, Meda zise:

„Billy, am auzit că doamna Andrews e foarte bolnavă. Trebuie să te duci să-i faci o vizită."

„Bine, mă duc, dar va trebui să am mare grijă cu bărbatul ei. Nu prea mă are la inimă."

Bill bătu la uşa de alături şi cel care-i deschise fu domnul Andrews.

„Bună ziua, domnule. Am auzit că soţia dumitale e bolnavă. Aş putea să vă ajut cu ceva?"

„Ia ascultă", începu vecinul arţăgos, „avem un doctor bun şi n-avem nevoie de ajutorul dumitale. Are un fleac de apendicită – o operăm şi gata. N-avem nevoie de rugăciunile dumitale."

„Nu te-am întrebat dacă vrei să mă rog pentru ea, domnule, te-am întrebat dacă pot să te ajut cu ceva. Aş putea să-i aduc ceva de mâncare, sau să vă fac cumpărăturile, sau orice altceva v-ar fi de ajutor."

„Mulţumesc dar… Nu, mulţumesc. Avem tot ce ne trebuie."

„Sper", zise Bill, „dar dacă vă pot ajuta cu ceva să-mi spuneţi."

Vecinul mormăi ceva şi trânti uşa.

A doua zi dimineaţa, Bill porni ca de obicei pe traseul liniilor de înaltă tensiune. Coborî din camion, îşi fixă arma la centură şi o porni în sus pe drum. Dar nu ajunse departe şi simţi un impuls puternic de a se întoarce acasă. Ploaia se cernea din cerul întunecat, dar nu era de ajuns ca să-l oprească, aşa că ignoră senzaţia aceea şi porni mai departe. Numai că ea se întoarse, de data aceasta şi mai puternică. Bill se duse la camion, luă legătura prin radio cu maistrul şi, după ce îi transmise că în ziua aceea nu putea să lucreze, porni înapoi spre casă.

Meda fu surprinsă văzându-şi soţul intrând pe uşă înainte de prânz.

„De ce-ai venit înapoi?”

„Nu prea ştiu. Domnul mi-a zis să mă întorc şi m-am întors.”

Îşi puse pistolul pe masa din bucătărie, îl demontă şi începu să-i ungă şi să-i lustruiască piesele. Aruncându-şi privirea pe fereastră, îl văzu pe domnul Andrews venind către casă. Peste câteva momente se auzi o bătaie în uşă însoţită de vocea vecinului.

„Doamnă Branham, pastorul i-acasă?”

Meda, care trebăluia pe lângă masă, îşi şterse mâinile pe şorţ şi strigă: „Da. Intră, domnule Andrews.”

Omul intră pe uşă ca un câine bătut. Avea ochii umflaţi şi roşii, îi curgea nasul, iar pălăria îi stătea strâmbă pe cap.

„Bună ziua, pastore”, zise el spăşit.

„Bună ziua, domnule. Stai jos.”

Domnul Andrews se aşează lângă Bill. Zbuciumul interior i se citea în fiecare linie a feţei.

„Ai auzit de nevastă-mea?”

„Nu, ce s-a-ntâmplat?”

„E pe moarte, pastore”, zise el şi vocea îi tremură.

„Îmi pare rău să aud asta, domnule. Şi totuşi, ştiu că aveţi un doctor bun.”

„Da”, zise omul suflându-şi nasul, „dar nu era apendicită. Se pare că s-a format un cheag de sânge care va ajunge la inimă în câteva ore. E un specialist de la Louisville la spital şi el zice că, atunci când cheagul va ajunge la inimă, va muri.”

„Vai, ce rău! Mă doare să aud asta, dar mă bucur că aveţi un doctor bun care se ocupă de caz.”

Domnul Andrews se bâlbâi, chinuindu-se să-şi stoarcă următoarele cuvinte. „Ăăă… e foarte grav… Ştii dumneata… Eu aş fi vrut să… Crezi că ai putea s-o ajuţi?”

„Eu?” Bill îşi depărtă braţele de corp, ridicând din umeri. „Eu nu sunt doctor. De unde să ştiu ce trebuie să fac?”

„Păi, ştii… mă gândeam că poate… ai putea s-o ajuţi puţin, cum ai ajutat-o pe femeia asta, pe doamna Reed."

„N-am ajutat-o eu", îi explică Bill. „Domnul Isus a ajutat-o, dar mi se pare că dumneata nu crezi în El."

Domnul Andrews dădu din umeri. „Ştii, una dintre mătuşile mele, care locuia sus pe dealuri, era creştină. Odată I-a făgăduit lui Dumnezeu că la sfârşitul anului va da cinci dolari unui predicator care urma să treacă pe-acolo. S-a apucat să spele rufe pe la casele oamenilor, ca să adune bani, dar sfârşitul anului se apropia şi ea tot nu avea banii. Cu o zi înainte de sosirea predicatorului dădu cinci cenţi pe un săpun, după care se duse acasă şi plânse lângă covată pentru că nu putea să-şi ţină făgăduiala. Apoi îşi şterse lacrimile cu şorţul şi, înmuindu-şi mâinile în apă, începu să frece săpunul de scândură ca să facă spumă. Dar iată că săpunul scoase un clinchet ciudat. Când se uită mai bine, mătuşa găsi în el o monedă de aur de cinci dolari. Până la urmă reuşi să-şi ţină făgăduiala faţă de Dumnezeu."

„Dar cum ajunsese moneda aia în săpun?", întrebă Bill, deşi simţea că ştie răspunsul.

Domnul Andrews clătină din cap. „Habar n-am. Şi eu m-am tot întrebat."

„Păi îţi spun eu cum. Isus cel înviat din morţi a pus-o acolo. Femeia făgăduise cu credinţă şi cu inima curată. Ştia că va reuşi. Dumnezeu n-a făcut decât să găsească o cale prin care ea să-şi poată ţine promisiunea."

Vecinul dădu din cap. „M-am gândit foarte mult. Am ajuns chiar să mă întreb dacă nu cumva Dumnezeu există cu adevărat."

„Domnule Andrews, Dumnezeu există cu adevărat!"

Omul se uită în pământ. „Şi crezi că El ar putea s-o ajute pe nevastă-mea?"

„Ştiu sigur că ar putea."

„Ai vrea să te rogi pentru ea?", se tângui domnul Andrews.

„Stai uşor, mai întâi trebuie să-ţi pui dumneata inima în rânduială. Ce-ar fi să te-aşezi frumos în genunchi aici şi să te rogi împreună cu mine?”

„Păi eu… nu prea ştiu ce să spun.”

„Lasă că te-ajut eu.”

Împingând scaunele de la masă, se aşezară în genunchi şi îşi puseră coatele pe ele. Bill îi explică: „Din adâncul inimii spune aşa: „Doamne, ai milă de mine, păcătosul.”

Continuară să se roage până când necredinciosul acela înrăit îşi spălă cu lacrimi drumul către Isus Hristos. Apoi îşi şterse lacrimile şi întrebă: „Dar acum, pastore, vrei să mergi la spital?”

„Da, acuma merg.”

Se duse şi Meda cu el. Până când intrară ei în salon, starea doamnei Andrews se înrăutăţi aşa de tare că nu-i mai rămăsese nici culoare în ochi. Avea faţa atât de umflată încât nu prea mai semăna cu femeia care locuise atâţia ani lângă ei. Meda începu să plângă, văzând-o. Bill îngenunche lângă pat şi se rugă: „Dumnezeule drag, Te rog s-o ajuţi pe doamna Andrews. Noi toţi suntem nişte fiinţe neajutorate; doctorul a făcut tot ce i-a stat în putere şi totuşi ea e pe moarte. Isuse, noi ştim că Tu ai înviat din morţi şi eşti viu în mijlocul nostru. Ştim că ai putere să faci orice. De aceea Isuse, noi ştim că Tu ai înviat din morţi şi eşti viu în mijlocul nostru. Te rugăm să Te înduri de această sărmană femeie şi să o laşi să trăiască.”

Bill rămase aşa o vreme, ţinând mâna umflată a doamnei Andrews.

„Vezi ceva?”, îl întrebă Meda.

„Nu, draga mea, nu văd.”

Ieşiră din salon şi se duseră la secţia de maternitate să se uite prin geam la nou-născuţi, după care se întoarseră la bolnavă. În clipa când trecea pragul, Bill o văzu pe femeie în bucătărie, scoţând din cuptor o plăcintă cu mere. Se văzu pe sine apoi, stând pe verandă. Doamna Andrews apăru de

după colţul casei şi îi oferi o plăcintă întreagă, iar el o tăie în bucăţi, apoi rupse un colţ şi îl mâncă. După aceea „se întoarse" în salonul de spital la fel de neştiut cum „plecase" cu câteva clipe în urmă. Se întoarse către Meda şi îi spuse: „Draga mea, totul va fi bine, nu-ţi face griji. Domnul ne-a auzit rugăciunile."

O asistentă care auzise ce a zis îl întrebă:

„Domnule pastor Branham, ce vreţi să spuneţi?"

Bill îi explică: „Peste trei zile doamna Andrews îmi va face plăcintă. Dacă n-o fi aşa, eu mă las de meserie."

Întorcându-se acasă la Andrews, îi zise: „Aşa vorbeşte Domnul: „Soţia ta se va face bine." Nu-ţi face griji, domnule."

„Cum poţi să fii atât de sigur?"

„Tot printr-o vedenie Dumnezeu mi-a zis că doamna Reed va trăi şi uite-o că e acasă şi se simte bine." Dar nu pomeni nimic despre plăcintă.

Bill şi Meda se duseră acasă. Două ore mai târziu, Andrews era din nou la uşă. „Pastore, doctorul zice că trage să moară. A început să horcăie."

„Dar Domnul Isus a zis că va trăi", răspunse Bill, încercând să-l îmbărbăteze. „Nu crezi ce ţi-am spus?"

„Păi eu vreau să cred dar doctorii spun că nu mai are de trăit nici o oră."

„N-are nici o importanţă ce spun doctorii. Când Dumnezeu a zis o vorbă, aşa trebuie să se întâmple!"

Omul plecă spre spital la fel de îngrijorat cum venise, iar Meda, amintindu-şi cât de rău arăta doamna Andrews, îl întrebă pe soţul ei:

„Bill, ce crezi că se va întâmpla?"

„Ei, stai liniştită. Dumnezeu a zis aşa – aşa rămâne. Femeia asta îmi va face plăcintă cu mere peste trei zile, iar eu voi sta pe verandă când voi mânca prima bucată. Dacă nu va fi aşa, înseamnă că nu-mi vorbeşte Dumnezeu."

În mai puţin de o oră, domnul Andrews veni înapoi, strigând agitat: „Pastore, ştii ce s-a-ntâmplat?"

Bill tocmai începuse să-şi monteze pistolul la loc. Roti cilindrul până când acesta intră în locaşul lui şi, strecurându-şi arma în husă, întrebă:

„Ce s-a întâmplat, domnule Andrews?”

„A eliminat toată apa, s-a ridicat în capul oaselor şi a zis că moare de foame. Când una dintre asistente i-a adus nişte supă, ea a zis: „Nu vreau supă, vreau cârnaţi şi varză acră.

„Pastore, mi-au zis că pot s-o iau acasă peste vreo zi-două!”

Trei zile după această întâmplare, Bill era pe verandă când doamna Andrews sosi de după colţul casei cu o plăcintă în mână. Ridicându-şi picioarele pe o bârnă, Bill se relaxă mâncând din cea mai bună plăcintă cu mere pe care o gustase în toată viaţa lui.

A doua zi vându cu zece dolari bicicleta de curând reparată şi astfel avu bani să plătească facturile din luna aceea. Ştia că Domnul are grijă de el.

Capitolul 28

Îngerul şi grota
1946

Oră după oră, William Branham măsură podeaua salonului dintr-un capăt într-altul. Alături, în sala de naşteri, soţia sa Meda dădea naştere primului lor copil. Nu era o naştere uşoară, astfel că până la urmă doctorul hotărî să aducă fetiţa pe lume prin cezariană. Era 21 martie 1946 – cu cinci zile înainte de cea de-a 27-a aniversare a Medei.

În aceeaşi zi, ceva mai târziu, doctorul îl sfătui pe Bill să nu mai aibă alţi copii. După părerea sa de specialist,

trupul Medei nu mai putea suporta un asemenea efort pentru a doua oară. Bill văzu în cuvintele doctorului mai mult decât un simplu sfat. Avea aproape 37 de ani; cu câţiva ani înainte credea că toată familia lui va fi Billy Paul, iar acum nu numai că avea o soţie, dar avea chiar şi o fiică în leagăn. Dacă Dumnezeu hotărâse că aceştia vor fi ultimii lui copii, el nu se putea plânge.

Meda şi Bill o numiră pe fetiţă Rebeca. Deşi sosirea ei îi înghesuise şi mai tare în căsuţa lor cu numai două camere, Rebeca a venit ca o primăvară în viaţa lui Bill – deznădăjduit şi nesigur cum era.

Depresia lui avea rădăcini adânci. De când pierduse ocazia să predice în bisericile penticostale, cu aproape zece ani în urmă, rareori mai fusese mulţumit de relaţia sa cu Dumnezeu. Deşi în toţi aceşti ani se rugase, învăţase, predicase şi mărturisise foarte mult, avea impresia că nu va ajunge nicăieri. E adevărat, fuseseră câteva vedenii şi multe vindecări, unele din ele de-a dreptul extraordinare. Dar, paradoxal, acestea mai mult îl tulburară decât să-l liniştească, fiind criticate cu tărie de aproape toţi pastorii din zonă. Cei mai aprigi îl acuzară că ar fi un înşelător posedat de diavol şi un şarlatan fără scrupule, iar cei mai blânzi îl etichetară ca fiind un om bine intenţionat dar care apucase pe o cale greşită. Însă toţi acei pastori şi predicatori erau de aceeaşi părere: toate lucrurile pe care le vedea Bill şi toate miracolele care urmau veneau de la puteri diavoleşti; Dumnezeu nu mai făcea asemenea lucruri.

Când deveni creştin, Bill fu intrigat de atitudinea ostilă a acestor oameni. Nu numai că ceea ce vedea el despre viitor se îndeplinea întotdeauna, dar de cele mai multe ori era vorba despre lucruri bune, şi nu o dată despre vindecări miraculoase. Cum putea fi inspirat de Prinţul Răului ceva ce aducea rezultate atât de benefice? Însă de-a lungul anilor, critica neobosită a confraţilor lui îl făcu să se întrebe dacă nu cumva aveau dreptate. Dacă atâţia oameni cu carte – lucrători alături de el întru Evanghelia lui Hristos

– credeau că vedeniile erau inspirate de demoni, atunci într-adevăr trebuie că vedeniile veneau dintr-o sursă greşită. Acest lucru îi rănea nemăsurat sufletul. Pentru că îl iubea din toată inima pe Isus Hristos, gândul că diavolul avea o putere ciudată şi inexplicabilă asupra vieţii sale îl făcea să sufere nespus de mult. De mult timp se ruga să fie eliberat, cerând: „Te rog, Doamne, ia lucrurile astea de la mine. Nu vreau să le mai văd niciodată. Tată Ceresc, acum sunt creştin, nu-i aparţin lui Satan, ci Ţie. Te rog, nu mai lăsa aceste lucruri ciudate să mi se întâmple. Nu mă mai lăsa ca până acum. Vreau să fiu şi eu ca ceilalţi predicatori creştini, să cercetez Cuvântul după cum am fost învăţat."

Dar rugăciunile de acest fel nu primeau nici un răspuns. Curând după naşterea fiicei sale Rebeca, Billl avu o vedenie în care mergea pe un drum spre nord-est, dar Duhul lui Dumnezeu l-a întors şi l-a îndreptat spre apus. Atunci văzu o câmpie mare, apoi un munte ridicându-se din câmpie – un munte cu o turlă de biserică în vârf.

Un înger stătea în spatele lui, în partea dreaptă; Bill nu-l putea vedea fără a întoarce capul. Îngerul îi porunci: *„Du-te spre vest, către muntele acela."*

Bill făcu întocmai. Apropiindu-se, văzu o uşă la baza muntelui. Intră. Înăuntru văzu o femeie frumoasă, îmbrăcată în rochie de mireasă. Însă rochia, deşi era foarte dichisită şi sigur fusese cândva albă ca zăpada, era acum murdară şi plină de pete. Femeia spuse:

„Bună. Eu sunt doamna Metodistă. Eşti fratele Billy Branham?"

„Eu sunt. Spune-mi, de ce este rochia dumitale aşa de pătată?"

„Ah", spuse ea dând din mână cu nepăsare, „am fost atât de ocupată!"

„Aşa e", răspunse Bill. „Voi metodiştii aveţi atât de multe organizaţii şi societăţi în biserica voastră, încât nu v-a mai rămas prea mult timp pentru Domnul."

Doamna Metodistă spuse: „Mi s-a spus că ai fost trimis la mine. Ar trebui să-l trezesc pe soţul meu.”

Intră grăbită într-unul din tunelele laterale dar nu mai veni înapoi.

Privind în stânga, Bill observă o grămăjoară de pâine uscată înconjurată de nişte găini albe. Acestea cotcodăceau şi înclinau capul într-o parte să privească ospăţul ce le sta înainte, iar unele ciuguleau câte puţin din vârful grămezii, dar în cea mai mare parte pâinea rămânea neatinsă.

Îngerul întrebă: „Îi cunoşti?”

„Nu”, răspunse Bill.

„Aceasta este biserica ta, în care oamenii nu mai vor să mănânce Pâinea Vieţii. Am să te trimit mai departe, spre apus.”

Mergând mai departe spre vest, Bill trecu de munte şi ajunse la un deşert întins, unde văzu o construcţie mare, ceva asemănător unui cort sau unei cupole de catedrală. Urcă pe o platformă şi se opri în faţa unei cortine grele.

Îngerul porunci: „Trage cortina.”

Când Bill trase de şnur, cortina lunecă fără efort într-o parte, descoperind o grămadă mare de Pâine a Vieţii.

Îngerul spuse: „Cu asta să-i hrăneşti pe oameni.”

Bill se întoarse şi văzu cum mulţimi de oameni îmbrăcaţi în alb veneau alergând din toate direcţiile şi se opriră sub platformă, formând o adunare numeroasă. Atunci vedenia se stinse.

În urma întâmplării, Bill fu mai tulburat decât de obicei. Se rugase atât de fierbinte în ultimul timp să fie eliberat de aceste lucruri nedorite şi iată că tot nu se terminase. De ce îi permitea Dumnezeu Satanei să-l atace astfel? Ca să fie şi mai rău, vedenia părea să aibă un înţeles foarte adânc şi totuşi nu lăsase în urma ei decât întrebări. De ce spre vest? De ce muntele de Pâine a Vieţii era aşa de mare? De unde veniseră toţi acei oameni? Şi, în sfârşit, cum ar fi putut el să-i hrănească pe toţi cu Pâinea Vieţii? Până la urmă, el nu era decât un predicator de provincie, sărac şi

needucat. De ce ar veni atâţia oameni să-l asculte predicând Evanghelia? Dar până atunci nici o vedenie nu dăduse greş. Aceasta era probabil cea mai grea întrebare din mintea lui Bill: de ce îi trimitea Diavolul vedenii care se dovedeau a fi adevărate? De ce? De ce? De ce? Totul părea atât de încurcat...

Marţi, pe 7 mai, la prânz, Bill îşi parcă maşina de serviciu în faţa casei, la numărul 922 pe Strada 8 East, vizavi de Tabernacolul Branham. Pe când ieşea din maşină, Roger Gibbs, care era membru al bisericii lui, îşi opri maşina în spatele lui.

Roger îi spuse: „Ce zici, Bill, vii cu mine la Madison în după-amiaza asta?"

„Îmi pare rău, frate Roger, dar nu pot. În după-masa asta trebuie să mă duc până la Henryville în patrulare. Hai înăuntru, soţia a pregătit masa."

„Nu, trebuie să mă grăbesc. Ne vedem la biserică duminica viitoare."

„Bine, atunci, ne vedem duminică."

Bill îşi suflecă mânecile şi se spălă pe mâini la cişmeaua din curte, apoi îşi scoase cureaua pistolului şi se îndreptă spre verandă, cu gândul s-o aşeze acolo. Un arţar mare umbrea locul acela. Chiar când ajunse sub ramurile arţarului, Bill auzi un vânt puternic deasupra lui. Se uită în sus şi fu şocat văzând un mare vârtej coborând drept spre el. Părea că va distruge acoperişul casei, că va smulge copacul şi-l va zdrobi de el. Bill se sperie îngrozitor şi căzu pe spate pe verandă, aproape leşinat.

Roger Gibbs sări din maşină şi alergă la pastor. „Bill, ce s-a întâmplat?"

Încet, Bill privi în jur, neştiind nici el ce se întâmplase. Vârtejul dispăruse. Ziua era caldă şi liniştită. Se uită la arţar şi la acoperişul casei. Surprinzător, totul era neatins. Atunci îşi dădu seama. „Sunt bine", spuse el cu o voce stinsă. „Du-te, frate Roger. N-am păţit nimic."

Meda veni în fugă din casă cu un pahar cu apă. „Bill, ai leşinat?”

„Nu, n-am nimic”, zise el refuzând apa.

După ce maşina lui Roger dispăru după colţ, Meda începu să-i ceară amănunte.

„Ce s-a întâmplat de fapt, Bill? Te simţi rău?”

„Nu, dragă. E din nou lucrul acela.”

Îl ajută să se ridice. „Vino înăuntru. Masa e gata.”

„Meda, draga mea, m-am săturat de toate astea.” Vocea îi era pătrunsă de agonia luptei interioare, a îndoielilor şi a deznădejdii. „Ştiu în adâncul inimii că Îl iubesc pe Isus Hristos. Nu vreau să am nimic de-a face cu Diavolul. M-am rugat şi L-am implorat pe Dumnezeu să oprească aceste lucruri, şi iată că tot se mai întâmplă. Nu mai pot continua aşa – toţi îmi spun că sunt stăpânit de Satana, în timp ce eu îmi dau silinţa să trăiesc ca un creştin. Sunt prizonier!”

„Bill, n-ar trebui să te iei după ce-ţi spun oamenii aceia.”

„Dragă, dar uită-te la alţi predicatori. Ei nu sunt chinuiţi de aşa ceva.”

Meda se sperie când văzu hotărârea din ochii lui Bill. „Ce ai de gând să faci?”

„Vreau să-l suni pe şeful meu şi să-i spui că n-o să lucrez în după-amiaza asta. Poate am să mă întorc mâine, poate n-am să mă mai întorc niciodată. Spune-i, dacă nu mă întorc până vineri, să pună un alt om în locul meu. Meda, am 17 dolari strânşi în bancă. E de ajuns ca să poţi trăi cât timp lipsesc.”

„Bill, unde te duci? Ce ai de gând?”

„Mă duc la grota mea de la Tunnel Mill pentru o confruntare cu Dumnezeu. Nu ştiu când mă voi întoarce acasă; poate peste două zile, poate peste două săptămâni. Meda, eu nu mai ies din pădurile acelea până ce Dumnezeu nu-mi va promite că va depărta aceste lucruri de la mine şi că nu va îngădui să se mai întâmple aşa ceva!”

Îndreptându-se către Tunnel Mill, Bill îşi parcă maşina acolo unde drumul coteşte brusc spre o văgăună. Ridică gardul de sârmă ghimpată şi se strecură dincolo, apoi se îndreptă spre ascunzătoarea lui, rugându-se în timp ce mergea. Ajuns în dreptul grotei, se trânti în scobitura copacului prăbuşit şi deschise Biblia. Citi şi se rugă tot restul după-amiezei.

Nu-şi putea scoate din minte un fragment din I Corinteni 14. Versetele 32 şi 33 spuneau: *„Duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor; căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduielii, ci al păcii...*" Chiar asta îşi dorea Bill din adâncul inimii – pace. De mic copil, de când avusese prima vedenie, se luptase cu neorânduiala. Devenind creştin, ea s-a mai risipit, dar n-a dispărut. Unde era pacea pe care a promis-o Dumnezeu? Şi care era sensul cuvintelor biblice *„duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor*"?

După apusul soarelui, intră în grotă. Acolo, umblând încoace şi încolo prin trecerea îngustă, îşi continuă căutarea disperată după un răspuns. „Tată, de ce laşi aceste lucruri ciudate să mi se întâmple? Tu ştii că Te iubesc. Nu vreau să fiu posedat de diavol. Nu vreau să mi se întâmple aşa ceva! Te rog, Dumnezeule, nu mai lăsa să se întâmple. Nu vreau să merg în iad. Ce rost are să predic şi să mă străduiesc atât de mult să fiu creştin, dacă ceva tot nu e în regulă cu mine? Şi nu numai că mă îndrept eu spre iad, dar îi îndrum şi pe alţii, cu sutele, pe aceeaşi cale."

Oră după oră, îşi vărsă agonia în faţa Domnului. Se rugă cu tărie, implorând şi plângând până ce ochii i se umflară şi gâtul începu să-l usture. Se aşeză apoi pe jos, în întuneric, meditând la Dumnezeul cel Atotputernic, pătrunzând cu gândurile dincolo de Lună şi de stele, dincolo de timp şi de veşnicie, căutând acel loc în care să-L întâlnească în sfârşit pe Creatorul său. După o vreme se ridică şi începu din nou să umble, lăsându-şi inima să-şi strige deznădejdea cu voce tare.

Târziu în noapte, se aşeză pe piatra pe care o folosea drept pat dar somnul era departe. Se rugă: „Dumnezeule, Te rog, eliberează-mă. Tu îmi cunoşti inima. Tu ştii că Te iubesc. Toţi acei clerici îmi spun că duhul care îmi dă târcoale este Diavolul. De ce permiţi ca viaţa mea să fie distrusă în felul ăsta? De ce nu mă eliberezi? Doamne, am să stau aici până mor dacă nu vii la mine să mă eliberezi din această temniţă. De ce nu mă eliberezi de lucrul acela, ca să pot şi eu să fiu ca ceilalţi slujitori?"

Simţi din nou acea presiune, ca şi cum un fel de putere nevăzută intrase în grota întunecată. I se făcu pielea găinii şi părul de pe ceafă i se ridică. Poate că Domnul avea să-i răspundă… Stătea în linişte în întunecimea aceea, aşteptând să audă vocea lui Dumnezeu. Cum asculta el aşa, un gând nou îi trecu prin minte: dar dacă toţi ceilalţi pastori s-au înşelat? Bill nu mai luase în considerare această posibilitate. Dacă se înşelaseră? Dacă era Dumnezeu şi nu Satan sursa acestor întâmplări supranaturale? Însă dacă era într-adevăr aşa, atunci cum de recunoşteau acest dar din viaţa lui numai oamenii posedaţi de diavol, ghicitorii, astrologii, vrăjitorii – şi nici unul dintre pastorii creştini?

De îndată ce se gândi la aceste lucruri, răspunsurile îi veniră în minte cu forţa unei revărsări de ape. Când s-a născut Isus, numai cititorii în stele – care erau de fapt astrologi – au văzut steaua la Răsărit ăi au urmat-o până la Betleem. Nici un sfânt din Palestina n-a văzut-o. Era posibil să fie aceeaşi stea care apăruse deasupra fluviului Ohio în 1933, la botezul de după prima evanghelizare? Îşi aducea aminte foarte clar: apa precum sticla topită, cerul albastru, fără pată, sfera de foc ce şuiera deasupra, glasul care a spus: „**Aşa cum Ioan Botezătorul a fost trimis să vestească cea dintâi venire a lui Isus Hristos, tu eşti trimis să vesteşti cea de-a doua venire a Sa."** Bill ţinea minte că mai târziu veniseră la el nişte oameni de afaceri să-l întrebe despre însemnătatea acelor lucruri. Nu ştia nici el, după cum nu ştiuse nici în toţi anii care au urmat. Dar

acum... acum, în tăcerea nopţii, după ce plânsese până îi secaseră lacrimile, după ce se rugase până ce-şi simţea gâtul carne vie, acum, după ce L-a implorat pe Dumnezeu să oprească aceste vedenii şi să nu mai permită ca ele să mai revină, acum, pentru prima oară în viaţă, se întreba dacă nu cumva cerea ceva greşit…

Imaginea lucrurilor – ani de zile întunecată şi neclară – începea acum să se limpezească. Lui Bill îi trecu prin minte că atunci când Isus umbla pe Pământ, Israelul era plin de oameni religioşi: farisei, saduchei, judecători, scribi, preoţi şi rabini. Mulţi dintre aceşti oameni erau foarte învăţaţi, erau buni cunoscători ai Scripturilor. Însă – ciudat – când Isus Şi-a început lucrarea, majoritatea acestora L-au abandonat imediat, numindu-L diavol, Beelzebul, prinţ al ghicitorilor, cel mai mare vrăjitor dintre toţi.[17] Un lucru şi mai ciudat era că oameni posedaţi de diavol L-au recunoscut pe Isus, spunând: „El este Fiul lui Dumnezeu!”[18]

Bill începu să tremure, pe măsură ce Scripturile i se clarificau tot mai mult. Predicatorii spuneau că Isus era un diavol – diavolii spuneau că Isus era Sfântul lui Israel. Putea fi aplicat acelaşi model şi vieţii lui Bill? Da, da, se putea, pentru că acest model nu se limitase numai la viaţa lui Isus. Când Pavel şi Sila predicau Evanghelia prin Asia Mică, în fiecare oraş au fost numiţi mincinoşi şi impostori de către clericii iudei; însă în Filipi, un ghicitor posedat de demoni i-a numit oameni ai lui Dumnezeu care arată calea mântuirii.[19] Apoi Bill îşi aminti cum s-au purtat Isus şi Pavel cu diavolii, mustrându-i şi poruncindu-le să se potolească. Ei nu aveau nevoie de ajutorul diavolului. Atât Isus cât şi Paul ştiau bine cine sunt.

„Poate că m-am înşelat în tot acest timp”, se gândi Bill. „Poate ar fi trebuit să primesc lucrurile acelea cu

---

[17] Vezi *Matei 9:32-34, 10:25* şi *12:22-28*; *Marcu 3:22-26; Luca 11:15-20*.

[18] Vezi *Matei 8:28-29, Marcu 1:22-24*.

[19] Vezi *Faptele Apostolilor 16:16-18*.

bucurie, în loc să mă împotrivesc." Se rugă cu voce tare: „Dumnezeule, dacă am greşit şi am refuzat ceva ce venea de la Tine pentru că n-am înţeles, dacă am greşit, atunci Te rog, iartă-mă."

Imediat ce rosti aceste cuvinte, Bill văzu o sclipire de lumină. Se sperie. Ce putea să fie? Venea cineva cu o lanternă? Nu, nu venea de afară. Era înăuntru – un punct mic luminos, suspendat în aer, pulsând de energie, care se mări cu repeziciune, strălucind tot mai tare, până ce deveni o sferă de foc şuierătoare ce lumina pereţii grotei. Bill îşi apără ochii cu mâna de lumina orbitoare. Auzi nişte sunete înfundate – bum, bum, bum – sunetele unor paşi. Chiar dedesubtul sferei gălbui de foc, Bill zări un picior gol şi o haină albă. Apoi de sub lumina puternică ieşi un bărbat.

Şi ce mai bărbat! Bill nu mai văzuse niciodată vreun om care să-i semene. Era voinic – cel puţin un metru optzeci şi vreo nouăzeci de kilograme. Avea nişte mâini mari, pe care le ţinea încrucişate în faţă, iar părul întunecat îi ajungea până la umeri. Părea să aibă vreo 30 de ani. Faţa, fără barbă, avea o culoare măslinie, iar ochii erau şi ei închişi la culoare şi pătrunzători.

Bărbatul continua să meargă spre Bill. Lumina gălbuie slăbi puţin în intensitate pentru că se ridicase către tavanul grotei şi plutea deasupra capului vizitatorului, încă învolburându-se şi pulsând. Bill vru să ţipe şi să fugă, dar omul bloca tocmai coridorul îngust care ducea afară. Bill simţi că îngheaţă de groază. Îşi duse o mână la gură şi-şi muşcă atât de tare unul din degete încât începu să sângereze.

Când bărbatul ajunse la câteva zeci de centimetri, se opri şi se uită în jos spre el cu o expresie blândă. Bill avea să-şi amintească pentru totdeauna acea faţă, deşi niciodată nu fu în stare să o descrie complet – atât de blândă, de liniştitoare, dar însoţită de o putere şi de o autoritate, care îl făceau să se teamă.

Încet, cu o voce gravă, **bărbatul îi spuse**: **„Nu te teme.”**

Imediat ce Bill auzi vocea, teama îi dispăru ca prin minune. El era! Nu avea cum să-l confunde! **Era aceeaşi voce pe care o auzise în copilărie din plop, spunându-i: „Să nu bei niciodată, să nu fumezi şi să nu îţi pângăreşti trupul în nici un alt fel. Te aşteaptă o lucrare când vei creşte.”** Bill nu putea să uite glasul acela. Îl auzise de atâtea ori de-a lungul anilor. Acest bărbat era cu siguranţă acelaşi înger care-i vorbise în toate vedeniile. Bill nu-l văzuse niciodată desluşit. Câteodată îngerul stătea în spatele lui, în dreapta, de unde nu putea fi văzut. Alteori, când i se arăta totuşi, imaginea lui era întotdeauna tulbure, astfel încât Bill nu putea să-i desluşească trăsăturile. Dar acum putea să-l vadă clar. Iar asta nu era vedenie! Acest om era la fel de real ca şi sângele care-i picura din degetul pe care şi-l muşcase de frică.

Îngerul continuă: „Am fost trimis de Dumnezeul cel Atotputernic să-ţi spun că naşterea ta deosebită şi viaţa ta neînţeleasă au avut rostul de a dovedi că vei primi un dar de vindecare miraculoasă, spre ajutorarea popoarelor lumii. Dacă vei fi sincer când te vei ruga şi dacă-i vei putea face pe oameni să te creadă, nimic nu va putea rezista în faţa rugăciunii tale, nici măcar cancerul. Te vei duce în multe locuri ale pământului şi te vei ruga pentru regi, pentru conducători şi pentru oameni puternici. Vei predica în faţa mulţimilor din lumea întreagă şi mii de oameni vor veni la tine să-ţi ceară sfatul. Trebuie să le spui că, în cer, gândurile lor se aud mai tare decât vorbele pe care le rostesc."

Bill auzi mesajul îngerului la fel de clar cum auzea vocea şefului când acesta îi dădea sarcinile zilnice la Compania de Servicii Publice a statului Indiana, dar nu-şi

putea imagina cum ar putea el să îndeplinească o astfel de misiune.

„Domnule, eu sunt un om sărac, şi locuiesc în mijlocul unor oameni săraci. Cum aş putea eu să călătoresc în jurul lumii? Şi cum să mă fac înţeles? Nu am decât şcoala primară. Poate ar fi mai bine să fie cineva cu mai multă educaţie, care să poată vorbi oamenilor. Pe mine n-or să mă asculte."

Faţa îngerului se înăspri. „Aşa cum profetului Moise i-au fost date două semne cu care să dovedească faptul că venea de la Dumnezeu[20], şi ţie ţi se vor da două semne. În primul rând, când vei lua mâna dreaptă a cuiva în mâna ta stângă, vei putea simţi orice boală bacteriologică, prin vibraţiile care îţi vor apărea în mână. Atunci va trebui să te rogi pentru acea persoană. Dacă mâna ta revine la normal, poţi să declari persoana respectivă ca fiind vindecată; dacă nu revine, cere doar o binecuvântare şi depărtează-te. Când eşti sub ungerea lui Dumnezeu, nu încerca să-ţi urmezi gândurile tale proprii; ţi se va da tot ce trebuie să spui."

„Dar dacă tot nu mă vor crede?", întrebă Bill.

„Al doilea semn este mai puternic decât primul. Dacă vei rămâne smerit şi sincer, vei putea să afli prin vedenii cele mai ascunse taine ale oamenilor. Atunci vor fi nevoiţi să te creadă. Acesta va fi începutul unei lucrări puternice a Evangheliei, care va aduce A Doua Venire a lui Hristos."

Vorbele acestea scormoniră rana deschisă a îndoielii şi a deznădejdii, care îi pricinuise lui Bill luni, ba chiar ani întregi de suferinţă. Agonia lui se aprinse iarăşi, arzându-i pieptul.

„Domnule, tocmai de asta am venit aici în această seară, ca să mă rog. Clericii îmi spun că vedeniile vin de la

[20] Vezi Exodul 4:1-8.

un duh rău."

„Nu înţelegi că aşa a fost şi în vremea lui Isus Hristos, Domnul nostru?"

Părerea lui Bill despre viaţa duhovnicească se schimba atât de rapid încât nu era în stare să ţină pasul cu toate aceste schimbări. „Şi atunci, ce fel de duh e cel care îmi dă vedeniile?"

„**Este Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Iar vedenii vei avea şi mai multe decât până acum", răspunse îngerul**.

Aceste cuvinte îl schimbară pe Bill pentru totdeauna. Se frământase prea mult timp din cauza părerilor altora. Acum îşi dădea seama că fiecare om trebuie să-şi urmeze singur drumul alături de Isus Hristos.

Braţele îngerului rămaseră încrucişate şi faţa neclintită. De câte ori cită din Biblie, îi explică lui Bill cu cuvintele traducerii englezeşti a regelui Iacob, ştiind că lui Bill îi va fi astfel uşor să recunoască Sfânta Scriptură. **Îngerul spuse: „Gândeşte-te la viaţa lui Isus Hristos. Când Natanael a venit prima oară la El, Isus a zis, *„Iată cu adevărat un israelit în care nu este viclenie."* Natanael L-a întrebat: *„De unde mă cunoşti?",* la care Domnul a răspuns: *„Te-am văzut dinainte ca Filip să te cheme, când erai sub smochin*." [21]Cum l-a „văzut" Domnul pe Natanael? L-a văzut prin vedenie. Aminteşte-ţi cum a declarat Fiul lui Dumnezeu: *„Fiul nu poate să facă nimic de la Sine, ci numai ce vede pe Tatăl făcând; şi tot ce face Tatăl, face şi Fiul întocmai*.' [22] Te-ai întrebat vreodată ce înseamnă aceasta? Înseamnă că Tatăl îi dă Fiului vedenii prin care Îi spune ce trebuie să facă. A dovedit-o când, la scăldătoarea Betesda, a trecut printr-o mulţime de**

[21] Vezi *Ioan 1:43-51*.
[22] *Ioan 5:19*.

oameni bolnavi şi nevoiaşi ca să vindece pe un om anumit.[23]

Vedeniile Îi arătau Domnului Isus ce urmează să se întâmple. îţi aminteşti că El a ştiut că Petru va găsi o monedă în gura unui peşte?[24] Sau când Domnul nostru Isus, apropiindu-se de Ierusalim, le-a spus ucenicilor, *„Duceţi-vă în satul dinaintea voastră. În el veţi găsi îndată o măgăriţă legată şi un măgăruş împreună cu ea; dezlegaţi-i şi aduceţi-i la Mine. Dacă vă va zice cineva ceva, să spuneţi că Domnul are nevoie de ei. Şi îndată îi va trimite."* [25] Nu s-a întâmplat exact cum a spus Domnul nostru? El ştia că va fi aşa, pentru că văzuse vedenia de la Tatăl.

Şi se va întâmpla mai mult, va veni un timp în lucrarea ta când vedeniile îţi vor descoperi secretele ascunse în inimile oamenilor, care le stânjenesc vindecarea. Cum a fost cu femeia de la fântână, din Samaria. Isus a vorbit cu ea până ce a intrat în legătură cu duhul ei; atunci, prin vedenie, a văzut care era problema ei. Şi i-a spus, *„Du-te de cheamă pe soţul tău şi vino aici." Iar femeia I-a răspuns, „Nu am soţ." Isus i-a zis: „Bine ai zis că n-ai soţ, pentru că cinci bărbaţi[26] ai avut, şi acela pe care-l ai acum nu este soţul tău. Aici ai spus adevărul." Acest lucru a făcut-o pe femeie să strige: „Domnule, văd că eşti proroc."* [27] La fel va fi şi în lucrarea ta, dacă vei fi sincer."

Aici îngerul făcu o pauză, dându-i ocazia lui Bill să-şi repete îndoiala. „Domnule, nu ştiu cum se vor

---

[23] Vezi *Ioan 5:1-15*.

[24] Vezi *Matei 17:24-27*.

[25] Vezi *Matei 21:1-7; Marcu 11:1-7; Luca 19:28-35*.

[26] „soţi", în exprimarea îngerului şi în versiunea King James a Bibliei. În traducerea Cornilescu apare cuvântul „bărbaţi". (n.t.)

[27] Vezi Ioan 4:1-42.

întâmpla toate astea în viaţa mea. Eu sunt sărac şi needucat şi...”

Îngerul îl întrerupse: „Să nu uiţi niciodată că Isus Hrisos este acelaşi ieri şi azi şi în veci, după cum spun Scripturile.[28] Nu vei fi tu cel care face aceste lucruri, ci va fi Domnul Isus Hristos. Aminteşte-ţi că Isus le-a promis celor ce-L urmau: *„Cine crede în Mine va face şi el lucrările pe care le fac Eu, ba încă va face altele şi mai mari decât acestea, pentru că Eu MA duc la Tatăl...”/.../ „Peste puţină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veţi vedea; pentru că Eu trăiesc, şi voi veţi trăi. În ziua aceea veţi cunoaşte că Eu sunt în Tatăl Meu, voi sunteţi în Mine şi Eu sunt în voi.” [29]*

„Ce mai putea să zică? În faţa lui stătea un mesager de la Dumnezeu, cu o misiune extraordinară pentru el. Lui, Billy Branham, îi fusese dat să ducă un dar de vindecare la oamenii din toată lumea. Părea aproape imposibil. Se simţi copleşit dar totuşi undeva, adânc în inima lui, ceva fu răscolit când se gândi că toate acele versete, pe care îngerul le rostise în momente atât de potrivite, dădeau un sens vieţii lui atât de neobişnuite.

Se hotărî: „Am să merg înainte.”

„Eu voi fi cu tine,” îi spuse îngerul. „De câte ori vei simţi ceea ce simţi acum în prezenţa mea, să ştii că sunt aproape.”

Mingea de foc de deasupra îngerului începu să crească, sfârâind şi pârâind pe măsură ce se învârtejea, aruncând flăcări în jur. Îngerul dispăru cuprins de lumină, apoi Stâlpul de Foc plecă şi el, ieşind prin tavanul de calcar.

Dintr-o dată, peştera deveni neagră ca tăciunele şi învăluită într-o linişte de mormânt, ceea ce întinse nervii lui Bill. Simţi ispita de a se îndoi de propria-i sănătate mintală. Dar se abţinu, ducându-şi degetele la buze. De ce să se

[28] Evrei 13:8.

[29] Ioan 14:12; 14: 19-20.

îndoiască de cele întâmplate? Îngerul pe care tocmai îl întâlnise era la fel de real ca şi sângele de pe degetul lui. Nu, nu se va îndoi de nici un cuvinţel.

Îngenunche pe podea, îşi împreună mâinile şi spuse: „Tată ceresc, Îţi mulţumesc pentru că l-ai trimis pe îngerul Tău să-mi explice. Pare de necrezut că aceste lucruri mi se vor întâmpla mie – că voi predica mulţimilor de jur-împrejurul Pământului şi că mă voi ruga pentru regi şi conducători şi aşa mai departe. Sunt atât de sărac… Cum am să pot face aşa ceva? Ştiu că de unul singur n-am să pot; dar ştiu că Tu poţi face orice. Doamne, mă voi duce; şi Îţi promit că voi sta pe câmpul de luptă câtă vreme Tu Te vei ocupa de mine, astfel încât să nu fiu nevoit niciodată să cer bani de undeva."

În dimineaţa aceea de miercuri, 8 mai 1946, William Branham se întoarse acasă alt om.

Capitolul 29

Un semn în mâna lui
1946

După ce îi povesti soţiei despre lucrarea pe care i-o dăduse îngerul, William Branham îl căută imediat pe fostul său pastor. Doctorul în teologie Roy Davis era acum episcop peste toate bisericile Misionare Baptiste din acea regiune a statului Indiana. Deşi el şi Dr. Davis avuseseră câteva neînţelegeri în trecut, Bill respecta judecata omului, care era mai în vârstă decât el, considerându-l îndrumătorul său. Iar acum, mai mult ca oricând, Bill avea nevoie de un sfat bun. Îngerul îi descrisese tabloul extraordinar al unei lucrări

internaţionale, dar nu-i dăduse nici o indicaţie despre cum să pornească sau în ce direcţie s-o ia. Poate că Domnul dorea să înceapă în cadrul Bisericii Misionare Baptiste. Dacă era aşa, atunci Dr. Davis îl putea ajuta.

Stând în faţa episcopului, Bill îi vorbi acestuia despre vechea lui frământare şi despre deznădejdea care-l măcinase la gândul că Diavolul avea putere în viaţa lui. Îi povesti cum, cu o zi în urmă, i se păru că un arţar era gata să se prăbuşească peste el, şi cum s-a hotărât să se afunde în pădure şi să nu mai iasă de acolo până ce Dumnezeu nu-l va elibera din agonie. Îi spuse domnului Davis despre mingea de foc din peşteră şi despre îngerul care i se arătase. Îi descrise faţa acestuia şi apoi începu să-i împărtăşească ceea ce îi vorbise îngerul – cum se va ruga el pentru regi şi conducători şi cum vor veni la el oameni din lumea largă pentru sfătuire.

În acel moment, Dr. Davis îl întrerupse, dându-i „verdictul" pe loc: „Billy, ce-ai mâncat în seara aceea? E clar că ai avut un coşmar."

Bill se simţi lovit. „Domnule Davis, nu e deloc frumos să spuneţi aşa ceva."

Reverendul ridică mâna împăciuitor. „Lasă, Billy, du-te acasă şi nu te mai gândi la asta. Nu e decât vreo altă halucinaţie de-a ta. Ai o imaginaţie bolnavă."

„Domnule Davis, îmi spui dumneata să nu mă mai gândesc la asta, dar Dumnezeu mi-a pus ceva adânc în inimă. Şi dacă voi nu mă vreţi, sunt alţii care mă vor. Am obligaţia faţă de Dumnezeu să mă duc să predic în toată lumea."

Văzând cât de serios privea tânărul toată povestea cu vizita îngerului, Dr. Davis încercă să-l convingă cu alte argumente. „Billy, vrei să-mi spui că vei călători în jurul lumii şi vei aduce mii de oameni la Hristos – tu, cu educaţia ta de şapte clase?"

„Aşa mi-a spus şi asta cred."

„Şi cum ai de gând să procedezi?"

„Nu ştiu. Speram că îmi vei da dumneata nişte sugestii.”

Dr. Davis pufni. „Sugestia mea ar fi să te duci acasă şi să tragi un somn bun, poate-ţi mai vine mintea la cap. Chiar crezi că vei putea apărea în faţa unor oameni educaţi cu teoria asta a vindecării tale miraculoase?”

„Nu este vindecarea mea”, se apără Bill. „Este promisiunea lui Dumnezeu. El este Cel care m-a trimis să fac această lucrare.”

Dr. Davis nu se lăsă impresionat. „Şi tu chiar crezi că oamenii te vor crede?”

„Asta nu e treaba mea”, spuse Bill curajos. „Treaba mea e să fiu credincios Cuvântului.”

‚Billy, dacă vei predica aşa ceva, stâlpii care ţin acoperişul bisericii tale te vor asculta!”

„Atunci voi propovădui Cuvântul lui Dumnezeu stâlpilor, pentru că Dumnezeu are puterea să-i ridice din acei stâlpi pe copiii lui Avraam. Dacă Dumnezeu mă trimite, înseamnă că va fi acolo cineva care să creadă.”

Bill părăsi casa teologului hotărât să urmeze însărcinarea dată de înger, indiferent de consecinţe şi de piedici. Cu toate acestea, batjocura episcopului îi lăsase în suflet un mic spin de îndoială, care îl înţepă şi-l chinui tot restul săptămânii. Până la urmă, chiar părea un vis absurd. Cum putea el – un nimeni – să ducă un dar de vindecare miraculoasă oamenilor din lumea întreagă? Dacă te gândeai logic la asta, chiar că nu prea îţi venea să crezi.

Vineri după-amiază, Bill porni către magazinul lui Mason de pe strada Primăverii, ca să-şi schimbe în bani cecul de 28 de dolari ce reprezentau salariul său pe o săptămână, şi să cumpere nişte sticluţe şi biberoane. Rebeca, acum în vârstă de şase săptămâni, trebuia să se înveţe cu ceaiul de cătuşnică. Tocmai ieşise de la serviciu şi era încă îmbrăcat în uniforma de paznic de vânătoare. Pe când se apropia de magazin, autobuzul de Louisville se opri la colţul străzii şi călătorii începură să coboare. Cei mai mulţi aveau destinaţii precise şi dispărură imediat dar era şi

un om care nu făcu asta. El îşi lăsă servieta pe trotuar şi se uită nesigur în jur. Când ochii lui dădură de Bill, acesta văzu o expresie ciudată pe faţa străinului.

O dată intrat în magazin cu treburile sale, Bill uită de omul ciudat de afară. Ieşind, îl văzu însă cum îşi ia servieta ăi se îndreaptă către magazin. Omul îl văzu din nou pe Bill şi se opri, uitându-se la el cu aceeaşi privire năucă. Pentru o clipă, Bill îşi închipui că bărbatul acela are de gând să-l jefuiască, apoi îşi dădu seama că era un gând ridicol: era ziua, se afla într-o intersecţie aglomerată şi, în plus, avea un pistol la centură, uşor de văzut.

Bill se întoarse ca să o ia în sus pe stradă dar simţi o mână pe umăr. Se întoarse şi văzu că era străinul cel ciudat.

„Scuzaţi-mă," spuse omul, „sunteţi poliţist?"

„Lucrez în cadrul Departamentului pentru Vânătoare al statului Indiana. Sunt paznic de vânătoare."

Omul vorbea greu, ca şi când n-ar fi fost prea sigur pe el. "Ăăă, caut pe... încerc să găsesc pe cineva. Poate m-aţi putea ajuta. Cunoaşteţi bine, ăă, locurile astea?"

„Aici am trăit cam toată viaţa," spuse Bill. „Pe cine căutaţi?"

Faţa omului căpătă din nou expresia aceea ciudată. „Nu sunt foarte sigur. Poate veţi gândi că-s nebun, dar lăsaţi-mă să vă spun ceva despre mine. Locuiesc în Paducah, statul Kentucky, la vreo 200 de mile în josul râului. De vreo doi ani am probleme de sănătate. Cam pe la începutul acestei săptămâni am avut un vis în care am văzut un înger mare, strălucitor, care s-a coborât din cer şi mi-a spus să mă duc la Jeffersonville, Indiana, şi să caut pe cineva numit Branham, care să se roage pentru mine. Cunoaşteţi pe cineva aici cu numele ăsta?"

Inima lui Bill începu să bată de parcă vroia să-i sară din piept. Spuse: „Mama mea închiriază camere chiar aici după colţ; o cheamă Branham."

„A, o cheamă Branham… Păi tot aşa te-o fi chemând şi pe dumneata?"

„Frate," spuse Bill, punându-şi un braţ pe umerii străinului, „cam pe la începutul acestei săptămâni am fost într-o peşteră şi acolo a venit o lumină mare şi un înger care mi-a spus să mă duc şi să mă rog pentru bolnavi."

Bărbatul izbucni în plâns. Bill îşi scoase pălăria şi amândoi îngenuncheară acolo în colţul străzii şi-L rugară pe Dumnezeu pentru sănătatea acelui om. Când Bill termină rugăciunea şi-şi deschise ochii, văzu că trecătorii se opriseră; bărbaţii îşi scoseseră pălăriile în semn de respect iar femeile îşi opriseră copiii din alergat. Bill se simţea de parcă Dumnezeu îi băgase un ac pe sub piele şi-i scosese o dată pentru totdeauna acel spin al îndoielii. Acum era convins că Dumnezeu îl trimisese; iar dacă Dumnezeu îl trimitea, atunci tot Dumnezeu îi va deschide şi un drum pe care să meargă.

Când Bill intră în biserică, în duminica aceea, primul lucru pe care îl auzi fu o cântare nouă. Îi plăcea ceea ce auzea. (Această cântare urma să devină cântarea lui preferată.) Ritmul era simplu, dar minunat. Ascultând cum oamenii repetau refrenul, fiecare în felul său, simţi cum îngerul Domnului se apropie, ca şi cum i-ar fi plăcut şi lui cântecul.

Crede numai, crede numai,
Totul e posibil, crede numai...
Isus e aici, Isus e aici,
Totul e posibil, Isus e aici...

Doamne, cred, Doamne, cred,
Totul e posibil, Doamne, cred...

În acea duminică, Bill îşi privi fraţii în ochi şi, fără cea mai mică urmă de îndoială, le povesti cu curaj tot ce-i spusese îngerul. Spuse:

„Vor veni aici mii de oameni, din toată ţara. Nu veţi mai avea loc de ei. N-o să găsiţi loc să vă aşezaţi, decât

dacă sunteţi sinceri în faţa lui Dumnezeu şi dacă veniţi mai devreme."

Adunarea îl crezu; inclusiv un om numit Charlie McDowell. Lunea aceea, Charlie îşi arsese ochii de la lumina puternică a aparatului de sudură. Doctorul îl asigurase că orbirea era temporară şi că va dura opt-zece zile. Dar Charlie îi ceru oricum lui Bill să se roage pentru el. În dimineaţa următoare, Charlie văzu suficient de bine încât să se poată întoarce la lucru.

Şeful lui, domnul Morgan, se miră văzându-l şi-l întrebă cum se face că s-a întors aşa repede, iar Charlie îi explică cum Isus a răspuns rugăciunii pastorului său.

Domnul Morgan spuse: „Oare rugăciunile pastorului tău o pot ajuta şi pe soţia mea? Se stinge de cancer aici, la Spitalul Baptist."

Charlie răspunse: „Nu ştiu. N-aţi vrea s-o aduceţi la biserică miercuri seara, să aflăm?"

Soţia domnului Morgan, Margie – infirmieră cu 21 de ani de vechime – suferea de mai multe luni de cancer. Făcuse multe tratamente radiologice, dar fără nici un rezultat. În urma investigaţiilor, medicii constatară că de la piept în jos, cancerul îi cuprinsese tot trupul. Era atât de grav încât tumoarea îi cuprinsese intestinele cum ar cuprinde rădăcinile unui copac o conductă de canalizare. Terminând operaţia, medicii declarară fără ezitare: nu mai era absolut nici o speranţă.

Domnul Morgan îşi aduse soţia pe o targă la adunarea de miercuri seara. Abia de mai ştia ce se întâmplă cu ea. Bill se uită cu milă la făptura aceasta nenorocită. Femeia bolborosea în delir, strângându-se de durere. Bill îi luă mâna dreaptă în mâna lui stângă, aşa cum îi spusese îngerul că trebuie să facă, şi începu să simtă nişte înţepături la încheietura mâinii şi în antebraţ. Mâna i se umflă puţin şi se înroşi puternic. Nişte umflături mici, albe, apărură şi pe dosul mâinii, formând un model. Simţea nişte vibraţii de-a lungul mâinii, prin umăr, trecând prin piept, până în inimă.

Privind la soţul ei, Bill întrebă:

„Care este necazul?”

„O omoară cancerul,” spuse domnul Morgan. „Puteţi s-o ajutaţi?”

Bill îşi aminti cuvintele îngerului: „**Dacă vei fi sincer când te vei ruga şi dacă-i vei putea face pe oameni să te creadă, nimic nu va putea rezista în faţa rugăciunii tale, nici măcar cancerul.”** Îl privi în ochi şi zise: „Domnule, eu cred că Dumnezeu poate să o vindece. Dar întrebarea este: dumneata crezi?”

„Da,” veni răspunsul domnului Morgan.

Bill închise ochii şi ceru vindecarea femeii în Numele lui Isus Hristos. Dintr-o dată, pulsaţiile din mâna stângă dispărură. Deschise ochii şi rămase surprins văzând că mâna lui stângă îşi revenise, fiind acum ca şi cea dreaptă. În acel moment avu o vedenie în care doamna Morgan, îmbrăcată în uniformă de infirmieră, îngrijea bolnavi într-un spital. Bill stătu drept şi rosti: „Domnule, nu te teme, aşa vorbeşte Domnul: „Soţia ta va trăi'!”

Doctorul femeii, care o însoţise la biserică, protestă: „Nu te supăra, pastore Branham, dar cancerul îi strânge intestinele atât de tare încât nu mai putem nici clismă să-i facem.”

„Pe mine nu mă interesează ce necazuri are. Am văzut-o în vedenie îngrijind din nou bolnavi, într-un spital. Iar omul care a venit la mine în pădure mi-a zis să spun exact ceea ce văd şi aşa va fi. Şi eu îl cred!”

În ziua următoare, Margie Morgan era perfect conştientă. Până vineri îi reveni şi pofta de mâncare, şi începu să prindă putere. Sâmbătă, spre adânca mirare a doctorului ei, începuse să umble pe coridoare, rugându-se de el să o lase acasă.

Capitolul 30

Prizonieri eliberaţi
1946

Vestea despre vindecarea doamnei Margie Morgan începu să meargă din vecin în vecin, iar apoi, urmând drumuri întortocheate şi neştiute, trecu fluviul Mississippi. Curând, Bill primi o telegramă de la reverendul Robert Daugherty din St. Louis, statul Missouri, prin care îl ruga să meargă să se roage pentru fetiţa lui, Betty, care suferea de o boală necunoscută. Simţind că aici este mâna Domnului, Bill spuse fraţilor că se va duce cât de repede va putea strânge bani de drum. Adunarea simţi de asemenea că era voia Domnului, şi, dând fiecare ce putea, adunară cei 11 dolari necesari pentru un bilet de tren dus-întors. Bill împrumută un costum de la unul dintre fraţi şi luă un tren de noapte spre Missouri.

Când trenul opri la St. Louis în dimineaţa următoare, Robert Daugherty aştepta în gară. Părea epuizat.

„Frate Branham, ţi-a spus Domnul ceva?”

„Nu, frate Daugherty. Cum se simte fetiţa?”

Umerii omului căzură iar vocea îi slăbi.

„Foarte rău. Vino, te duc la ea.”

Pe drum îi explică: „De trei luni se chinuieşte aşa. Doctorii nu ştiu ce să creadă. Tremurăturile continue îi fac să creadă că ar fi coree[30], dar are şi alte simptome care nu se potrivesc cu acest diagnostic. Din tot ce-au făcut doctorii, nimic nu i-a fost de ajutor. M-am rugat şi m-am tot rugat pentru ea; s-a rugat şi familia, s-a rugat şi adunarea,

[30] Termen definit de *Dicţionarul explicativ al limbii române* drept boală de nervi, frecventă mai ales la tineri, caracterizată prin mişcări musculare involuntare continue şi dezordonate ale diverselor segmente corporale”. (n.t.)

alţi pastori din oraş au postit şi s-au rugat pentru ea, dar nu se simte deloc mai bine."

Ajungând acasă la ei, Bill o văzu pe doamna Daugherty. Era sfârşită, iar marginile ochilor şi colţurile gurii i se lăsaseră în jos. Săptămână după săptămână, această mamă stătuse la căpătâiul fiicei bolnave, iar micuţa cu părul creţ, Betty Daugherty, se zbătea încontinuu de durere. Arăta de mai mare jalea. Buza de jos îi era umflată şi roşie de sânge, pentru că şi-o muşca de durere. Biata copilă se răsucea tot timpul în aşternut; aproape că nu mai avea voce de cât plânsese, şi tot mai încerca să ţipe.

Îngenunchind lângă pat, Bill luă mâna dreaptă a fetiţei în stânga lui. Fu surprins de lipsa oricăror vibraţii. Îngerul îi spusese că va simţi boala cu mâna lui, şi exact aşa se întâmplase cu Margie Morgan. Acum de ce nu simţea nimic? Atunci îşi aduse aminte: îngerul spusese că va simţi vibraţii în mână numai dacă boala era cauzată de o formă de viaţă demonică, de exemplu de bacterii. Deci Betty Daugherty nu avea o astfel de boală. Dar atunci ce o chinuia?

Bill se rugă pentru fetiţa în suferinţă, fără să aibă rezultate imediate. Neştiind ce altceva să facă, sugeră ca el şi reverendul Daugherty să meargă şi să-şi continue rugăciunile către Dumnezeu la biserică. Acolo, în linişte, cei doi bărbaţi osteniră în rugăciune timp de trei ore, implorându-L pe Dumnezeul Atotputernic să aibă milă de copilă. La sfârşit, Bill se rugă: „Tată ceresc, dacă vei vindeca această fetiţă, îţi promit că mă voi apuca de lucrarea pe care m-ai chemat s-o fac. Şi îţi promit din nou că o voi continua atâta timp cât Te vei îngriji de nevoile mele, pentru că nu vreau să cer vreodată bani de la oameni."

Când se înapoiară acasă, starea fetiţei era neschimbată. Bill se aşeză pe canapeaua din sufragerie, rugându-se în linişte. Oameni veneau şi plecau mereu.

După câteva ore, Bill ieşi să-şi dezmorţească picioarele, continuând să se roage în timp ce mergea pe străzi.

La întoarcere, bunicul fetiţei îl întâmpină pe verandă, întrebându-l: „Ţi-a arătat Domnul ceva, frate Branham?”

Trist, Bill răspunse: „Nu încă.” Intră din nou şi se aşeză pe canapea. Cum se uita el afară pe fereastră, îşi dădu seama că odaia se schimbă. Văzu patul fetiţei; văzu oameni strânşi în jurul patului şi se văzu pe sine însuşi făcându-i ceva fetiţei. Oare ce anume? Înainte ca să-şi dea seama, vedenia se sfârşi brusc şi el se regăsi în sufragerie, pe canapea. Bill îşi dădu seama ce se întâmplase: bunicul intrase în casă, punând capăt vedeniei înainte de vreme.

„Ai nevoie de ceva, frate Branham?”, întrebă el.

„Nu, mulţumesc.” Bill se ridică şi se duse la uşă. „Iertaţi-mă, aş vrea să fiu singur o vreme.” Ieşi şi se duse în maşina lui Robert Daugherty, cerându-i lui Dumnezeu să îi redea vedenia. Curând, auzi sunetul ritmic al unui vârtej de vânt. Privind în sus, văzu acelaşi Stâlp de Foc ce pulsase deasupra îngerului, în peşteră. Acum se răsucea cu câteva zeci de centimetri deasupra capotei maşinii.

Vedenia începu brusc: Bill văzu o fetiţă jucându-se pe o uşă înclinată de pivniţă, lângă casa familiei Doherty. O văzu ţopăind în partea de sus a uşii, şi o văzu alunecând şi căzând rău. Apoi văzu ce necaz avea, şi ce trebuia să facă pentru a o scăpa.

Deschizând uşa maşinii, Bill se grăbi pe alee şi intră în casă. „Frate Daugherty, ai încredere în mine ca slujitor al lui Dumnezeu?”

„Da, frate Branham.”

„Am „aşa vorbeşte Domnul” pentru fiica ta. Dar trebuie să faci exact ce-ţi spun. Întâi, vreau să iasă toată lumea din casă, cu excepţia membrilor familiei.”

După ce numeroşii prieteni plecară, Bill porunci: „Soră Daugherty, du-te la bucătărie şi ia un vas, umple-l cu apă şi adu-l aici, împreună cu o cârpă albă.” Când femeia se întoarse, Bill îngenunche lângă patul fetiţei şi continuă:

„Vreau ca bunicul să îngenuncheze într-o parte a mea şi tatăl în partea cealaltă. Când voi repeta Rugăciunea Domnului, vreau ca mama să ude cârpa, s-o stoarcă şi să şteargă cu ea faţa copilei, apoi mâinile şi apoi picioarele, când voi încheia eu rugăciunea." Bill îşi plecă fruntea şi începu: „Tatăl nostru care eşti în ceruri, sfinţească-Se Numele Tău; vie Împărăţia Ta; facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ..." Terminând rugăciunea, vocea lui Bill căpătă un ton de autoritate absolută şi declară: „Aşa vorbeşte Domnul, „Betty Daugherty va fi vindecată." Ea a căzut de pe uşa pivniţei şi şi-a dislocat un os din coloana vertebrală. Împingeţi acel os la locul lui şi ea se va face bine."

Imediat, Robert Daugherty o întoarse pe burtică şi începu să caute de-a lungul coloanei. Sigur, o vertebră era ieşită în afară. Apăsă cu putere şi vertebra alunecă la locul ei. Imediat, Betty Daugherty încetă să se mai vaiete şi să se zvârcolească şi curând căzu într-un somn binefăcător.

Câteva săptămâni mai târziu, într-o după-amiază târzie, Bill şedea pe verandă când maşina familiei Daugherty se apropie de casă. Betty sări prima din maşină şi alergă spre Bill, cu buclele ei blonde în vânt, ca să-l îmbrăţişeze. Robert Daugherty luă loc pe verandă şi-l întrebă pe Bill dacă n-ar vrea cumva să ţină o campanie de vindecare de o săptămână la St. Louis.

Lui Bill nu-i trebui mult să se hotărască. Se gândi la vedenia pe care o văzuse în martie, în care stătea undeva în apus şi împărţea oamenilor dintr-un munte de Pâine a Vieţii. St. Louis era la vest faţă de Jeffersonville. Poate că această campanie avea să fie împlinirea vedeniei. Dar chiar dacă nu avea să fie, Bill simţea că trebuie să-şi ţină promisiunea faţă de Dumnezeu şi să se apuce „cu normă întreagă" de noua sa însărcinare.

A doua zi demisionă din Serviciul Public al statului Indiana, cât şi din postul de paznic de vânătoare din acelaşi stat. Duminică, Bill spuse adunării sale de hotărârea de a

începe o evanghelizare în St. Louis. Le vorbi şi de promisiunea sa către Dumnezeu, cum că, dacă Betty Daugherty se va vindeca, el va intra în slujba de evanghelist şi va rămâne atâta timp cât Dumnezeu se va îngriji de situaţia lui materială, astfel încât să nu fie nevoit să ceară bani oamenilor. Apoi ţinu ultima predică pe care avea s-o rostească la Tabernacolul Branham pentru mulţi ani de-acum înainte.

Vorbi despre micul David care l-a învins pe războinicul uriaş, Goliat. I se păruse că se potriveşte pentru că, precum tânărul David, şi Bill era confruntat cu vrăjmaşi mult mai puternici decât el. Era un predicator de provincie, sărac, ce păşea cu credinţă spre înfruntarea cu uriaşele probleme ale lumii: boală, durere şi necunoaştere a celor duhovniceşti. Dar nu se temea de lipsa lui de pricepere şi de puterile lui, pentru că ştia că Dumnezeu era cu el. Iar cu Dumnezeu, toate lucrurile sunt posibile (aşa cum dovedeşte şi istoria lui David şi a lui Goliat).[31]

Meda şi Margie Morgan îl înso]iră pe Bill la St. Louis, împreună cu alţi membri ai bisericii. Robert Daugherty închiriase un cort mare, de circ, şi pusese în tot oraşul afişe despre evanghelizare.

În prima seară veniră numai câteva zeci de oameni. Bill le povesti cum venise îngerul să-i transmită o misiune încredinţată de Dumnezeu: aceea de a duce oamenilor de pe tot pământul darul vindecării miraculoase. Apoi Margie Morgan urcă pe scenă şi depuse mărturie. Şi încă ce mărturie! Cu o lună în urmă, Margie se zvârcolea în pat, în delir. Ceasurile ei păreau numărate. Cancerul o cuprinsese şi nu-i lăsase nici o speranţă. Şi atunci s-a întâmplat un miracol. Acum se simţea în putere şi era la fel de sănătoasă ca în tinereţe. Apoi, Betty Daugherty merse în faţă, sărind într-un picior. Acum era sănătoasă şi plină de energie, aşa cum stă bine unei fetiţe de şapte ani. Pornind de la aceste mărturii, Bill ţinu o scurtă predică, încurajând oamenii să

[31] Vezi I Samuel 17.

aibă încredere absolută în promisiunile de vindecare ale lui Dumnezeu. Apoi îi chemă la el pe cei bolnavi şi optsprezece oameni ieşiră în faţă pentru rugăciune.

Unul dintre primii oameni pentru care se rugă fu o femeie de 70 de ani care avea un bandaj înfăşurat pe cap, precum şi o excrescenţă de mărimea unei mingi de golf, în vârful nasului. Luând mâna dreaptă a femeii în stânga lui, Bill văzu cum din nou mâna lui începu să se umfle şi să se înroşească. Simţea vibraţiile care plecau de la femeie, treceau prin mâna şi prin braţul lui şi-i ajungeau până la inimă. Se uită atent la gruparea de umflături albe care se formaseră pe dosul mâinii sale tumefiate şi roşii. Se mişcau ca şi cele observate atunci când atinsese mâna doamnei Morgan.

„Este cancer, nu-i aşa?", întrebă el.

Femeia încuviinţă. După ce Bill se rugă pentru vindecarea ei în Numele lui Isus Hristos, vibraţiile încetară şi mâna îi reveni la normal. Bill o declară vindecată, deşi cancerul încă stătea la vedere pe vârful nasului.

Apoi Bill se îndreptă spre un bătrân care mergea şchiopătând foarte tare, sprijinindu-se cu greu într-un baston. Omul îi spuse că era invalid de mulţi ani. Când îi luă mâna, nu simţi nici o vibraţie; aşa că Bill menţionă promisiunea lui Dumnezeu de la Epistola lui Iacov 5:14-15: *„Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe bătrânii adunării şi să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului. Rugăciunea făcută cu credinţă va mântui pe cel bolnav şi Domnul îl va însănătoşi*..." Bill atinse fruntea omului cu o picătură de ulei de măsline şi-L rugă pe Isus Hristos să-l vindece. Înainte ca el să-şi termine rugăciunea, omul zvârli bastonul şi umblă ca şi cum ar fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr. Bill luă bastonul aruncat de el şi îl atârnă de schelele de deasupra scenei.

Aşa fu toată seara, o vindecare după alta. În acea seară, doi surzi îşi recăpătară auzul şi un orb începu să

vadă. Bineînţeles, nu toate vindecările erau vizibile; dar toţi cei care ieşiseră în faţă pentru rugăciune recunoşteau că li s-a întâmplat ceva supranatural în urma rugăciunii lui Bill. Mulţimea se duse acasă foarte entuziasmată.

Vestea despre miracole se răspândi cu repeziciune din om în om, şi în seara următoare toate scaunele erau pline. Pentru a treia seară fură aduse şi mai multe scaune dar tot au rămas oameni în picioare. Aşa a fost pe parcursul întregii campanii; cortul se dovedi a fi neîncăpător pentru toţi cei care doreau să intre. Însă cei rămaşi pe afară nu plecară acasă. Se înghesuiră în preajma intrării ca să-l audă pe Bill predicând, sperând că vor avea şansa de a ajunge mai târziu şi în faţă, pentru rugăciune.

O, şi vindecările! Bill nu mai văzuse niciodată atât de multe vindecări şi miracole strânse într-o singură săptămână! Oamenii fuseseră eliberaţi de strabism, artrită, hernie, tuberculoză, diabet, probleme cardiace, paralizie infantilă, tumori, cancere, probleme cu nervii, cu stomacul, şi aşa mai departe.

Pe toţi cei suferinzi Bill îi identifica după semnul de la mână. Începu să înţeleagă ce putea face cu acest dar. Se părea că fiecare formă de viaţă dăunătoare făcea ca mâna să vibreze cu o frecvenţă diferită, specifică, iar braţul lui stâng reacţiona fizic la aceste vibraţii. Dar umflăturile albe de pe dosul mâinii îl interesau cel mai mult. Modelul după care se aşezau ele părea să fie caracteristic fiecărei boli în parte. Învăţând semnificaţia fiecărui model, ar fi putut să diagnosticheze orice boală cauzată de o prezenţă demonică, fie bacterie sau virus. Şi, cu siguranţă, avea parte de multă practică!

Sâmbătă seara fu adus în faţă un bătrân de 93 de ani, cu o barbă lungă, albă. Avea o proteză din lemn la un picior şi un ochi de sticlă, dar motivul pentru care fusese adus era auzul. Era complet surd. După ce fu uns cu ulei şi se rugară pentru el în Numele lui Isus, omul auzea până şi şoaptele. Duminică seara, un pastor negru în vârstă de 65

de ani fu condus în faţă. Acesta era orb de 20 de ani. Bill îndreptă o lanternă spre faţa omului, căruia nu-i tresări nici măcar o pleoapă. Se rugă pentru el, ungându-l cu ulei şi invocând Numele Domnului, apoi îşi ţinu mâna în faţa bărbatului şi-l întrebă, „Puteţi să-mi vedeţi mâna?”

Omul exclamă bucuros: „Da! Da, văd ceva. Înceţoşat şi neclar, dar văd.”

„Este mâna mea,” spuse Bill. „Uitaţi-vă la ea şi spuneţi-mi când n-o mai vedeţi.” Apoi se depărtă, ţinând mâna în aceeaşi poziţie, la nivelul ochilor. Când Bill ajunse la marginea scenei, la peste 12 metri, omul privi în sus şi strigă:

„Lăudat fie Domnul! Pot să număr becurile! Văd chiar şi suporturile de care atârnă!”

Luni dimineaţa, mai mulţi pastori din oraş veniră la Bill la hotel să-l întrebe dacă n-ar vrea să continue adunările încă o săptămână. Le spuse că se va ruga pentru acest lucru şi îi va anunţa. La plecarea lor, Bill şi Meda se aşezară în genunchi să ceară călăuzirea Domnului. După ce se rugară o vreme şi vocile lor se stinseră, Meda simţi îndemnul de a citi din Biblie. O deschise la întâmplare şi începu să citească din Isaia, capitolul 42:

„Iată Robul Meu pe care-L sprijinesc, Alesul Meu în care îşi găseşte plăcere sufletul meu. Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata. /…/ Eu, Domnul, Te-am chemat ca să dai mântuire şi Te voi lua de mână, Te voi păzi şi Te voi pune ca legământ al poporului, ca să fii Lumina neamurilor, să deschizi ochii orbilor, să scoţi din temniţă pe cei legaţi şi din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric.”[32]

Bill simţi că acesta era răspunsul. Nu văzuse el eliberarea atâtor prizonieri în acea săptămână, nu văzuse ochii orbilor deschizându-se? Îi sună pe pastorii din St. Louis şi le spuse că va mai continua adunările pentru încă o săptămână.

[32] Isaia 42:1, 42:6-7

În acea seară, predică în faţa unui cort plin şi se rugă pentru bolnavi până la ora unu dimineaţa. Eliberarea prizonierilor continua - erau eliberaţi de pietre la fiere, probleme cu sinusurile, cu glandele, cu vederea, hipertensiune, artrită şi cancere. Nimic nu părea să reziste credinţei oamenilor în puterea lui Isus Hristos. Un om care avea un braţ paralizat de 29 de ani, după rugăciune putu să-şi îndoaie braţul peste creştet. O femeie invalidă, care a trebuit să fie adusă pe sus, plecă de acolo pe picioarele ei. Un bărbat care avea tuberculoză în oasele piciorului drept, plecă mergând şi bătând din piciorul cu pricina, fără să simtă nici o durere. O femeie cu un copilaş în braţe îi spuse lui Bill că acesta nu-şi deschisese ochii niciodată. Bill se rugă în Numele lui Isus şi ochişorii bebeluşului se deschiseră.

Într-o seară, o fetiţă de 11 ani pe nume Evangeline Getty aduse în faţă un băieţel surd. Când Bill îi auzi cauza, o puse să repete la microfon. Evangeline spuse că părinţii lui Bobby nu credeau în Dumnezeu dar ea credea, şi văzuse ce putea El să facă. Aşa că îl adusese pe prietenul ei Bobby la adunare, ca să fie vindecat. Bill îl unse pe băieţel cu ulei şi se rugă pentru el în Numele lui Isus. Bobby plecă de acolo auzind.

Dar n-a fost singurul copil surd care a fost vindecat. Într-o seară, în jurul orei 12 şi jumătate, când Bill tocmai se pregătea să încheie adunarea, un om năvăli prin spatele cortului, strigând, „Frate Branham, aşteaptă! Nu încheia încă." Bărbatul aduse în faţă o fetiţă de 12 ani şi explică: „Sunt pastor în nordul statului Illinois. Nişte prieteni m-au sunat şi mi-au povestit cum răspunde Domnul Isus rugăciunilor tale. Am condus toată ziua ca să ajung să te rogi pentru fiica mea. N-a putut niciodată să audă. S-a născut surdă."

Ungând fetiţa cu o picătură de ulei de măsline, Bill îşi îndreptă ochii către cer şi se rugă încet: „Te rog, Doamne, dă-i auzul acestei copile, în Numele lui Isus Hristos!"

Fetiţa sări ca arsă, îşi duse mâinile la urechi şi alergă la tatăl ei: auzea!

La începutul fiecărei seri, unii din cei pentru care se rugase mai înainte veneau să povestească despre felul cum fuseseră vindecaţi. Aşa a fost cu bătrâna care avea o tumoare canceroasă la nas. În aceeaşi seară în care se rugase pentru ea, cancerul căzu, lăsând în urmă o mică adâncitură. O altă femeie în vârstă demonstră cât de bine putea să-şi folosească mâinile acum, explicând că timp de doi ani n-a putut să se folosească de ele, în urma unei operaţii nereuşite. Un bărbat care înainte abia putea să se mişte din cauza artritei reumatoide dovedi şi el cât de bine putea acum să-şi mişte membrele. O femeie tânără povesti cum se rănise la piciorul stâng, zdrobindu-şi osul metatarsian care se deplasase şi aproape ieşea prin piele. Doctorii nu puteau face nimic pentru ea. Dar la un sfert de oră după ce Bill se rugase pentru ea, femeia simţi că piciorul i se răceşte. Privindu-l, descoperi cu mirare că umflătura se retrăsese şi că osul se deplasase la locul lui.

În ultimele zile ale evanghelizării, atât de mulţi oameni se înghesuiră pentru rugăciune în jurul scenei încât Bill abia se mai putea mi[ca de la o persoană la alta. Cu multă greutate reuşea să se roage pentru toţi cei care îi cereau acest lucru, şi asta însemna că adunarea ţinea până la ora două dimineaţa. În fiece seară, după ce termina, era atât de slăbit încât trebuia ca pastorul Daugherty să-l ajute să ajungă la maşină. Şi, pe lângă această lucrare istovitoare, în timpul zilei pastorul îl ducea să facă vizite la cei care erau mult prea bolnavi pentru a putea veni la adunare.

Când prima campanie de vindecare luă sfârşit, Bill era foarte entuziasmat cu privire la viitor. Se ocupa acum de noua lui lucrare, iar Dumnezeu i-o binecuvânta. În ultimele 11 zile, atinsese şi se rugase pentru mai mult de o mie de persoane. Prizonierii erau eliberaţi – dar nu fără plată: Bill era sfârşit. Totuşi, era mulţumit pentru că ştia că

a încercat să facă tot ce îi stătea în putere pentru a duce mai departe cauza lui Hristos. Din nefericire însă, felul în care pornise să lucreze în campaniile de vindecare – începând cu ce de la St. Louis – avea să-l epuizeze aproape complet în următorii doi ani.

Cuvântul autorului

Pentru cititorii care doresc să ştie cât de exacte sunt aceste informaţii, observaţiile care urmează ar putea fi de ajutor.

În ce priveşte stilul, la fel ca şi în Cartea întâia: **„Tânărul şi sărăcia”,** majoritatea conversaţiilor din Cartea a doua au la bază înregistrări ale predicilor lui William Branham, relatările acestor întâmplări fiind redate de el însuşi în cele peste 1100 de predici rostite între 1947 şi 1965. O excepţie de la această regulă o constituie începutul capitolului 23, „Luptând pe drumul de întoarcere”, şi anume discuţia în care Ella, mama lui Bill, îi aminteşte acestuia despre o vedenie pe care el o avusese în copilărie şi în care văzuse 16 oameni căzând de pe un pod peste fluviul Ohio şi

pierzându-şi viaţa.[33] Compunerea acestei discuţii îmi aparţine; am adăugat-o cu scopul de a sugera cât de mult l-a ajutat, probabil, împlinirea vedeniei din copilărie tocmai în perioada aceea întunecată a vieţii sale. Faptele în sine sunt însă corecte: Ella Branham închiria într-adevăr camere în această perioadă, iar fiul cel mare trecea deseori pe la ea să ia cina; Ella povestise în scris vedenia copilului şi o păstrase; podul Clark Memorial, care se întinde peste fluviul Ohio între Jeffersonville şi Louisville, a fost construit chiar în acel an. (Deşi aceste două oraşe sunt unite de mai multe poduri, William Branham i-a vorbit prietenului său, Pearry Green, exact despre podul Clark Memorial, precizând că acesta era podul pe care îl văzuse în vedenia din copilărie.)

În privinţa lucrării sale, în cei 19 ani de evanghelizare internaţională, William Branham a povestit de mai multe ori despre seara aceea din mai 1946, când îngerul a venit la el în grotă şi au vorbit cam o jumătate de oră. Convorbirea dintre el şi înger – pe care am redat-o în capitolul 28, „Îngerul şi grota" – este o selecţie din tot ce a vorbit William Branham despre această vizită, de-a lungul tuturor anilor de predicare. Acesta este motivul pentru care convorbirea nu poate fi localizată în întregime în nici una dintre predici.

Mai este un aspect care trebuie subliniat în legătură cu acea noapte hotărâtoare. În predicile de început, William Branham a povestit că, atunci când i s-a arătat îngerul, se ruga într-o cabană de vânătoare abandonată. Cu toate acestea, în particular le-a zis lui Pearry Green şi altora că îngerul i se arătase într-o grotă, nu departe de cabană. Fără îndoială, se temea că, dacă ar fi spus în public faptul că îngerul venise la grotă, oamenii ar fi cutreierat pădurile până când ar fi găsit-o. Din moment ce grota aceasta era

[33] Capitolul 23 nu cuprinde nici o menţiune cu privire la cei 16 oameni. (n.t.)

locul lui de refugiu pentru rugăciune, voia, desigur, să păstreze secretul.

Surse şi bibliografie

„Faptele profetului”, Pearry Green, 1969. Cuprinde momentele cele mai importante din viaţa lui William Branham, împreună cu experienţele personale ale lui Pearry Green, legate de William Branham. 207 pagini. Disponibilă la Tabernacolul Tucson, 2555 North Stone Avenue, Tucson, Arizona 85705, USA.

„Totul e posibil: Vindecări şi alte miracole în evanghelizările din America zilelor noastre”, David Harrell junior, 1975, Indiana University Press. Arată felul în care William Branham a constituit punctul de pornire în campaniile de vindecare sau de evanghelizare ale altor predicatori, în anii ‘50. 304 pagini.

„Hristos Vindecătorul”, F. F. Bosworth, 1973. Fleming H. Revell Co., Old Tappan, New Jersey. O colecţie de predici ţinute în anii ’20 şi ’30 de către Fred Bosworth, dovedind cu versete din Scriptură faptul că Isus Hrisos este şi astăzi Vindecătorul.

„Urme pe nisipul timpului”, editată de o echipă de la editura „Cuvântul Vorbit”, 1975. O colecţie de povestiri spuse de William Branham despre viaţa lui neobişnuită, transcrise după înregistrările predicilor şi transpuse în format autobiografic. 700 pagini.

„N-am fost nesupus faţă de vedenia dumnezeiască”, Rev. William Branham, 1974. Descrie vindecarea fetiţei de 7 ani Betty Daugherty şi redă un jurnal al campaniei de vindecare ce a urmat în St. Louis, Missouri. 27 pagini.

„Isus Hristos – Acelaşi ieri, azi şi în veci”, Rev. William Branham, 1936. Descrie pe scurt chemarea lui timpurie către lucrare, primele vedenii şi primele vindecări de după întoarcerea la Domnul, din 1932. 24 pagini. Disponibilă la casa de înregistrări „Glasul lui Dumnezeu”, P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131, USA.

Revista „**Crede numai”**, editor: Rebeka Branham Smith. Prezintă articole despre viaţa şi lucrarea lui William Branham. Publicată de „Credincioşi din toată lumea”, P.O. Box 78270, Tucson, Arizona 85703, USA.

Predicile tipărite şi/sau înregistrate ale lui William Branham, disponibile la casa de înregistrări „Glasul lui Dumnezeu”, P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131, USA. (Un index al predicilor înregistrate ale lui William Branham disponibil contra cost.)

Predicile tipărite ale lui William Branham, disponibile la Tabernacolul „Mesajul timpului din urmă”, 9200, 156 St., Edmonton, Alberta T5R 1Z1, Canada.

Predicile tipărite ale lui William Branham, disponibile la editura „Cuvântul”, P.O. Box 10008, Glendale, Arizona 85318, USA.

Predicile lui William Branham pe CD-ROM, disponibile la Eagle Computing, P.O. Box 490, Elizabethon, Tennessee 37643, USA.

„William Branham, un om trimis de Dumnezeu”, Gordon Lindsay (în colaborare cu William Branham), 1950. Cuprinde viaţa lui William Branahm până în 1950, prezentând capitole scrise de Jack Moore, Gordon Lindsay şi Fred Bosworth. 216 pagini. Disponibilă la Asociaţia Evanghelică „William Branham”, P.O. Box 325, Jeffersonville, Indiana 47131, USA.

„William Branham, Un proroc în Africa de Sud”, Julius Stadsklev, 1952. Raport detaliat al călătoriei lui William Branham în Africa de Sud, în 1951. 195 pagini. Disponibilă la Asocia]ia Evanghelică „William Branham”, P.O. Box 325, Jeffersonville, Indiana 47131, USA.

S U P R A N A T U R A L :

Viaţa lui William Branahm

de
Owen Jorgensen

Cartea întâi:
Tânărul şi sărăcia (1909 – 1932)

Încă din clipa naşterii, William Branham fu altfel decât cei din jur. Chinuit de sărăcie şi dispreţ, deveni curând un copil dificil. I se întâmplau tot felul de lucruri ciudate dar prima oară când se gândi la Dumnezeu fu la vârsta de14 ani, când puţin a lipsit să-şi piardă picioarele amândouă într-un accident de vânătoare. Zăcând într-o baltă de sânge, el văzu atunci o imagine îngrozitoare a iadului – se văzu căzând tot mai adânc printre suflete pierdute şi rătăcitoare. În clipa aceea strigă la Dumnezeu pentru îndurare şi, în chip miraculos, i se dădu o a doua şansă. O şansă pe care mai târziu era gata să o piardă iarăşi.

Cartea a doua:

Tânărul şi disperarea (1933 – 1946)

Ca tânăr pastor, William Branham luptă din răsputeri să-şi înţeleagă viaţa atât de stranie. De ce era el singurul pastor din oraş care avea vedenii? În 1936 Dumnezeu îl chemă pentru prima oară la o lucrare de evanghelizare naţională, dar el ignoră chemarea; avea să plătească foarte scump greşeala aceasta, pentru că în urma ei soţia şi fiica îi muriră de tuberculoză. Vedeniile veneau în continuare, iar pastorii îi spuneau că ele sunt de la Satana. Disperarea îl trimise până la urmă să-L caute pe Dumnezeu în sălbăticie şi acolo

se întâlni cu o fiinţă supranaturală. Îngerul îi dădu din partea lui Dumnezeu darul vindecării miraculoase, cu care să meargă în toată lumea. Când William Branham îşi exprimă temerea că oamenii nu vor crede că se întâlnise cu un înger, acesta îi zise că va primi două semne supranaturale care să-i dovedească chemarea – văzându-le, oamenii vor fi obligaţi să creadă. Şi chiar că au crezut!

Cartea a treia:
Tânărul şi lucrarea (1946 – 1950)

Imediat după vizita îngerului apăru primul semn: o reacţie fizică a mâinii sale care apărea numai când atingea mâna cuiva care suferea de vreo boală bacteriologică. În mai puţin de doi ani de lucrare, darul extraordinar al lui William Branham era cunoscut în toată ţara. Mii de oameni se înghesuiau la adunările lui, unde el predica despre mântuire şi vindecare miraculoasă în Numele lui Isus Hristos. Şi miracole se întâmplau din belşug. Lumea întreagă nu mai cunoscuse aşa ceva din zilele când Isus Hristos umbla prin Galileea, alungând duhurile rele şi vindecându-i pe cei bolnavi şi suferinzi. Chiar şi aşa, unii se îndoiau totuşi că un înger venise într-adevăr la omul acesta needucat. Atunci apăru al doilea semn… şi fură obligaţi să creadă!

Cărţi în curs de apariţie până în 1996:

Cartea a patra:
Predicatorul şi faima (1951 – 1954)

Cartea a cincea:
Învăţătorul şi respingerea (1955 – 1962)

Cartea a şasea:
Prorocul şi descoperirea (1963 – 1965)

(Cărţi disponibile la Tabernacolul Tucson, 2555 North Stone Avenue, Tucson, Arizona 85705, USA.)